

Manifest Polític d'Esquerra Unida del País Valencià.

1. El context internacional:
 - L'avanç del feixisme i els límits de la Unió Europea.
 - La fi del socialisme del segle XXI en Amèrica Llatina?
 - Guerres i fam, l'èxode continu.
2. La nova situació política:
 - La fi del bipartidisme: desig o realitat?
 - Un poc d'història: què volíem, on som ara.

 - Un nou mapa polític al País Valencià.

 - Construir l'alternativa
3. Tots els colors de l'esquerra:
 - La centralitat del món del treball
 - Esquerra / Ecologia: una estratègia per a la supervivència
 - Una proposta laica i feminista.
4. Una perspectiva de País:
 - Una República Federal.
 - El País Valencià i la qüestió nacional.
 -

Manifiesto Político de Esquerra Unida del País Valencià.

1. El contexto internacional:
 - El avance del fascismo y los límites de la Unión Europea.
 - ¿El fin del socialismo del siglo XXI en América Latina?
 - Guerras y hambre, el éxodo continuo.
2. La nueva situación política:
 - ¿El fin del bipartidismo: deseo o realidad?
 - Un poco de historia: qué queríamos, donde estamos ahora.
 - Un nuevo mapa político en el País Valenciano.
 - Construir la alternativa
3. Todos los colores de la izquierda:
 - La centralidad del mundo del trabajo
 - Izquierda / Ecología: una estrategia para la supervivencia
 - Una propuesta laica y feminista.
4. Una perspectiva de País:
 - Una República Federal.
 - El País Valencià y la cuestión nacional.

1. El context internacional.

1.1 L'avanç del feixisme i els límits de la Unió Europea.

Una crisi econòmica que no s'atura

El model de construcció europea que s'ha anat construint des dels seus inicis, després de la segona guerra mundial, durant els anys 60 i 70 es basava en una unió comercial. Però paral·lelament, la combinació de les lluites obreres i la proximitat del bloc dels països socialistes donà com a conseqüència el que es va acabar anomenant l'"Estat de Benestar". El creixement econòmic dels països de l'Europa Occidental es complementava així amb el creixement dels aspectes socials, sense precedents en la història recent.

Aquest creixement econòmic i social fa que des del nucli inicial dels 6 primers països que componen la primera Unió comercial, molts altres països europeus anhelaven formar part d'aquesta experiència, fins arribar avui a 27 estats, amb més de 500 milions d'habitants. Un dels mercats més importants del món, si a més, prenem en consideració el grau de desenvolupament social, el PIB i altres indicadors.

La construcció de la Unió Europea des dels seus inicis estava impulsada pels poders econòmics europeus establits, el disseny de la seua arquitectura inicial obeïa a aquests interessos i era clarament, com ja dèiem des de l'inici del procés, no l'Europa dels Ciutadans, sinó l'Europa dels Mercats i dels Mercaders, en definitiva el club europeu dels capitalistes.

El paper assignat fonamentalment al nostre país era únicament el d'aportar 40 milions de consumidors potencials i assignar-nos els sectors productius de menor valor afegit amb els treballs menys qualificats i pitjor remunerats (sol i platja), que avui més que mai es posen de manifest però que no han sorgit del no-res, sinó d'aquell disseny inicial. Valga com a exemple d'açò, el desmantellament progressiu del nostre sector industrial, sobretot els sectors bàsics amb els seus dos exponents fonamentals, el sector siderúrgic i el sector naval. Al País Valencià, ho sabem açò molt bé, i ho vam patir en primera persona, encara que el desenvolupament en altres països de la contribució del sector Industrial i de l'Energia a l'estructura de la producció i a

1. El contexto internacional.

1.1 El avance del fascismo y los límites de la Unión Europea.

Una crisis económica que no se detiene

El modelo de construcción europea que se ha ido construyendo desde sus inicios, después de la segunda guerra mundial, durante los años 60 y 70 se basaba en una unión comercial. Pero paralelamente la combinación de las luchas obreras y la proximidad del bloque de los países socialistas dieron como consecuencia lo que se acabó llamando el "Estado de Bienestar". El crecimiento económico de los países de la Europa Occidental se complementaba así con el crecimiento de los aspectos sociales, sin precedentes en la historia reciente.

Este crecimiento económico y social hace que desde el núcleo inicial de los 6 primeros países que componen la primera Unión comercial, muchos otros países europeos anhelan formar parte de esta experiencia, hasta llegar hoy a 27 estados, con más de 500 millones de habitantes. Uno de los mercados más importantes del mundo, si además, tomamos en consideración el grado de desarrollo social, el PIB y otros indicadores.

La construcción de la Unión Europea desde sus inicios estaba impulsada por los poderes económicos europeos establecidos, el diseño de su arquitectura inicial obedecía a dichos intereses y era claramente como ya decíamos desde el inicio del proceso, no la Europa de los Ciudadanos, sino la Europa de los Mercados y de los Mercaderes, en definitiva el club europeo de los capitalistas.

El papel asignado fundamentalmente a nuestro país era únicamente el de aportar 40 millones de consumidores potenciales y asignarnos los sectores productivos de menor valor añadido con los trabajos menos cualificados y peor remunerados (sol y playa), que hoy más que nunca se ponen de manifiesto pero que no han surgido de la nada, sino de aquel diseño inicial. Valga como ejemplo de esto, el desmantelamiento progresivo de nuestro sector industrial, sobre todo los sectores básicos con sus dos exponentes fundamentales, el sector siderúrgico y el sector naval. En el País Valencià, lo sabemos esto muy bien, y lo padecemos en primera persona, aunque el desarrollo en otros países de la contribución del sector Industrial y de la Energía a la estructura de la producción y al empleo pueda

l'ocupació puga seguir una tendència similar, és evident i ho posen de manifest les següents dades, que al nostre país s'ha produït un tomb espectacular, que coincideix amb l'ingrés en la Unió Europea.

Estructura de la producció i l'ocupació en l'economia espanyola

	% Indústria i Energia	% Ocupació
1970	34%	25,3%
1980	28,6%	27,2%
1990	25,1%	23,7%
2015	17,1%	3,6%

Font: INE

És palès que en l'estructura de la producció solament és la meitat del que vam ser i en ocupació el descens també ha sigut brutal amb una pèrdua del quasi 12%.

El PCPV té l'autoritat política per a fer un relat del que ha suposat la UE per als pobles d'Europa i per als treballadors i treballadores del nostre país i de la resta del continent. Un relat que comença amb la nostra oposició al Tractat de Maastricht on ja argumentàvem – i el temps ens ha tornat a donar la raó – que Maastricht no serviria per a construir Europa, sinó per a destruir-la. Ja s'advertia que el Tractat suposava una reforma constitucional encoberta que entronitzava als mercats. Un Tractat que s'aniria modificant i ampliant pels Tractats d'Amsterdam, Niça i Lisboa, fins a constituir l'actual arquitectura Europea.

Tots aquests tractats van ser incorporant a diferents països europeus fins a arribar als 28 que componem avui la Unió Europea.

Avui en un context de crisi econòmica i financera sense precedents, malgrat els avanços tecnològics i la robotització que augmenten la productivitat, ens trobem amb una Europa que retrocedeix en els aspectes socials, especialment des del Tractat de Maastricht. Mentrestant, creix la desigualtat i milions de persones són abocades a l'atur, a l'exclusió i a la pobresa (segons OXFAM hi ha a Europa 123 milions de persones vivint en la pobresa).

Els primers cops de la crisi financera van consolidar la tendència a l'assumpció i preconització des de les institucions i els organismes de la UE de les polítiques d'austeritat, eufemisme cíníc per a referir-se al procés de desmantellament de les polítiques socials de l'anomenat estat del Benestar, restringint o

seguir una tendència similar, es evident y lo ponen de manifiesto los siguientes datos, que en nuestro país se ha producido un vuelco espectacular, que coincide con el ingreso en la Unión Europea.

Estructura de la producción y el empleo en la economía española

	% Industria y Energia	% Empleo
1970	34%	25,3%
1980	28,6%	27,2%
1990	25,1%	23,7%
2015	17,1%	13,6%

Fuente: INE

Es patente que en la estructura de la producción solo es la mitad de lo que fuimos y en empleo el descenso también ha sido brutal con una pérdida del casi 12%.

El PCPV tiene la autoridad política para hacer un relato de lo que ha supuesto la UE para los pueblos de Europa y para los trabajadores y trabajadoras de nuestro país y del resto del continente. Un relato que comienza con nuestra oposición al Tratado de Maastricht donde ya argumentábamos – y el tiempo nos ha vuelto a dar la razón – que Maastricht no serviría para construir Europa, sino para destruirla. Ya se advertía que el Tratado suponía una reforma constitucional encubierta que entronizaba a los mercados. Un Tratado que se iría modificando y ampliando por los Tratados de Ámsterdam, Niza y Lisboa, hasta constituir la actual arquitectura Europea.

Todos estos tratados fueron incorporando a diferentes países europeos hasta llegar a los 28 que componemos hoy la Unión Europea.

Hoy en un contexto de crisis económica y financiera sin precedentes, a pesar de los avances tecnológicos y la robotización que aumentan la productividad, nos encontramos con una Europa que retrocede en los aspectos sociales, especialmente desde el Tratado de Maastricht. Mientras, crece la desigualdad y millones de personas son abocadas al paro, a la exclusión y la pobreza (según OXFAM hay en Europa 123 millones de personas viviendo en la pobreza).

Los primeros golpes de la crisis financiera consolidaron la tendencia a la asunción y preconización desde las instituciones y organismos de la UE de las políticas de austeridad, eufemismo cínico para referirse al proceso de desmantelamiento de las políticas sociales del llamado estado del Bienestar, restringiendo o

eliminant drets i serveis públics, al mateix temps que «externalitzen» aquests en processos de privatitzacions.

La Unió Europea realment existent avui no és una articulació solidària de les economies nacionals, ni tampoc la construcció d'una Europa social, mai ho va ser, encara que actualment es posa més de manifest que és un tauler de joc pensat per als grans capitals europeus per a enfortir la seua posició al món. Han estat els grans capitals financers els que han dominat el recent procés de construcció europea, dissenyant una arquitectura institucional al seu servei. Estem davant una crisi de la pròpia configuració de la Unió Europea i d'un model insostenible i incoherent de creixement econòmic. La crisi és el resultat de polítiques aplicades des de fa anys i consensuades per tots els governs europeus, al servei de les elits dominants.

La llista d'agressions al model social europeu no té només com a exemple el govern de Rajoy. Renzi a Itàlia i Hollande a França van pel mateix camí, malgrat ser representants electes de la socialdemocràcia europea.

A tot açò, hem de comentar que les polítiques d'ajust fiscal, de limitar el dèficit públic, els ajustos comercials i les facilitats a les grans empreses i capitals estan impedit avui les correccions necessàries a nivell estatal, ja que aquests se supediten a les decisions erràtiques emanades de bancs centrals i organismes que dicten les polítiques a seguir independentment dels representants electes.

És en aquest context de crisi especulativa, on es desencadenen els últims esdeveniments en el si dels estats que componen la Unió Europea i posen de manifest que la construcció d'aquest espai està entrant en fallida. El resultat més recent del referèndum del Regne Unit per a l'eixida de la Unió Europea obri un debat i una reflexió necessària, més en el camp de l'esquerra amb una clara vocació europeïsta i amb la nostra aposta de construcció d'una Europa de les persones i dels pobles, cresol de tolerància, de respecte a les llibertats democràtiques i que avançava cap a una societat més igualitària. Però no solament al Regne Unit, a Dinamarca, a Àustria, o fins i tot a França o a Alemanya ixen veus euroescèptiques, com curiosament també ocorre als nous integrants incorporats de l'Europa

eliminando derechos y servicios públicos, al tiempo que «externalizan» los mismos en procesos de privatizaciones.

La Unión Europea realmente existente hoy no es una articulación solidaria de las economías nacionales, ni tampoco la construcción de una Europa social, nunca lo fue, aunque actualmente se pone más de manifiesto que es un tablero de juego pensado para los grandes capitales europeos para fortalecer su posición en el mundo. Han sido los grandes capitales financieros los que han dominado el reciente proceso de construcción europea, diseñando una arquitectura institucional a su servicio. Estamos ante una crisis de la propia configuración de la Unión Europea y de un modelo insostenible e incoherente de crecimiento económico. La crisis es el resultado de políticas aplicadas desde hace años y consensuadas por todos los gobiernos europeos, al servicio de las élites dominantes.

La lista de agresiones al modelo social europeo no tiene sólo como ejemplo el gobierno de Rajoy. Renzi en Italia y Hollande en Francia van por el mismo camino, a pesar de ser representantes electos de la socialdemocracia europea.

A todo esto, debemos comentar que las políticas de ajuste fiscal, de limitar el déficit público, los ajustes comerciales y las facilidades a las grandes empresas y capitales están impidiendo hoy las correcciones necesarias a nivel estatal, ya que estos se supeditan a las decisiones erráticas emanadas de bancos centrales y organismos que dictan las políticas a seguir independientemente de los representantes electos.

Es en este contexto de crisis especulativa, donde se desencadenan los últimos acontecimientos en el seno de los estados que componen la Unión Europea y ponen de manifiesto que la construcción de este espacio está entrando en quiebra. El más reciente resultado del referéndum del Reino Unido para la salida de la Unión Europea abre un debate y una reflexión necesaria, más en el campo de la izquierda con una clara vocación europeísta y con nuestra apuesta de construcción de una Europa de las personas y de los pueblos, crisol de tolerancia, de respeto a las libertades democráticas y que avanzaba hacia una sociedad más igualitaria. Pero no sólo en el Reino Unido, en Dinamarca, en Austria, o incluso en Francia o Alemania salen voces euroescépticas, como curiosamente también ocurre a los nuevos integrantes incorporados de la Europa

de l'Est, que s'alineen en les posicions més retrogrades i xenòfobes i en les polítiques més conservadores.

La Unió Europea ha passat de ser una gran esperança a ser una pesada llosa que ens impedeix optar per alternatives pròpies i viables per a eixir de la crisi. Avui Europa és un estat fallit, compost per estats que estan fent fallida.

Els perquè del rebuig a Europa

És precisament en la zona del món que més presumeix de democràcia on hem construït un ens supranacional que té molt poc de democràtic, amb un parlament que no legisla i un Banc Central, no triat democràticament, que té més poder que la majoria dels governs dels països membres.

En els fets, qui orienta la política de la Unió Europea és la Comissió, per raons institucionals i també perquè les tendències neoliberals i privatitzadores són compartides pels governs conservadors, socialdemòcrates i de coalició conservadora-socialdemòcrata. Cal recordar, a més, que bona part dels comissaris ostenten un currículum lligat a grans empreses transnacionals. El recent fitxatge de Duraó Barroso per part de Goldman Sachs és un cas paradigmàtic.

És així com la política de la UE és consegüentment ultraliberal i al servei del gran capital, i la seua executora és la Comissió Europea. A més, la Unió de Confederacions Industrials d'Europa manté un vertader exèrcit de lobistes a Brussel·les per a influir sobre les decisions de la Comissió.

Una de les consignes que s'han fet populars en el debat sobre el BREXIT a Anglaterra era "Recuperem el control". Mentre des d'Europa, buròcrates als quals ningú ha triat democràticament promouen reformes legislatives que fomenten l'austeritat en la despesa pública i el rescat dels bancs amb diners públics, mentre promouen lleis que retallen els drets dels treballadors, als governs dels estats, triats democràticament, se'ls arrabassa la política fiscal i se li marquen límits en la despesa pública. Quanta raó teníem a oposar-nos al Tractat de Maastricht.

Ara ens enfrontem a un altre tractat, el TTIP, el molt neoliberal tractat transatlàntic per al comerç i

del Este, que se alinean en las posiciones más retrogradadas y xenófobas y en las políticas más conservadoras.

La Unión Europea ha pasado de ser una gran esperanza a ser una pesada losa que nos impide optar por alternativas propias y viables para salir de la crisis. Hoy Europa es un estado fallido, compuesto por estados que están quebrando.

Los porqués del rechazo en Europa

Es precisamente en la zona del mundo que más presume de democracia donde hemos construido un ente supranacional que tiene muy poco de democrático, con un parlamento que no legisla y un Banco Central, no elegido democráticamente, que tiene más poder que la mayoría de los gobiernos de los países miembros.

En los hechos quien orienta la política de la Unión Europea es la Comisión, por razones institucionales y también porque las tendencias neoliberales y privatizadoras son compartidas por los gobiernos conservadores, socialdemócratas y de coalición conservadora-socialdemócrata. Hay que recordar, además, que buena parte de los comisarios ostentan un currículum ligado a grandes empresas transnacionales. El reciente fichaje de Duraó Barroso por parte de Goldman Sachs es un caso paradigmático.

Es así como la política de la UE es consecuentemente ultraliberal y al servicio del gran capital, y su ejecutora es la Comisión Europea. Además, la Unión de Confederaciones Industriales de Europa mantiene un verdadero ejército de lobistas en Bruselas para influir sobre las decisiones de la Comisión.

Una de las consignas que se han hecho populares en el debate sobre el BREXIT en Inglaterra era "Recuperemos el control". Mientras desde Europa burócratas a los que nadie ha elegido democráticamente promueven reformas legislativas que fomentan la austeridad en el gasto público y el rescate de los bancos con dinero público, mientras promueven leyes que recortan los derechos de los trabajadores, a los gobiernos de los estados, elegidos democráticamente, se les arrebató la política fiscal y se le marcan límites en el gasto público. Cuánta razón teníamos en oponernos al Tratado de Maastricht.

Ahora nos enfrentamos a otro tratado, el TTIP, el muy neoliberal tratado transatlántico para el

la inversió que pretén posar en mans de les transnacionals regulacions normatives que ara estan en mans dels governs i que afectaran aspectes tan importants de la nostra vida com l'ocupació, la seguretat alimentària, els serveis públics o el medi ambient, i que permetrà que les grans corporacions multinacionals puguin demandar als estats per lleis o regulacions que puguin perjudicar els seus beneficis. És a dir, podran qüestionar i condicionar les decisions democràtiques preses pels Estats sobirans. I tot embolicat en un absolut secretisme. Segurament aquesta vegada no ens oposarem nosaltres tots sols, però com sempre serem capdavanters. "Recuperem el control", donem sentit a la paraula democràcia.

Amb tot, no deixa de ser curiós que, a la vista del creixent ressentiment experimentat pels perdedors del neoliberalisme, siguin els partits ultranacionalistes d'extrema dreta els qui estiguen capitalitzant les crítiques al model de construcció europea.

En conclusió, la UE és profundament antisocial (amb més de 20 milions d'aturats), atlantista i bel·licista, en les antípodes del que hauria de ser: una potència independent i pacífica en el concert mundial, democràtica i social, i disposada a establir relacions en peus d'igualtat amb altres països i regions.

És possible una altra política econòmica a Europa, però aquesta no pot fer-se des dels actuals fonaments de la Unió Europea. La Unió Europea actual és un club de capitalistes. Cal combatre l'eurozona actual, per reconstruir una Europa social i dels treballadors/es.

La política exterior i el perill del feixisme a Europa.

No podem deixar de fer especial esment a la política exterior de la Unió Europea, supeditada als EUA, i massa vegades en relació a antigues concepcions i interessos postcoloniales que mantenen països com França, mentre Alemanya usa la seua vella aspiració d'expansió, aquesta vegada per via comercial, cap als països de l'Est d'Europa, quan no provocant la desestabilització de l'antiga Iugoslàvia, amb tot un conglomerat de xicotets estats nacions.

Primer Afganistan, l'entronització en el poder del règim dels talibans, després l'Iraq, Síria, Líbia,

comercio y la inversión que pretende poner en manos de las transnacionales regulaciones normativas que ahora están en manos de los gobiernos y que afectarán aspectos tan importantes de nuestra vida como el empleo, la seguridad alimentaria, los servicios públicos o el medio ambiente, y que permitirá que las grandes corporaciones multinacionales puedan demandar a los estados por leyes o regulaciones que puedan perjudicar sus beneficios. Es decir, podrán cuestionar y condicionar las decisiones democráticas tomadas por los Estados soberanos. Y todo envuelto en un absoluto secretismo. Seguramente esta vez no nos oponemos nosotros a solas, pero como siempre seremos líderes. "Recuperemos el control", damos sentido a la palabra democracia.

Con todo, no deja de ser curioso que, a la vista del creciente resentimiento experimentado por los perdedores del neoliberalismo, sean los partidos ultranacionalistas de extrema derecha quienes estén capitalizando las críticas al modelo de construcción europea.

En conclusión, la UE es profundamente antisocial (con más de 20 millones de desempleados), atlantista y belicista, en las antípodos de lo que debería ser: una potencia independiente y pacífica en el concierto mundial, democrática y social y dispuesta a establecer relaciones en pie de igualdad con otros países y regiones.

Es posible otra política económica en Europa, pero ésta no puede hacerse desde los actuales fundamentos de la Unión Europea. La Unión Europea actual es un club de capitalistas. Hay que combatir la eurozona actual, por reconstruir una Europa social y de los trabajadores/as.

La política exterior y el peligro del fascismo en Europa.

No podemos dejar de hacer especial mención a la política exterior de la Unión Europea, supeditada a los EEUU, y demasiadas veces en relación a antiguas concepciones e intereses postcoloniales que mantienen países como Francia, mientras Alemania usa su vieja aspiración de expansión, esta vez por vía comercial, hacia los países del Este de Europa, cuando no provocando la desestabilización de la antigua Yugoslavia, con todo un conglomerado de pequeños estados naciones.

Primero Afganistán, la entronización en el poder del régimen de los talibanes, después Irak, Siria, Líbia,

etc. Països on han pres força les postures més integristes com a salvaguarda de la seua identitat, amb un cost humanitari que sens dubte llastrarà el futur de diverses generacions, a més d'aprofundir la pobresa, però que, com a contrapartida, en els nostres països mostra un abaratiment del preu del combustible i altres recursos naturals d'Orient Pròxim.

La Unió Europa amb prou faenes té un paper de comparsa en el context polític internacional, sempre al costat dels Estats Units. En un moment en què Xina i Rússia es converteixen en dos seriosos adversaris al predomini nord-americà, els Estats Units no dubten a utilitzar tot el seu poder per a mantenir un món unipolar, és igual si això suposa patrocinar un colp d'estat i una guerra civil a Ucraïna. Europa calla. Cap de les potències europees es resistirà a les imposicions de Washington. Vergonyós ha estat el silenci de la UE després del colp d'estat nazi que ha provocat una guerra en un terreny geoestratègic per on circula el 85% del gas que es consumeix a Europa. Les conseqüències poden ser incalculables.

Alhora, l'extrema dreta europea es reorganitza, es posa al dia, actualitza el seu discurs, intentant augmentar la seua influència entre una ciutadania desnonada per la nova voracitat capitalista, que, mentre lleva drets, imposa salaris de fam, condemna els jubilats amb pensions cada vegada més miserables, limita el dret de vaga, intenta destruir els sindicats obrers, estén la por al futur, arrabassant a immigrants i refugiats la condició de víctimes objectives de les guerres capitalistes per a atorgar-los la màscara infame d'invasors que criden a les portes d'Europa, de musulmans terroristes i d'africans indesitjables. I aquests nous destacaments feixistes comencen a cobrir-se, en tot el continent, amb les banderes de cada país: perquè ells són els vertaders grecs, els autèntics finlandesos, els legítims alemanys, els acreditats francesos, els innegables austríacs. Un pedigrí de ciutadania autoatorgada per negar-la a l'altre.

A Hongria i a Polònia, a Dinamarca i a Holanda, a Àustria i a Finlàndia, a Estònia i a Eslovàquia, a Lituània i a Grècia, Letònia i a Alemanya, en la republicana França, l'extrema dreta augmenta la seua influència, rebuscant en el ferment de la por i de les velles identitats patriòtiques per a construir un nou llenguatge que els permeta

etc. Países donde han tomado fuerza las posturas más integristas como salvaguarda de su identidad, con un coste humanitario que sin duda lastrará el futuro de varias generaciones, además de profundizar la pobreza, pero que, como contrapartida, en nuestros países muestra un abaratamiento del precio del combustible y otros recursos naturales de Oriente Próximo.

La Unión Europa apenas tiene un papel de comparsa en el contexto político internacional, siempre al lado de los Estados Unidos. En un momento en que China y Rusia se convierten en dos serios adversarios al predominio estadounidense, los Estados Unidos no dudan en utilizar todo su poder para mantener un mundo unipolar, da igual si esto supone patrocinar un golpe de estado y una guerra civil en Ucrania. Europa calla. Ninguna de las potencias europeas va a resistirse a las imposiciones de Washington. Vergonzoso ha sido el silencio de la UE tras el golpe de estado nazi que ha provocado una guerra en un terreno geoestratégico por donde circula el 85% del gas que se consume en Europa. Las consecuencias pueden ser incalculables.

Al tiempo, la extrema derecha europea se reorganiza, se pone al día, actualiza su discurso, intentando aumentar su influencia entre una ciudadanía desahuciada por la nueva voracidad capitalista, que, mientras quita derechos, impone salarios de hambre, condena los jubilados con pensiones cada vez más miserables, limita el derecho de huelga, intenta destruir los sindicatos obreros, extiende el miedo al futuro, arrebatando a inmigrantes y refugiados la condición de víctimas objetivas de las guerras capitalistas para otorgarles la máscara infame de invasores que llaman a las puertas de Europa, de musulmanes terroristas y de africanos indeseables. Y estos nuevos destacamentos fascistas comienzan a cubrirse, en todo el continente, con las banderas de cada país: porque ellos son los verdaderos griegos, los auténticos finlandeses, los legítimos alemanes, los acreditados franceses, los innegables austriacos. Un pedigrí de ciudadanía auto-otorgada por negarla al otro.

En Hungría y en Polonia, en Dinamarca y en Holanda, en Austria y en Finlandia, en Estonia y en Eslovaquia, en Lituania y en Grecia, Letonia y en Alemania, en la republicana Francia, la extrema derecha aumenta su influencia, rebuscando en el fermento del miedo y de las viejas identidades patrióticas para construir un nuevo lenguaje que les

acumular el patrimoni de l'espant davant la nova pobresa, i de la por davant la invasió de gents alienes que esperen a les portes d'Europa. Aqueixes són les dues grans pors del segle XXI: la por a la pobresa i la por al foraster.

1.2 La fi del socialisme del segle XXI a l'Amèrica Llatina?

El segle XXI va despertar amb la revolució bolivariana a Veneçuela, amb el triomf de 1998, després de dècades de crisis del capitalisme en la seua fase neoliberal amb terribles conseqüències per als pobles d'Amèrica Llatina. Només la Cuba revolucionària mantenia un model econòmic, social i cultural alternatiu al capitalisme dominant. En aquests quasi vint anys s'han anat produint canvis de signe polític en molts països llatinoamericans, de profunditat i característiques diverses, però amb uns elements comuns: recuperació dels recursos naturals per part dels governs amb la nacionalització de les empreses; voluntat d'integració llatinoamericana per a constituir-se com un pol regional que trencara el món unipolar característic des dels anys 90 del segle XX després de la caiguda de la URSS i del camp socialista; i accés al poder per les vies institucionals de tall burgés a través de la unió de moviments socials de llarga tradició de lluita i organitzacions polítiques, amb una gran participació política de les classes populars.

El president de Veneçuela, Hugo Chávez va encunyar a principis del 2000 el concepte de socialisme del segle XXI per a definir l'objectiu de transformació social d'aquests processos polítics que s'estaven produint en diversos països del continent llatinoamericà. Açò va suposar la constatació que sí era possible un altre món millor, una alternativa real, rescatant fins i tot conceptes com a socialisme, nacionalització, poder popular, entre d'altres. Encara que no tots els països s'identificaven per complet amb aquest concepte, un grup de països encapçalats per Cuba i Veneçuela van constituir l'ALBA enfront del projecte de l'ALCA que aspirava a una zona de lliure comerç entre EUA, Canadà i tota Amèrica Llatina, i que va fracassar al Mar de Plata, a Argentina, el 2005. Al costat de Cuba i Veneçuela, formen part de l'ALBA Equador, Bolívia, Nicaragua i una sèrie d'illes del Carib, amb un projecte sociopolític solidari i integrador des de la diversitat nacional.

permita acumular el patrimonio del espanto ante la nueva pobreza, y del miedo ante la invasión de gentes ajenas que esperan a las puertas de Europa. Esas son las dos grandes miedos del siglo XXI: el miedo a la pobreza y el miedo al forastero.

1.2 ¿El fin del socialismo del siglo XXI en América Latina?

El siglo XXI despertó con la revolución bolivariana en Venezuela, con el triunfo de 1998, después de décadas de crisis del capitalismo en su fase neoliberal con terribles consecuencias para los pueblos de América Latina. Solo la Cuba revolucionaria mantenía un modelo económico, social y cultural alternativo al capitalismo dominante. En estos casi veinte años se han ido produciendo cambios de signo político en muchos países latinoamericanos, de profundidad y características diversas, pero con unos elementos comunes: recuperación de los recursos naturales por parte de los gobiernos con la nacionalización de las empresas; voluntad de integración latinoamericana para constituirse como un polo regional que rompiera el mundo unipolar característico desde los años 90 del siglo XX después de la caída de la URSS y del campo socialista; y acceso al poder por las vías institucionales de corte burgués a través de la unión de movimientos sociales de larga tradición de lucha y organizaciones políticas, con una gran participación política de las clases populares.

El presidente de Venezuela, Hugo Chávez acuñó a principios del 2000 el concepto de socialismo del siglo XXI para definir el objetivo de transformación social de estos procesos políticos que se estaban produciendo en varios países del continente latinoamericano. Esto supuso la constatación de que sí era posible otro mundo mejor, una alternativa real, rescatando incluso conceptos como socialismo, nacionalización, poder popular, entre otros. Aunque no todos los países se identificaban por completo con este concepto, un grupo de países encabezados por Cuba y Venezuela constituyeron el ALBA frente al proyecto del ALCA que aspiraba a una zona de libre comercio entre EEUU, Canadá y toda América Latina, y que fracasó en Mar de Plata en Argentina en 2005. Junto a Cuba y Venezuela, forman parte del ALBA Ecuador, Bolivia, Nicaragua y una serie de islas del Caribe, con un proyecto socio-político solidario e integrador desde la diversidad nacional.

Altres institucions d'integració llatinoamericana, de comerç i de solidaritat internacional van veure la llum o van prendre nou impuls, com és el cas de Petrocaribe, Mercosur, el projecte mediàtic de Telesur, entre d'altres.

Uns anys més tard, també impulsat per països de l'ALBA i altres repúbliques llatinoamericanes, es constitueix la CELAC (Comunitat d'Estats Llatinoamericans i del Carib), una organització plural i diversa, sense presència dels EUA ni Canadà, per a treballar per la integració regional i la solució pacífica dels conflictes sense ingerències de cap tipus, que va superar l'OEA, organització tutelada i al Servei dels EUA.

Aquesta nova realitat sociopolítica i econòmica ha aconseguit una sèrie d'avanços en benefici de les classes populars (alfabetització i educació pública, serveis de salut pública i gratuïta, reducció de les taxes i índexs de pobresa extrema i de pobresa relativa, impuls de reformes agràries, foment del cooperativisme, recuperació i industrialització de l'economia, garantia de l'alimentació bàsica, reducció de l'atur, avanç en mecanismes democràtics, processos constituents en alguns països, etc.), i ha augmentat el nivell de politització de la Societat.

D'altra banda, en els últims anys, hem vist com l'ofensiva de la dreta internacional aconseguia frenar, obstaculitzar o revertir diversos processos revolucionaris, d'esquerra o progressistes en diferents països llatinoamericans.

Encara que no es pot parlar de la fi del cicle de caràcter progressista, antiimperialista i integracionista, és cert que els intents del capital per a restablir governs neoliberals està guanyant terreny a nivell regional, amb una campanya mediàtica sense precedents (en el cas de Veneçuela és paradigmàtic), amb el suport de les oligarquies nord-americanes i europees. Ens trobem davant una disjuntiva decisiva, en la qual la lluita de classes es manifesta obertament, i està en joc cap a on es declinarà la balança, cap a l'esquerra o cap a la dreta.

L'estratègia de la dreta combina múltiples fronts. Els casos de colp "blau" iniciats a Hondures contra el president Celaya, a Paraguai al president Lugo, i més recentment a la presidenta Russef a Brasil; els casos de guerra econòmica a Veneçuela i Argentina; assetjaments diplomàtics i polítics a països com Veneçuela, Bolívia, Equador, Brasil,

Otras instituciones de integración latinoamericana, de comercio y de solidaridad internacional vieron la luz o tomaron nuevo impulso, como es el caso de Petrocaribe, Mercosur, el proyecto mediático de Telesur, entre otros.

Unos años más tarde, también impulsado por países del ALBA y otras repúblicas latinoamericanas, se constituye la CELAC (Comunidad de Estados Latinoamericanos y Caribeños), una organización plural y diversa, sin presencia de EEUU ni Canadá, para trabajar por la integración regional y la solución pacífica de los conflictos sin injerencias de ningún tipo, que superó la OEA, organización tutelada y al Servicio de EE.UU.

Esta nueva realidad sociopolítica y económica ha logrado una serie de avances en beneficio de las clases populares (alfabetización y educación pública, servicios de salud pública y gratuita, reducción de las tasas e índices de pobreza extrema y de pobreza relativa, impulso de reformas agrarias, fomento del cooperativismo, recuperación e industrialización de la economía, garantía de la alimentación básica, reducción del paro, avance en mecanismos democráticos, procesos constituyentes en algunos países, etc.), y ha aumentado el nivel de politización de la Sociedad.

Por otra parte, en los últimos años hemos visto cómo la ofensiva de la derecha internacional conseguía frenar, obstaculizar o revertir diversos procesos revolucionarios, de izquierda o progresistas en diferentes países latinoamericanos.

Aunque no se puede hablar del fin del ciclo de carácter progresista, antiimperialista e integracionista, es cierto que los intentos del capital para restablecer gobiernos neoliberales está ganando terreno a nivel regional, con una campaña mediática sin precedentes (en el caso de Venezuela es paradigmático), con el apoyo de las oligarquías norteamericanas y europeas. Nos encontramos ante una disyuntiva decisiva, en la que la lucha de clases se manifiesta abiertamente, y está en juego hacia donde se declinará la balanza, hacia la izquierda o hacia la derecha.

La estrategia de la derecha combina múltiples frentes. Los casos de golpe "blando" iniciados en Honduras contra el presidente Celaya, en Paraguay al presidente Lugo, y más recientemente a la presidenta Russef en Brasil; los casos de guerra económica en Venezuela y Argentina; acosos diplomáticos y políticos en países como Venezuela,

Argentina; gran campanya mediàtica sostinguda contra aquests països. Tota aquesta ofensiva evidencia la voluntat de desestabilització dels governs progressistes, traslladant una imatge distorsionada de la seua realitat per a llevar-li la legitimitat democràtica davant l'opinió pública mundial i justificar les seues agressions. Com a conseqüència d'aquesta política de la dreta, alguns governs han canviat de signe, com és el cas d'Argentina amb un marcat signe neoliberal, o a Veneçuela on es va aconseguir una majoria en el parlament que s'oposa a les polítiques del govern bolivarià, o fins i tot a Brasil, amb un colp jurídic que pretén acabar amb el projecte del PT.

Al mateix temps, segueixen l'assassinat i la persecució que pateixen per part dels poders polítics i pels paramilitars amb una impunitat absoluta, de nombrosos líders estudiantils, camperols, defensors dels drets humans, indígenes, ambientals i sindicalistes per lluitar i defensar els seus drets fonamentals.

La resistència a les polítiques neoliberals i els atacs de les oligarquies segueixen actives. Exemples dignes de reconeixement i de suport són les lluites dels moviments socials, com és el cas dels estudiants i professors a Xile, Panamà i Mèxic, els drets mediambientals a Hondures, els drets agraris a Colòmbia i Brasil, per posar solament alguns exemples.

Des d'EUPV, valorem molt positivament el tipus de relacions diplomàtiques i comercials que s'estableixen entre els països de la CELAC i en el grup de països de l'ALBA, sense ingerències ni imposicions d'uns països a uns altres, compensant desigualtats a través d'un altre tipus de relacions comercials. És un bon exemple per a analitzar en el nostre context de com es poden establir relacions entre els pobles i els països veïns.

Reconeixem, així mateix, el paper de la CELAC i de l'ALBA per a declarar "Zona de Pau" Amèrica Llatina, i un resultat recent del seu treball en aquest sentit és l'acord per a posar fi a la guerra a Colòmbia entre el govern i la FARC-EP, amb el suport de Cuba, Veneçuela, Xile i altres països.

Un cas especial és Veneçuela. Amb la guerra econòmica, política i mediàtica que s'està exercint contra Veneçuela es pretén liquidar no solament la revolució bolivariana, sinó també tots els

Bolivia, Ecuador, Brasil, Argentina; gran campanya mediàtica sostenida contra estos països. Toda esta ofensiva evidencia la voluntad de desestabilización de los gobiernos progresistas, trasladando una imagen distorsionada de su realidad para quitarle la legitimidad democrática ante la opinión pública mundial y justificar sus agresiones. Como consecuencia de esta política de la derecha, algunos gobiernos han cambiado de signo, como es el caso de Argentina con un marcado signo neoliberal, o en Venezuela donde se consiguió una mayoría en el parlamento que se opone a las políticas del gobierno bolivariano, o incluso en Brasil, con un golpe jurídico que pretende acabar con el proyecto del PT.

Al mismo tiempo, siguen el asesinato y la persecución que sufren por parte de los poderes políticos y por los paramilitares con una impunidad absoluta, de numerosos líderes estudiantiles, campesinos, defensores de los derechos humanos, indígenas, ambientales y sindicalistas por luchar y defender sus derechos fundamentales.

La resistencia a las políticas neoliberales y los ataques de las oligarquías siguen activas. Ejemplos dignos de reconocimiento y de apoyo son las luchas de los movimientos sociales, como es el caso de los estudiantes y profesores en Chile, Panamá y México, los derechos medioambientales en Honduras, los derechos agrarios en Colombia y Brasil, por poner solo algunos ejemplos.

Desde EUPV, valoramos muy positivamente el tipo de relaciones diplomáticas y comerciales que se establecen entre los países de la CELAC y en el grupo de países del ALBA, sin injerencias ni imposiciones de unos países a otros, compensando desigualdades a través de otro tipo de relaciones comerciales. Es un buen ejemplo para analizar en nuestro contexto de cómo se pueden establecer relaciones entre los pueblos y los países vecinos.

Reconocemos asimismo el papel de la CELAC y del ALBA para declarar "Zona de Paz" América Latina, y un resultado reciente de su trabajo en este sentido es el acuerdo para poner fin a la guerra en Colombia entre el gobierno y la FARC-EP, con el apoyo de Cuba, Venezuela, Chile y otros países.

Caso especial es Venezuela. Con la guerra económica, política y mediática que se está ejerciendo contra Venezuela se pretende liquidar no sólo la revolución bolivariana sino también todos los

processos progressistes a Amèrica Llatina. Estan calcant les estratègies contra Cuba i contra el Xile d'Allende, i de moment Veneçuela segueix resistint, malgrat les dificultats per les quals està passant. És fonamental redoblar esforços per a donar suport a la revolució bolivariana, en l'àmbit polític, diplomàtic i social, defensant la seua sobirania popular i denunciant la ingerència i l'agressió mediàtica.

Una altra cosa és el cas de Cuba vs els EUA. Des del 17 de desembre de 2014, es van iniciar les converses per a restablir les ambaixades i amb l'objectiu de normalitzar les relacions. Després d'una llarga resistència de la revolució cubana, els EUA van reconèixer que havia fracassat la seua política cap a Cuba. No obstant això, el bloqueig segueix intacte, i mentre no s'elimine aquesta política de guerra contra Cuba, es retorne el territori ocupat il·legalment a Guantànamo, es compense per les milers de víctimes pel terrorisme d'estat, cessen les agressions polítiques i diplomàtiques així com la ingerència i el finançament a la subversió, s'elimine l'anomenada "Llei d'ajust cubà" que estimula l'emigració il·legal, no pot haver-hi relacions normalitzades amb els EUA. Alguns passos s'han donat en matèria migratòria, de medi ambient, de lluita contra el tràfic de drogues, però cal tenir present que el president Obama va dir que es modificaven els mètodes però es perseguia la mateixa fi, és a dir, canviar el sistema econòmic, social, polític i cultural de Cuba. Cuba ha de ser qui decidisca sobiranament el seu destí, que actualment està en un procés d'actualització del seu model econòmic i social, sense renunciar als seus principis, treballant per un socialisme més proper i sostenible.

Totes les lluites són part d'un continu històric en el continent, i podria dir-se que el saldo a dia d'avui és positiu, però cal seguir avançant. Si bé és cert que aquest escenari era impensable fa 20 anys, ara està en joc si s'avança, s'estanca o es retrocedeix en els processos de transformació social.

Una conclusió d'aquesta confrontació de classes i interessos és que en els processos en els quals s'han aprofundit els canvis cap a l'esquerra, acompanyats d'un treball d'apoderament polític popular, han permès suportar millor els atacs de la dreta i garantir la supervivència de les experiències de transformació, fent irreversible o molt difícil la seua volta arrere. En sentit contrari,

procesos progresistas en América Latina. Están calcando las estrategias contra Cuba y contra el Chile de Allende, y de momento Venezuela sigue resistiendo, a pesar de las dificultades por las que está pasando. Es fundamental redoblar esfuerzos para apoyar a la revolución bolivariana, en el ámbito político, diplomático y social, defendiendo su soberanía popular y denunciando la injerencia y la agresión mediática.

Otra cosa es el caso de Cuba vs EEUU. Desde el 17 de diciembre de 2014, se iniciaron las conversaciones para restablecer las embajadas y con el objetivo de normalizar las relaciones. Después de una larga resistencia de la revolución cubana, EEUU reconoció que fracasó su política hacia Cuba. No obstante, el bloqueo sigue intacto, y mientras no se elimine esta política de guerra contra Cuba, se devuelva el territorio ocupado ilegalmente en Guantánamo, se compense por las miles de víctimas por el terrorismo de estado, cesen las agresiones políticas y diplomáticas así como la injerencia y la financiación a la subversión, se elimine la llamada "Ley de ajuste cubano" que estimula la emigración ilegal, no puede haber relaciones normalizadas con EEUU. Algunos pasos se han dado en materia migratoria, de medio ambiente, de lucha contra el tráfico de drogas, pero hay que tener presente que el presidente Obama dijo que se modificaban los métodos pero se perseguía el mismo fin, es decir, cambiar el sistema económico, social, político y cultural de Cuba. Cuba debe ser quien decida soberanamente su destino, que actualmente está en un proceso de actualización de su modelo económico y social, sin renunciar a sus principios, trabajando por un socialismo más cercano y sostenible.

Todas las luchas son parte de un continuo histórico en el continente, y podría decirse que el saldo a día de hoy es positivo, pero hay que seguir avanzando. Si bien es cierto que este escenario era impensable hace 20 años, ahora está en juego si se avanza, se estanca o se retrocede en los procesos de transformación social.

Una conclusión de esta confrontación de clases e intereses es que en los procesos en los que se han profundizado los cambios hacia la izquierda acompañados de un trabajo de empoderamiento político popular, han permitido soportar mejor los ataques de la derecha y garantizar la supervivencia de las experiencias de transformación, haciendo irreversible o muy difícil su vuelta atrás. En sentido

s'ha evidenciat també que quan se li guanya en el terreny electoral al gran capital i s'apliquen reformes de tall revolucionari que atempten els seus interessos oligopòlics, aquests no respecten les seues mateixes regles de joc, portant al terreny de la guerra econòmica amb el suport d'una guerra mediàtica que "justifique" fins i tot el colp d'estat, bé siga parlamentari, jurídic o militar.

Des d'EUPV seguirem coordinant esforços i lluites amb tots els moviments de solidaritat internacionalista del PV per a treballar de manera unitària, així com per a reactivar la cooperació al desenvolupament al servei dels interessos de les classes populars i els projectes de transformació social.

1.3 Guerres i fam, l'èxode continu.

*El món que visc sovint no el sento meu
i sé els perquè d'una revolta,
misèria i guerra, fam i mort,
feixisme i odi, ràbia i por...*

Lluís Llach, *La tendresa*

La fam: el problema més greu

En el món actual hi ha uns mil milions de persones que amb prou feines aconsegueixen l'alimentació necessària per a portar una vida saludable i productiva. Les circumstàncies són del tot diverses. En alguns casos qui la pateixen són refugiats per raons de conflictes militars, polítics o ambientals, en uns altres, són víctimes de desastres naturals, com a inundacions, sequeres, terratrèmols o huracans. També cal afegir la falta d'infraestructura agrícola i la sobreexplotació del medi ambient. No resulta estrany, doncs, que, a voltes, aquesta combinació de factors negatius es convertisca en un cercle viciós que es perpetua. Recentment, el nombre de persones víctimes de la fam ha augmentat a causa de les crisis financeres i econòmiques.

I alhora, mil milions de persones pateixen problemes de salut per sobrepès i prop d'un terç dels aliments que es produeixen cada any en el món per al consum humà es perden o malgasten.

Si bé és cert que alguns dels problemes de la fam en el món tenen el seu origen en qüestions relacionades amb conflictes, falta de tecnologia i productivitat dels agricultors del sud, desastres

contrario, se ha evidenciado también que cuando se le gana en el terreno electoral al gran capital y se aplican reformas de corte revolucionario que atentan sus intereses oligopólicos, estos no respetan sus mismas reglas de juego, llevando al terreno de la guerra económica con el apoyo de una guerra mediática que "justifique" incluso el golpe de estado, bien sea parlamentario, jurídico o militar.

Desde EUPV seguiremos coordinando esfuerzos y luchas con todos los movimientos de solidaridad internacionalista del PV para trabajar de manera unitaria, así como para reactivar la cooperación al desarrollo al servicio de los intereses de las clases populares y los proyectos de transformación social.

1.3 Guerras y hambre, el éxodo continuo.

*El món que visc sovint no el sento meu
i sé els perquè d'una revolta,
misèria i guerra, fam i mort,
feixisme i odi, ràbia i por...*

Lluís Llach, *La tendresa*

El hambre: el problema más grave

En el mundo actual hay unos mil millones de personas que apenas alcanzan la alimentación necesaria para llevar una vida saludable y productiva. Las circunstancias son del todo diversas. En algunos casos quien la padece son refugiados por razones de conflictos militares, políticos o ambientales, en otros, son víctimas de desastres naturales, como inundaciones, sequías, terremotos o huracanes. También hay que añadir la falta de infraestructura agrícola y la sobreexplotación del medio ambiente. No resulta extraño pues que, a veces, esta combinación de factores negativos se convierta en un círculo vicioso que se perpetúa. Recientemente, el número de personas víctimas del hambre ha aumentado a causa de las crisis financieras y económicas.

Y al mismo tiempo, mil millones de personas sufren problemas de salud por sobrepeso y cerca de un tercio de los alimentos que se producen cada año en el mundo para el consumo humano se pierden o desperdician.

Si bien es cierto que algunos de los problemas del hambre en el mundo tienen su origen en cuestiones relacionadas con conflictos, falta de tecnología y productividad de los agricultores del sur, desastres

naturals o qüestions climàtiques, es parla molt poc d'algunes de les principals raons on radica l'origen de la fam, com la desigual capacitat que tenen els països en vies de desenvolupament de decidir sobre els preus en els mercats internacionals d'aliments i de la incapacitat d'accedir als mercats internacionals d'aquests agricultors o de la sobreexplotació dels recursos naturals que ocasionen determinats tipus d'activitat agrícola.

En aquest mateix sentit, cal analitzar les causes que porten a molts països del Sud a enfrontar-se en conflictes bèl·lics i a fugir dels seus territoris, la qual cosa és una causa de misèria. I a preguntar-se per què pateixen fam molts d'aquests països que disposen de recursos naturals necessaris per al desenvolupament, com el petroli, el gas i molts altres recursos minerals. No es tracta de països pobres, en realitat són països empobrits.

Guerres i paus?

La pobresa, la fam, les malalties i les desigualtats són un fre o fins i tot una reculada en el desenvolupament en tots els sentits, però aquest fre es fa encara més evident en aquells territoris on existeixen conflictes armats. Afganistan i el nord-est de Pakistan, Somàlia i Sudan del Sud, Líbia i Síria... són potser les guerres més cridaneres, però desgraciadament no les úniques.

Molta de la població que viu a zones amb un conflicte armat es veu obligada a marxar, a deixar-ho tot i fugir desplaçant-se cap a territoris més o menys llunyans, fins i tot fora del seu país. Qualsevol conflicte armat, significa mort i destrucció. No és possible que un territori es desenvolupi econòmicament o socialment si es troba immers en una espiral de violència i destrucció sense fre. Els conflictes armats signifiquen, en primer lloc, mort. Però una mort que afecta en major mesura a la població civil que als grups armats, i que suposa cada any un nombre important de morts i ferits. A les pèrdues de vides humanes s'han d'afegir la destrucció d'habitatges, els hospitals, els col·legis, de les infraestructures de transport d'aigua potable i de la xarxa de clavegueram, de les carreteres i de la xarxa elèctrica. També queden afectats els camps de cultiu, que poden quedar erms per la mateixa destrucció que suposa la guerra i per la mort i la fugida de camperols. Finalment, cal parlar de l'afectació o destrucció del teixit

naturales o cuestiones climáticas, se habla muy poco de algunas de las principales razones en donde radica el origen del hambre, como la desigual capacidad que tienen los países en vías de desarrollo de decidir sobre los precios en los mercados internacionales de alimentos y de la incapacidad de acceder a los mercados internacionales de estos agricultores o de la sobreexplotación de los recursos naturales que ocasionan determinados tipos de actividad agrícola.

En este mismo sentido, hay que analizar las causas que llevan a muchos países del Sur a enfrentarse en conflictos bélicos y a huir de sus territorios, lo que es una causa de miseria. Y a preguntarse por qué padecen hambre muchos de estos países que disponen de recursos naturales necesarios para el desarrollo, como el petróleo, el gas y muchos otros recursos minerales. No se trata de países pobres, en realidad son países empobrecidos.

¿Guerras y paces?

La pobreza, el hambre, las enfermedades y las desigualdades son un freno o incluso un retroceso en el desarrollo en todos los sentidos, pero este freno se hace aún más evidente en aquellos territorios donde existen conflictos armados. Afganistán y noreste de Pakistán, Somalia y Sudán del Sur, Libia y Siria..., son quizá las guerras más llamativas, pero desgraciadamente no las únicas.

Mucha de la población que vive en zonas con un conflicto armado se ve obligada a marchar, a dejarlo todo y huir desplazándose hacia territorios más o menos lejanos, incluso fuera de su país. Cualquier conflicto armado, significa muerte y destrucción. No es posible que un territorio se desarrolle económicamente o socialmente si se encuentra inmerso en una espiral de violencia y destrucción sin freno. Los conflictos armados significan en primer lugar muerte. Pero una muerte que afecta en mayor medida a la población civil que a los grupos armados, y que suponen cada año un número importante de muertos y heridos. A las pérdidas de vidas humanas se debe añadir la destrucción de viviendas, los hospitales, los colegios, de las infraestructuras de transporte de agua potable y de la red de alcantarillado, de las carreteras y de la red eléctrica. También quedan afectados los campos de cultivo, que pueden quedar baldíos por la misma destrucción que supone la guerra y por la muerte y la huida de campesinos. Finalmente hay que hablar de la afectación o destrucción del tejido industrial y

industrial i comercial d'aquests països. No és d'estranyar parlar, doncs, de fre al desenvolupament o reculada en el desenvolupament dels països afectats per conflictes armats.

És dramàtic l'augment del desplaçament massiu de gent provocat per guerres i conflictes, que arriba a nivells sense precedents en la història. Segons les dades d'ACNUR, són 59,5 milions les persones desplaçades forçadament per guerres i conflictes (dades a 31 de desembre de 2014). Fa 10 anys el nombre de desplaçats era de 37,5 milions (22 milions de persones menys).

El desplaçament forçat de poblacions no havia sigut tan gran ni tan mortal, tan aleatori i perillós, sotmetent a tants xiquets/es, dones i homes a unes condicions d'existència tan inhumanes, a un sofriment intolerable. És una autèntica tragèdia que posa al descobert la vertadera naturalesa del nou ordre internacional establert per la globalització capitalista, com ho demostren els molts i creixents fluxos migratoris universals.

Les causes econòmiques de les migracions

Hem de formar un món de comunitats tancades? La mort de centenars de persones que intenten arribar a casa ens és indiferent? Són tragèdies sense remei?

Els interessos geopolítics dels països dominants, amb els Estats Units al capdavant, i l'apropiació de recursos naturals per part de les multinacionals, generalment per la força de les armes i amb un gran vessament de sang, mantenen sovint governs titelles, corruptes i dictatorials que simplement actuen per a facilitar els seus negocis.

Els processos migratoris, és a dir, el trasllat de les persones des d'una zona a una altra, des d'un estat a un altre, des d'un continent a un altre, no per diversió, ni per viatge de plaer, sinó cercant millors oportunitats laborals, de vida, o cercant un espai on no sentir amenaçada la seua vida, no és un fenomen nou. Però més enllà de disminuir, amb el pas dels anys augmenta, i no pensem que aquesta situació vaja a revertir en un futur pròxim.

Factors com la globalització econòmica, o la desigualtat en les condicions de vida, han contribuït a l'augment dels processos migratoris

comercial de estos países. No es de extrañar hablar pues de freno al desarrollo o retroceso en el desarrollo de los países afectados por conflictos armados.

Es dramático el aumento del desplazamiento masivo de gente provocado por guerras y conflictos, que llega a niveles sin precedentes en la historia. Según los datos de ACNUR, son 59,5 millones las personas desplazadas forzadamente por guerras y conflictos (datos a 31 de diciembre de 2014). Hace 10 años el número de desplazados era de 37,5 millones (22 millones de personas menos).

El desplazamiento forzado de poblaciones no había sido tan grande ni tan mortal, tan aleatorio y peligroso, sometiendo a tantos niños/as, mujeres y hombres a unas condiciones de existencia tan inhumanas, a un sufrimiento intolerable. Es una auténtica tragedia que pone al descubierto la verdadera naturaleza del nuevo orden internacional establecido por la globalización capitalista, como lo demuestran los muchos y crecientes flujos migratorios universales.

Las causas económicas de las migraciones

¿Debemos formar un mundo de comunidades cerradas? ¿La muerte de cientos de personas que intentan llegar a casa nos es indiferente? ¿Son tragedias sin remedio?

Los intereses geopolíticos de los países dominantes, con Estados Unidos a la cabeza, y la apropiación de recursos naturales por parte de las multinacionales, generalmente por la fuerza de las armas y con un gran derramamiento de sangre, mantienen a menudo gobiernos títeres, corruptos y dictatoriales que simplemente actúan para facilitar sus negocios.

Los procesos migratorios, es decir, el traslado de las personas desde una zona a otra, desde un estado a otro, desde un continente a otro, no por diversión, ni por viaje de placer, sino buscando mejores oportunidades laborales, de vida, o buscando un espacio donde no sentir amenazada su vida, no es un fenómeno nuevo. Pero más allá de disminuir, con el paso de los años aumenta, y no pensamos que esta situación vaya a revertir en un futuro próximo.

Factores como la globalización económica, o la desigualdad en las condiciones de vida, han contribuido al aumento de los procesos migratorios

internacionals. Des de conflictes i violacions dels drets humans a les catàstrofes mediambientals o la pobresa i la falta de perspectives d'una vida digna, les causes del desplaçament es multipliquen en un món cada vegada més mòbil. Cada vegada més, l'impuls a migrar a algun lloc té el seu origen en un gran nombre de factors expulsors i d'atracció vinculats de diverses maneres a la seguretat, els drets humans i a situacions socioeconòmiques. Fins fa poc, parlàvem de les víctimes del canvi climàtic que afecta a milions de persones. Però les «migracions econòmiques» contemporànies també són forçades per la ruptura del teixit social sota els cops del neoliberalisme i de la violència dels règims recolzats per les potències occidentals.

Què fan els governs dels països rics per a intentar controlar aquests processos migratoris? Alcen murs fronterers de centenars, milers de quilòmetres, i no solament a Europa. A Israel, ho fan trepitjant els drets dels palestins a les seues terres; és de sobres conegut el mur entre els Estats Units i Mèxic i la prohibició de la UE d'accedir a les seues costes. També les tanques de Ceuta i Melilla ens són properes, però no són els únics exemples. Aràbia Saudita ha construït una tanca per a separar-se de Iemen, Índia està construint una per a aïllar-se de Bangladesh.

Aquests són els "nous murs de la vergonya", aquells que remarquen la frontera entre els països rics i els països pobres, entre els països dominants i aquells altres dominats.

És una estratègia defensiva que, malgrat els costos que té, no aconsegueix més que una lleugera reducció del nombre d'immigrants i provoca cada vegada més tragèdies. A més, suscita grans contradiccions en impedir el dret a la lliure circulació de treballadors mentre es permeten els moviments de capital i mercaderies.

L'explosió de les migracions, per tant, té múltiples causes: les guerres interminables, la crisi climàtica, el trencament del teixit social, la descomposició dels estats, l'esclat de la violència sense límit, la marginació dels pobres urbans, el saqueig dels pobles en benefici de les transnacionals.

Totes aquestes causes específiques tenen un origen comú en la manera de dominació imposada per la globalització capitalista que ens

internacionales. Desde conflictos y violaciones de los derechos humanos a las catástrofes medioambientales o la pobreza y la falta de perspectivas de una vida digna, las causas del desplazamiento se multiplican en un mundo cada vez más móvil. Cada vez más, el impulso a migrar a algún lugar tiene su origen en un gran número de factores expulsores y de atracción vinculados de diversas maneras a la seguridad, los derechos humanos y a situaciones socioeconómicas. Hasta hace poco, hablábamos de las víctimas del cambio climático que afecta a millones de personas. Pero las «migraciones económicas» contemporáneas también son forzadas por la ruptura del tejido social bajo los golpes del neoliberalismo y de la violencia de los regímenes apoyados por las potencias occidentales.

¿Qué hacen los gobiernos de los países ricos para intentar controlar estos procesos migratorios? Alzan muros fronterizos de cientos, miles de kilómetros, y no sólo en Europa. En Israel, lo hacen pisando los derechos de los palestinos a sus tierras; es de sobra conocido el muro entre Estados Unidos y México y la prohibición de la UE de acceder a sus costas. También las vallas de Ceuta y Melilla nos son cercanas, pero no son los únicos ejemplos. Arabia Saudí ha construido una valla para separarse de Yemen, India está construyendo una para aislarse de Bangladesh.

Estos son los "nuevos muros de la vergüenza", aquellos que remarcan la frontera entre los países ricos y los países pobres, entre los países dominantes y aquellos otros dominados.

Es una estrategia defensiva que, a pesar de los costos que tiene, no consigue más que una ligera reducción del número de inmigrantes y provoca cada vez más tragedias. Además, suscita grandes contradicciones al impedir el derecho a la libre circulación de trabajadores mientras se permiten los movimientos de capital y mercancías.

La explosión de las migraciones, por tanto, tiene múltiples causas: las guerras interminables, la crisis climática, la rotura del tejido social, la descomposición de los estados, el estallido de la violencia sin límite, la marginación de los pobres urbanos, el saqueo de los pueblos en beneficio de las transnacionales.

Todas estas causas específicas tienen un origen común en el modo de dominación impuesta por la globalización capitalista que nos lleva a una

porta a una situació sense precedents: el permanent estat de desordre geopolític i una feroç lluita de classes unilateral del nucli dur de la burgesia globalitzada. La contrarevolució sense revolució que obri les portes a totes les barbàries. La guerra permanent com a resposta a la inestabilitat permanent.

Enfrontar-se a les causes de les «crisis migratòries» és atacar la globalització capitalista.

I tot açò sense perdre de vista que a països com Espanya o Grècia es produeixen ja autèntics moviments emigratoris d'una joventut sense futur. Feia dècades que no es veia una cosa així.

Els processos migratoris constitueixen per la seua magnitud un dels reptes més importants a tenir en compte. La por que provoquen en grans sectors de les poblacions occidentals està, a més, en l'arrel de l'augment de les opcions feixistes. L'impacte en les construccions identitàries dels països receptors és de tal magnitud que està provocant brots de xenofòbia. La confrontació amb l'estranyament de l'altre diferent fa emergir els prejudicis.

Necessitem incrementar la lluita contra la xenofòbia, contra totes les formes de racisme, en un moment en què l'extrema dreta es reforça en un replegament identitari (a França amb el Front Nacional, el UKIP a Anglaterra, però també a Àustria, Holanda...) i són evidents les tendències feixistes a les portes d'Europa (Turquia i Ucraïna) i al mateix si de la Unió Europea (Hongria). La brutalitat destructiva de la globalització capitalista crea les condicions per a l'aparició de nous feixismes. Sense oblidar que també el islamofeixisme ha aconseguit una força inesperada fa només uns anys i és necessari combatre la islamofòbia.

Construir referents polítics no excloents és també un repte difícil, a què hem de saber donar resposta. Construir identitats inclusives haurà de ser un dels nostres reptes.

2. La nova situació política.

2.1 La fi del bipartidisme: desig o realitat?

En els dos últims anys s'han produït canvis substancials en el panorama polític espanyol. El més cridaner potser siga el canvi en el govern de

situación sin precedentes: el permanente estado de desorden geopolítico y una feroz lucha de clases unilateral del núcleo duro de la burguesía globalizada. La contrarrevolución sin revolución que abre las puertas a todas las barbaries. La guerra permanente como respuesta a la inestabilidad permanente.

Enfrentarse a las causas de las «crisis migratorias» es atacar la globalización capitalista.

Y todo ello sin perder de vista que en países como España o Grecia se producen ya auténticos movimientos emigratorios de una juventud sin futuro. Hacía décadas que no se veía algo así.

Los procesos migratorios constituyen por su magnitud uno de los retos más importantes a tener en cuenta. El miedo que provocan en grandes sectores de las poblaciones occidentales está, además, en la raíz del aumento de las opciones fascistas. El impacto en las construcciones identitarias de los países receptores es de tal magnitud que está provocando brotes de xenofobia. La confrontación con el extrañamiento del otro diferente hace emerger los prejuicios.

Necesitamos incrementar la lucha contra la xenofobia, contra todas las formas de racismo, en un momento en que la extrema derecha se refuerza en un repliegue identitario (en Francia con el Frente Nacional, el UKIP en Inglaterra, pero también en Austria, Holanda...) y son evidentes las tendencias fascistas a las puertas de Europa (Turquía y Ucrania) y al mismo seno de la Unión Europea (Hungria). La brutalidad destructiva de la globalización capitalista crea las condiciones para la aparición de nuevos fascismos. Sin olvidar que también el islamofascismo ha alcanzado una fuerza inesperada hace sólo unos años y es necesario combatir la islamofobia.

Construir referentes políticos no excluyentes es también un reto difícil, al que debemos saber dar respuesta. Construir identidades inclusivas deberá ser uno de nuestros retos.

2. La nueva situación política.

2.1 ¿El fin del bipartidismo: deseo o realidad?

En los dos últimos años se han producido cambios sustanciales en el panorama político español. Lo más llamativo quizá sea el cambio en el gobierno de

les principals ciutats de l'Estat després de les eleccions municipals de 2015: Madrid, Barcelona i València estan ara comandades per representants de forces polítiques d'esquerres, diferents del Partit Socialista, que hi havia hegemonitzat fins ara la representativitat de l'àmbit progressista en les institucions. També a València hem de destacar el canvi de govern que s'ha produït en la Generalitat, on l'acord entre el PSPV, Compromís i Podem ha posat fi a 20 anys continuats de governs del Partit Popular.

Però no és l'únic canvi. Ja en les eleccions europees de maig de 2014 apareixen nous elements al terreny polític de l'Estat espanyol, obrint-se un cicle electoral intens, que no sabem encara si podem donar per finalitzat. Per a la dreta, l'aparició d'un nou partit per la dreta, Ciutadans, que es declara reformista, constitucionalista i per la unitat de l'Estat des d'una perspectiva espanyolista i neocentralista, i que ha vingut a substituir UPyD, però amb més força. Nosaltres, per la nostra banda, no vam saber capitalitzar el descontentament popular i la mobilització ciutadana ja que una gran part d'aqueixa societat mobilitzada no ens veia com una eina política real de canvi; la qual cosa segurament és causada en part per l'alienació de les masses duta a terme pel poder durant els últims 40 anys, i en part pel nostre immobilisme i falta de reflexos en un moment històric. Així, Podem, amb un contingut semblant en certs aspectes al nostre programa, i per les seues formes, i el gran ressò que li van donar els *Mass-media*, sobretot les televisions, va saber aglutinar millor el descontentament popular i en les eleccions europees va aglutinar una part important de l'espectre electoral d'esquerres.

Les eleccions autonòmiques i municipals de l'any 2015 han mostrat un augment espectacular d'aquestes formacions, que a València se sumen a la consolidació de Compromís com a força alternativa de govern.

Açò ha modificat substancialment la representativitat del sistema de partits espanyol i valencià, que ens ha fet passar d'un sistema caracteritzat per l'alternança bipartidista a un altre multipartidista i molt més plural.

En les passades eleccions aquesta tendència s'ha mantingut, i la coalició electoral de la qual participàvem ha aconseguit mantenir una

las principales ciudades del estado tras las elecciones municipales de 2015: Madrid, Barcelona y Valencia están ahora comandadas por representantes de fuerzas políticas de izquierdas, diferentes del Partido Socialista, que había hegemonizado hasta ahora la representatividad del ámbito progresista en las instituciones. También en Valencia debemos destacar el cambio de gobierno que se ha producido en la Generalitat, donde el acuerdo entre el PSPV, Compromís y Podemos ha puesto fin a 20 años continuados de gobiernos del Partido Popular.

Pero no es el único cambio. Ya en las elecciones europeas de mayo de 2014 aparecen nuevos elementos al terreno político del estado español, abriéndose un ciclo electoral intenso, que no sabemos aún si podemos dar por finalizado. Para la derecha la aparición de un nuevo partido por la derecha, Ciudadanos, que se declara reformista, constitucionalista y por la unidad del estado desde una perspectiva españolista y neocentralista, y que ha venido a sustituir UPyD, pero con más fuerza. Nosotras, por nuestra parte, no supimos capitalizar el descontento popular y la movilización ciudadana puesto que una gran parte de esa sociedad movilizada no nos veía como una herramienta política real de cambio; lo cual seguramente se deba en parte a la alienación de las masas llevada a cabo por el poder durante los últimos 40 años, y en parte por nuestro inmovilismo y falta de reflejos en un momento histórico. Así, Podemos, con un contenido semejante en ciertos aspectos a nuestro programa, y por sus formas y el gran eco que le dieron los *Mass-media*, sobre todo las televisiones, supo aglutinar mejor el descontento popular y en las elecciones europeas aglutinó una parte importante del espectro electoral de izquierdas.

Las elecciones autonómicas y municipales del año 2015 han mostrado un aumento espectacular de estas formaciones, que en Valencia se suman a la consolidación de Compromís como fuerza alternativa de gobierno.

Esto ha modificado sustancialmente la representatividad del sistema de partidos español y valenciano, que nos ha hecho pasar de un sistema caracterizado por la alternancia bipartidista a otro multipartidista y mucho más plural.

En las pasadas elecciones esta tendencia se ha mantenido, y la coalición electoral de la que participábamos ha conseguido mantener una

important representativitat. Encara que els resultats electorals del 26-J han sigut magnífics, han estat allunyats de les expectatives creades i molt lluny de les estimacions demoscòpiques. A nivell de l'Estat, el bipartidisme ha resistit molt millor de l'esperat, amb una clara recuperació política del PP. En canvi, la coalició ha obtingut més d'un milió de vots menys que la suma dels que van obtenir en el 20D les forces col·ligades, fent palesa la màxima que diu que, en política, les sumes d'organitzacions no sempre sumen en vots.

Al País Valencià, a la coalició se li afegia un element que no apareix a la resta de l'Estat, com és Compromís. La pèrdua de més de 130.000 vots respecte a la suma dels resultats de 2015, no ens pot fer oblidar que la coalició ha obtingut un 25,37% dels vots, sent la segona força política en el conjunt del país, i que Esquerra Unida ha recuperat el diputat que tenia.

Ni el conjunt de l'Estat, ni tampoc al País Valencià, havíem participat mai d'un espai polític alternatiu amb un pes parlamentari tan potent, i amb una base electoral tan àmplia.

2.2 Un poc d'història: què volíem, on som ara.

Ara, que ens mirem a l'espill i ens preguntem què volem ser, no està de més recordar quin és l'origen de la nostra organització... El 27 d'abril de 1986, a la calor de les importantíssimes mobilitzacions per al referèndum sobre la permanència d'Espanya en l'OTAN, es fundava la "Plataforma de l'Esquerra Unida".

En el seu manifest fundacional manifestàvem coses com aquestes:

"La formació d'aqueixa plataforma electoral és, doncs, una ineludible necessitat per a recuperar l'esperança que subjau en els anhels de tants espanyols que es pronuncien per la pau i la neutralitat, el treball per a tots, i la consagració, en definitiva d'una democràcia avançada sense espais exclosos a la sobirania popular; i en la qual la participació quotidiana constituïska un element significatiu en paral·lel a les consultes electorals.

La formació de la plataforma electoral es correspon així mateix amb el sentiment que som

importante representatividad. Aunque los resultados electorales del 26-J han sido magníficos, han estado alejados de las expectativas creadas y muy lejos de las estimaciones demoscópicas. A nivel del estado, el bipartidismo ha resistido mucho mejor de lo esperado, con una clara recuperación política del PP. En cambio la coalición ha obtenido más de un millón de votos menos que la suma de los que obtuvieron en el 20D las fuerzas coaligadas, haciendo patente la máxima que dice que en política las sumas de organizaciones no siempre suman en votos.

En el País Valenciano, a la coalición se le añadía un elemento que no aparece en el resto del estado, como es Compromís. La pérdida de más de 130.000 votos respecto a la suma de los resultados de 2015, no nos puede hacer olvidar que la coalición ha obtenido un 25,37% de los votos, siendo la segunda fuerza política en el conjunto del país, y que Esquerra Unida ha recuperado el diputado que tenía.

Ni el conjunto del estado, ni tampoco en el País Valenciano, habíamos participado nunca de un espacio político alternativo con un peso parlamentario tan potente, y con una base electoral tan amplia.

2.2 Un poco de historia: qué queríamos, y donde estamos ahora.

Ahora, que nos miramos al espejo y nos preguntamos qué queremos ser, no está de más recordar cuál es el origen de nuestra organización... El 27 de abril de 1986, al calor de las importantísimas movilizaciones para el referéndum sobre la permanencia de España en la OTAN, se fundaba la "Plataforma de la Izquierda Unida".

En su manifiesto fundacional manifestábamos cosas como estas:

"La formación de esa plataforma electoral es, pues, una ineludible necesidad para recuperar la esperanza que subyace en los anhelos de tantos españoles que se pronuncian por la paz y la neutralidad, el trabajo para todos, y la consagración, en definitiva de una democracia avanzada sin espacios excluidos a la soberanía popular; y en la cual la participación cotidiana constituya un elemento significativo en paralelo a las consultas electorales.

La formación de la plataforma electoral se corresponde asimismo con el sentimiento de que

molts els que coincidim en les tradicions renovades del moviment obrer, els plantejaments emergents de caràcter ecologista, el progressisme econòmic i per a la participació política, i la necessitat de rescatar el que és una visió moderna d'un socialisme democràtic. Tot açò per a l'impuls del progrés d'una societat complexa i diversificada, en la qual s'han experimentat transformacions importants des del punt de vista filosòfic, sociològic, tecnològic i en la manera de formació de les decisions polítiques, econòmiques i socials.

(...)

*La Plataforma de l'Esquerra Unida, encara que com ja hem indicat, la constituïm sota les urgències dels pròxims comicis de juny, **va més enllà d'un plantejament conjuntural**. Pretén oferir a la ciutadania un **projecte estratègic**, el dinamisme propi del qual podrà donar tot el seu abast a la idea que hi ha una esquerra que s'uneix per a impulsar una política progressista al nivell del nostre temps.”*

Queda clar, per tant, que des del primer moment, Izquierda Unida i Esquerra Unida no han deixat de plantejar la unitat de l'esquerra com un element imprescindible, no solament per a guanyar les eleccions, sinó per a fer avançar en la societat aquells valors que sustenten els canvis polítics.

Esquerra Unida ha volgut ser des del seu inici l'expressió organitzada d'un moviment polític i social que representara aquests valors. Ho hem aconseguit només en part, i fariem malament, a hores d'ara, si no ens reconeguérem que durant molts anys Esquerra Unida ha sigut una força que ha lluitat decididament, i en moltes ocasions quasi en solitari, contra les polítiques de la dreta, que massa sovint eren compartides pel PSPV-PSOE, i que s'implantaven sobre valors hegemònics al País Valencià, per més que ara tanta gent mire cap a un altre costat. La lluita contra els PAI i el model depredador del territori seria un bon exemple.

Que Esquerra Unida sempre ha apostat per les confluències és palès des de l'inici, i també en el seu passat recent l'aposta per acords electorals ha sigut manifesta, només cal recordar les eleccions autonòmiques del 2007.

somos muchos los que coincidimos en las tradiciones renovadas del movimiento obrero, los planteamientos emergentes de carácter ecologista, el progresismo económico y para la participación política, y la necesidad de rescatar lo que es una visión moderna de un socialismo democrático. Todo ello para el impulso del progreso de una sociedad compleja y diversificada, en la que se han experimentado transformaciones importantes desde el punto de vista filosófico, sociológico, tecnológico y en el modo de formación de las decisiones políticas, económicas y sociales.

(...)

*La Plataforma de la Izquierda Unida, aunque como ya hemos indicado, la constituimos bajo las premuras de los próximos comicios de junio, **va más allá de un planteamiento coyuntural**. Pretende ofrecer a la ciudadanía un **proyecto estratégico**, cuyo propio dinamismo podrá dar todo su alcance a la idea de que hay una izquierda que se une para impulsar una política progresista al nivel de nuestro tiempo.”*

Queda claro, por tanto, que desde el primer momento, Izquierda Unida y Esquerra Unida no han dejado de plantear la unidad de la izquierda como un elemento imprescindible, no sólo para ganar las elecciones, sino para hacer avanzar en la sociedad aquellos valores que sustentan los cambios políticos.

Esquerra Unida ha querido ser desde su inicio la expresión organizada de un movimiento político y social que representara estos valores. Lo hemos conseguido sólo en parte, y haríamos mal, a estas alturas, si no nos reconociéramos que durante muchos años Esquerra Unida ha sido una fuerza que ha luchado decididamente, y en muchas ocasiones casi en solitario, contra las políticas de la derecha, que demasiado a menudo eran compartidas por el PSPV-PSOE, y que se implantaban sobre valores hegemónicos en el País Valenciano, por más que ahora tanta gente mire hacia otro lado. La lucha contra los PAI's y el modelo depredador del territorio sería un buen ejemplo.

Que Esquerra Unida siempre ha apostado por las confluencias es patente desde el inicio, y también en su pasado reciente la apuesta por acuerdos electorales ha sido manifiesta, basta recordar las elecciones autonómicas de 2007.

Ara, les candidatures de confluències municipals s'han demostrat efectives en la majoria dels casos, i gràcies a elles s'han aconseguit resultats electorals molt superiors als que s'havien obtingut mai, i açò és bastant positiu. Com també ho és que candidatures on Esquerra Unida ha participat en solitari hagen aconseguit resultats magnífics.

En les eleccions municipals de 2015, en termes generals, els resultats electorals han sigut satisfactoris. Comptem amb una estructura municipal més extensa territorialment i participem del canvi municipal. Hem ampliat la nostra presència i participem de molts governs. Fins i tot tenim més alcaldies que en l'etapa precedent. Cal remarcar que açò ha estat possible tant amb candidatures de convergència (amb èxits tan importants com Alacant, Alcoi o Catarroja), com amb candidatures d'EUPV (Asp, Polinyà, Xàtiva o Algemesí són bons exemples).

2.3 Un nou mapa polític al País Valencià.

Al País Valencià, els resultats electorals de 2015 també han portat com a conseqüència la fi del bipartidisme i la superació del sistema de partits imperant fins a aqueix moment, donant fi a l'hegemonia política del Partit Popular després de dues dècades. En canvi, a Esquerra Unida, malgrat haver contribuït substancialment al canvi i la derrota del PP, els resultats ens han situat en una situació complicada: per primera vegada en la història democràtica recent, Esquerra Unida no té representació en les Corts Valencianes. Moltes poden haver estat les raons que ens han portat a aquesta situació: l'ascens de Podem, l'embranchida de Compromís i l'efecte mediàtic que han tingut algunes de les seues actuacions, els nostres conflictes interns, la barrera del 5 per cent. El que és ben cert és que no hem obtingut suficient rèdit electoral de l'exemplar denúncia que hem fet de la corrupció, d'una banda perquè, encara que era l'única forma d'aconseguir ressò mediàtic, no ha sigut suficient perquè se'ns identificara clarament com l'alternativa que esperava l'electorat i, a més, perquè ha eclipsat l'enorme treball desplegat en la presentació de propostes i com a portaveus institucionals dels moviments socials i de col·lectius afectats per la política neoliberal del PP. I ara, en un moment de canvi tan important, són uns altres els protagonistes.

Ahora, las candidaturas de confluencias municipales se han demostrado efectivas en la mayoría de los casos, y gracias a ellas se han conseguido resultados electorales muy superiores a los que se habían obtenido nunca, y eso es bastante positivo. Como también lo es que candidaturas donde Esquerra Unida ha participado en solitario hayan alcanzado resultados magníficos.

En las elecciones municipales de 2015, en términos generales, los resultados electorales han sido satisfactorios. Contamos con una estructura municipal más extensa territorialmente y participamos del cambio municipal. Hemos ampliado nuestra presencia y participamos de muchos gobiernos. Incluso tenemos más alcaldías que en la etapa precedente. Hay que remarcar que esto ha sido posible tanto con candidaturas de convergencia (con éxitos tan importantes como Alicante, Alcoy o Catarroja), como con candidaturas de EUPV (Aspe, Polinyà, Xàtiva o Algemesí son buenos ejemplos).

2.3 Un nuevo mapa político en el País Valenciano.

En el País Valenciano, los resultados electorales de 2015 también han traído como consecuencia el fin del bipartidismo y la superación del sistema de partidos imperante hasta ese momento, dando fin a la hegemonía política del Partido Popular después de dos décadas. En cambio, en Esquerra Unida a pesar de haber contribuido sustancialmente al cambio y la derrota del PP, los resultados nos han situado en una complicada situación: por primera vez en la historia democrática reciente, Esquerra Unida no tiene representación en las Cortes Valencianas. Muchas pueden haber sido las razones que nos han traído a esta situación: el ascenso de Podemos, el empuje de Compromís y el efecto mediático que han tenido algunas de sus actuaciones, nuestros conflictos internos, la barrera del 5 por ciento. Lo que es bien cierto es que no hemos obtenido suficiente rédito electoral de la ejemplar denuncia que hemos hecho de la corrupción, por un lado porque, aunque era la única forma de conseguir eco mediático, no ha sido suficiente para que se nos identificara claramente como la alternativa que esperaba el electorado y, además, porque ha eclipsado el enorme trabajo desplegado en la presentación de propuestas y como portavoces institucionales de los movimientos sociales y de colectivos afectados por la política neoliberal del PP. Y ahora, en un momento de cambio tan importante, son otros los protagonistas.

Estem lluny de saber quin grau d'estabilitat té aquesta nova configuració política i parlamentària, i fins a quin punt la volatilitat del vot li pot afectar en la seua consolidació. El que és clar és que el bipartidisme s'ha trencat. Fins al punt que entre les autonòmiques de 2007 i les de 2015 la suma del PP i el PSOE perd a València més de 40 punts, passant d'una representativitat del 88,24% a una del 47,83%.

Davant el nou panorama, Esquerra Unida ha de saber replantejar la seua estratègia, vist el lloc i l'espai que ocupa en l'actual correlació de forces polítiques. És, sens dubte, un moment difícil per a nosaltres, però també una oportunitat important i oportuna per a obrir-nos a la societat valenciana amb més força del que ho hem fet fins ara. El nostre futur està en raó directa de la nostra utilitat social. EUPV ha de ser l'esquerra referent i necessària per a reconstruir una nova societat valenciana sent punta de llança en les mobilitzacions en defensa dels drets socials, en contra de les retallades en educació i sanitat, en contra de les privatitzacions dels serveis públics, en favor dels drets dels treballadors davant la manca de mobilització de les actuals centrals sindicals, etc. Açò depèn de nosaltres, fonamentalment. Si no ho férem, es qüestionaria seriosament la validesa del nostre missatge, i fins i tot del projecte mateix, perquè Esquerra Unida no pot tenir vocació de marginalitat, ni de convertir-se en una força testimonial, sinó que té ànsia de representar la majoria d'esquerres, la majoria de canvi d'aquesta societat.

Estem en una nova situació política en la qual es lliurarà una llarga batalla per a construir una hegemonia política, social i cultural alternativa a la construïda pel PP durant tots aquests anys. Açò es farà amb Esquerra Unida o sense. Hem d'estar llests per a adaptar-nos a la nova situació i participar d'aqueixa construcció. Serà una batalla difícil, i depèn de la nostra capacitat d'anàlisi poder situar-nos amb capacitat d'actuar-hi.

Els processos de canvi iniciats fa un any en la Generalitat i en molts ajuntaments necessitaran temps i esforç per a consolidar-se. La necessitat de salvaguardar aquests espais aconseguits requerirà diàleg entre aquelles forces que hem anat plegats en aquestes passades eleccions per a conformar un espai d'esquerres a València. O Compromís i Podem a València se n'adonen, i nosaltres també en som conscients, o la situació

Estamos lejos de saber qué grado de estabilidad tiene esta nueva configuración política y parlamentaria, y hasta qué punto la volatilidad del voto le puede afectar en su consolidación. Lo que está claro es que el bipartidismo se ha roto. Hasta el punto de que entre las autonómicas de 2007 y las de 2015 la suma del PP y el PSOE pierde en Valencia más de 40 puntos, pasando de una representatividad del 88,24% a una del 47,83%.

Ante el nuevo panorama, Esquerra Unida debe saber replantear su estrategia, visto el lugar y el espacio que ocupa en la actual correlación de fuerzas políticas. Es, sin duda, un momento difícil para nosotros pero también una oportunidad importante y oportuna para abrirnos a la sociedad valenciana con más fuerza de lo que lo hemos hecho hasta ahora. Nuestro futuro está en razón directa de nuestra utilidad social. EUPV debe ser la izquierda referente y necesaria para reconstruir una nueva sociedad valenciana siendo punta de lanza en las movilizaciones en defensa de los derechos sociales, en contra de los recortes en educación y sanidad, en contra de las privatizaciones de los servicios públicos, en favor de los derechos de los trabajadores ante la carencia de movilización de las actuales centrales sindicales, etc. Esto depende de nosotros, fundamentalmente. Si no lo hiciéramos se cuestionaría seriamente la validez de nuestro mensaje, e incluso del propio proyecto, porque Esquerra Unida no puede tener vocación de marginalidad, ni de convertirse en una fuerza testimonial, sino que tiene ansia de representar a la mayoría de izquierdas, a la mayoría de cambio de esta sociedad.

Estamos en una nueva situación política en la que va a librarse una larga batalla para construir una hegemonía política, social y cultural alternativa a la construida por el PP durante todos estos años. Esto se hará con Esquerra Unida o sin. Debemos estar listos para adaptarnos a la nueva situación y participar de esa construcción. Será una batalla difícil, y depende de nuestra capacidad de análisis el poder situarnos con capacidad de actuar en ella.

Los procesos de cambio iniciados hace un año en la Generalitat y en muchos ayuntamientos necesitarán tiempo y esfuerzo para consolidarse. La necesidad de salvaguardar estos espacios conseguidos requerirá diálogo entre aquellas fuerzas que hemos ido juntos en estas pasadas elecciones para conformar un espacio de izquierdas en Valencia. O Compromís y Podemos en Valencia se dan cuenta de esto, y nosotros somos también conscientes, o la

actual serà una illa en el temps, i el PP recuperarà posicions durant aquests anys, com ja ha fet en les últimes eleccions.

El mapa polític actual no està tancat en absolut. Hem d'estar atents, i ajudar a configurar l'espai polític de l'esquerra transformadora com un espai potent, ample, plural i participatiu, dinàmic i democràtic.

L'esquerra valenciana està en redefinició. Ajudem a vertebrar-la.

2.4 Construir l'alternativa

No hi ha crisi sense oportunitats. Després de la lectura dels resultats electorals, no hi ha una altra opció que aprofitar l'embranchada electoral, que encara que menor del que molts pensaven no ha sigut res menyspreable, i treballar per a consolidar un espai d'esquerres tant a l'Estat espanyol com al País Valencià.

No podem esperar que unes eleccions ho resolguen tot. Els reptes que hem d'afrontar no són només institucionals. Queda clar que el nou escenari obri moltes possibilitats. Però en un moment d'ofensiva neoliberal com la que vivim és esperable l'augment de les mobilitzacions i els conflictes socials. La nostra estratègia passa per la constitució d'un nou moviment polític i social que prenga part activa en aquests conflictes, i es convertisca en referent de tots els sectors de la societat que pateixen les conseqüències de la crisi capitalista.

En la passada assemblea d'IU es va aprovar l'obertura d'un nou procés d'expansió i reconstitució de l'esquerra transformadora. És a dir, la construcció d'un nou referent polític que supere el realment existent fins ara. Estem convençuts que en la construcció del nou referent polític no sobra ningú dels que ara estem. Per contra, necessitem ser-ne més.

El que cal tenir clar és que la construcció d'aquest nou referent haurà de ser un acord entre iguals, no un procés d'absorció que desdibuixe el perfil roig. I ha de centrar el seu treball no solament en l'àmbit electoral, sinó social, sindical, cultural...

La situació exigeix a l'esquerra transformadora i anticapitalista un esforç de consens i unitat que impulse, entorn d'un programa, l'alternativa necessària. Seria una irresponsabilitat històrica no impulsar aquest projecte.

situación actual será una isla en el tiempo, y el PP recuperará posiciones durante estos años, como ya ha hecho en las últimas elecciones.

El mapa político actual no está cerrado en absoluto. Debemos estar atentos, y ayudar a configurar el espacio político de la izquierda transformadora como un espacio potente, ancho, plural y participativo, dinámico y democrático.

La izquierda valenciana está en redefinición. Ayudemos a vertebrarla.

2.4 Construir la alternativa

No hay crisis sin oportunidades. Tras la lectura de los resultados electorales, no hay otra opción que aprovechar el empuje electoral, que aunque menor de la que muchos pensaban no ha sido nada despreciable, y trabajar para consolidar un espacio de izquierdas tanto en el Estado Español como en el País Valenciano.

No podemos esperar que unas elecciones lo resuelvan todo. Los retos que tenemos que afrontar no son sólo institucionales. Queda claro que el nuevo escenario abre muchas posibilidades. Pero en un momento de ofensiva neoliberal como la que vivimos es de esperar el aumento de las movilizaciones y los conflictos sociales. Nuestra estrategia pasa por la constitución de un nuevo movimiento político y social que tome parte activa en estos conflictos, y se convierta en referente de todos los sectores de la sociedad que sufren las consecuencias de la crisis capitalista.

En la pasada asamblea de IU se aprobó la apertura de un nuevo proceso de expansión y reconstitución de la izquierda transformadora. Es decir, la construcción de un nuevo referente político que supere el realmente existente hasta ahora. Estamos convencidos de que en la construcción del nuevo referente político no sobra ninguno de los que ahora estamos. Por el contrario, necesitamos ser más.

Lo que hay que tener claro es que la construcción de este nuevo referente deberá ser un acuerdo entre iguales, no un proceso de absorción que desdibuje el perfil rojo. Y debe centrar su trabajo no sólo en el ámbito electoral, sino social, sindical, cultural...

La situación exige a la izquierda transformadora y anticapitalista un esfuerzo de consenso y unidad que impulse, en torno a un programa, la alternativa necesaria. Sería una irresponsabilidad histórica no impulsar este proyecto.

Quan la situació és catastròfica no podem continuar amb complexos ni amb anàlisis marcades per problemes del passat. Cal actuar amb decisió i valentia política, superant diferències amb altres organitzacions que limiten les possibilitats d'articular una majoria social i política alternativa al neoliberalisme bipartidista.

Al cap i a la fi, l'agressió neoliberal segueix atacant els fonaments del nostre estat social, incrementant la frustració i la ràbia de les classes populars i espantant-les a la desesperació i la resignació. Mentre en altres països europeus aquestes conseqüències són degudes al creixement de l'extrema dreta, ací hem aconseguit que l'alternativa es comence a construir des de principis i valors d'esquerra. No és poc en aquests temps en què avancen la xenofòbia i el racisme, i en la qual el feixisme torna a ensenyar les dents.

3. Tots els colors de l'esquerra

Necessitem reconstruir un espai d'esquerres sobre la base del que va ser en el seu moment el concepte original d'EUPV: servir de nexa d'unió d'una esquerra plural que es reclama amb voluntat transformadora, contribuir a fer emergir l'esquerra submergida i ser el referent polític de l'esquerra social.

Necessitem construir un projecte on es reconeguen i tinguen cabuda "Tots els colors de l'esquerra".

La crisi del capitalisme neoliberal

L'Estat espanyol continua patint la greu crisi econòmica que es va desencadenar després de la crisi financera internacional de 2007-08. La crisi financera era la punta de l'iceberg de la decadència del sistema econòmic internacional capitalista que s'ha mostrat incapaç d'un creixement just i sostenible. Aquesta crisi econòmica és conseqüència de factors externs, com és l'esclat de la bombolla financera als Estats Units, i també de factors interns, com la bombolla immobiliària d'Espanya i el model de creixement basat en l'endeutament.

Però la crisi present és, abans de res, una crisi del règim d'acumulació neoliberal que ha regit en les anomenades economies desenvolupades durant les últimes dècades, que ha anat substituint progressivament, des de la dècada dels setanta i vuitanta, al règim d'acumulació

Quando la situación es catastrófica no podemos continuar con complejos ni con análisis marcados por problemas del pasado. Hay que actuar con decisión y valentía política, superando diferencias con otras organizaciones que limitan las posibilidades de articular una mayoría social y política alternativa al neoliberalismo bipartidista.

Al fin y al cabo, la agresión neoliberal sigue atacando los fundamentos de nuestro estado social, incrementando la frustración y la rabia de las clases populares y empujándolas a la desesperación y la resignación. Mientras en otros países europeos estas consecuencias son debidas al crecimiento de la extrema derecha, aquí hemos conseguido que la alternativa se empiece a construir desde principios y valores de izquierda. No es poco en estos tiempos en que avanzan la xenofobia y el racismo, y en la que el fascismo vuelve a enseñar los dientes.

3 Todos los colores de la izquierda

Necesitamos reconstruir un espacio de izquierdas sobre la base de lo que fue en su día el concepto original de EUPV: servir de nexo de unión de una izquierda plural que se reclama con voluntad transformadora, contribuir a hacer emerger el izquierda sumergida y ser el referente político de la izquierda social.

Necesitamos construir un proyecto donde se reconozcan y tengan cabida "Todos los colores de la izquierda".

La crisis del capitalismo neoliberal

El Estado Español continúa padeciendo la grave crisis económica que se desencadenó tras la crisis financiera internacional de 2007-08. La crisis financiera era la punta del iceberg de la decadencia del sistema económico internacional capitalista que se ha mostrado incapaz de un crecimiento justo y sostenible. Esta crisis económica es consecuencia de factores externos, como es el estallido de la burbuja financiera en Estados Unidos, y también de factores internos, como la burbuja inmobiliaria de España y el modelo de crecimiento basado en el endeudamiento.

Pero la presente crisis es, ante todo, una crisis del régimen de acumulación neoliberal que ha regido en las llamadas economías desarrolladas durante las últimas décadas, que ha ido sustituyendo progresivamente, desde la década de los setenta y ochenta, al régimen de acumulación fordista que

fordista que havia caracteritzat les economies occidentals des del final de la Segona Guerra Mundial.

Aquest fenomen ha modificat l'estructura de classe dels països occidentals, també a Espanya. S'han fet dominants noves formes de producció flexible i les relacions laborals s'han flexibilitzat i desregulat. Tot açò ha comportat una desindustrialització general de les economies i amb deslocalitzacions cap a països amb mà d'obra més barata, provocant una dura competició salarial a la baixa.

En suma, s'ha estès el tipus de treball flexible, temporal, malament pagat i precari, a causa també de les noves i laxes normatives en matèria de dret laboral.

Els anomenats plans d'ajust o reformes estructurals aplicades en la UE no tenen un altre objectiu que aconseguir una nova configuració institucional que permeta millorar encara més les expectatives del capital. Les seues conseqüències han suposat un brutal empitjorament de les condicions materials de vida de la classe treballadora i les capes populars.

L'oligarquia cerca consolidar, en les successives reformes estructurals, el règim d'acumulació neoliberal i facilitar així la constitució d'un nou ordre social caracteritzat per la precarietat i l'ajust salarial permanent. A Espanya cerca transitar cap a un model basat en els baixos salaris i en el qual les exportacions netes siguen les que espenten el creixement econòmic. Açò sí, donada l'estructura productiva de l'economia espanyola –sense un canvi real en el model productiu– l'única possibilitat és la competència en sectors de baix valor afegit i, en conseqüència, amb enorme precarietat laboral.

En funció d'aqueix objectiu s'ha produït la modificació de l'Art. 135 de la Constitució, s'han aprovat les reformes laborals que han abaratit i flexibilitzat l'acomiadament, o la Llei Mordassa, o la contrarreforma educativa, les pensions... i tantes més.

El conflicte capital-treball s'ha aguditzat en els últims anys. No solament perquè el nombre d'aturats haja augmentat de forma exponencial, sinó també perquè la participació dels salaris en la renda ha caigut en picat. Alhora, s'han reduït molt més els salaris dels treballadors pitjor pagats que el dels millor pagats, incrementant la

había caracterizado a las economías occidentales desde el final de la Segunda Guerra Mundial.

Este fenómeno ha modificado la estructura de clase de los países occidentales, también en España. Se han hecho dominantes nuevas formas de producción flexible y las relaciones laborales se han flexibilizado y desregulado. Todo ello ha conllevado una desindustrialización general de las economías y con deslocalizaciones hacia países con mano de obra más barata, provocando una dura competición salarial a la baja.

En suma, se ha extendido el tipo de trabajo flexible, temporal, mal pagado y precario, debido también a las nuevas y laxas normativas en materia de derecho laboral.

Los llamados planes de ajuste o reformas estructurales aplicadas en la UE no tienen otro objetivo más que alcanzar una nueva configuración institucional que permita mejorar aún más las expectativas del capital. Sus consecuencias han supuesto un brutal empeoramiento de las condiciones materiales de vida de la clase trabajadora y las capas populares.

La oligarquía busca en las sucesivas reformas estructurales consolidar el régimen de acumulación neoliberal y facilitar así la constitución de un nuevo orden social caracterizado por la precariedad y el ajuste salarial permanente. En España busca transitar hacia un modelo basado en los bajos salarios y en el que las exportaciones netas sean las que empujen el crecimiento económico. Eso sí, dada la estructura productiva de la economía española –sin un cambio real en el modelo productivo– la única posibilidad es la competencia en sectores de bajo valor añadido y, en consecuencia, con enorme precariedad laboral.

En aras a ese objetivo se ha producido la modificación del Art. 135 de la Constitución, se ha aprobado las reformas laborales que han abaratado y flexibilizado el despido, o la Ley Mordaza, o la contrarreforma educativa, las pensiones... y tantas más.

El conflicto capital-trabajo se ha agudizado en los últimos años. No sólo porque el número de desempleados haya aumentado de forma exponencial sino también porque la participación de los salarios en la renta ha caído en picado. Al mismo tiempo, se han reducido mucho más los salarios de los trabajadores peor pagados que el de los mejor

desigualtat entre les persones assalariades. També s'ha reduït el temps de permanència en l'empresa, portant-nos a un mercat de treball encara més dual que abans de la crisi.

Però no només el conflicte central entre el capital i el treball està empitjorant les condicions de vida de les classes populars. El sistema patriarcal segueix situant les dones en condicions de subalternitat. La divisió sexual del treball, en la seua dimensió més clàssica, situa les dones com a úniques responsables de les tasques reproductives i de cures, i als homes en el treball productiu. Açò provoca una dificultat de conciliar la vida laboral amb la personal a causa de la distribució desequilibrada en el si de la llar de les tasques domèstiques i de cures. I en relació al mercat laboral, aquesta divisió provoca una segmentació vertical i horitzontal. És a dir, existeix una concentració de dones en les professions del sector serveis, sanitat, educació... Les professions i sectors més feminitzats compten amb salaris més baixos, menors possibilitats de promoció i menor prestigi social. A més independentment de la seua formació, es concentren en els nivells més baixos de les organitzacions amb majors impediments per a ocupar llocs de major responsabilitat, la qual cosa coneixem com a sostre de cristall. A aquestes desigualtats laborals entre homes i dones se li suma la bretxa salarial de gènere i l'increment de pitjors condicions laborals, aguditzat per la crisi. Les dones continuen patint una doble explotació: com a treballadores i com a dones.

Ens enfrontem també a un conflicte capital-vida. Hem viscut una crisi que apunta a l'arrel d'un sistema que asfixia les classes populars, mercantilitzant i dominant la nostra democràcia i la humanitat. Per açò, aquest sistema capitalista no pot ser reformat sinó transcendit, ja que continua desenvolupant-se sobre la violència i l'augment de les desigualtats que afecten a les majories. Vivim un conflicte entre les persones i els pobles en favor d'una vida digna, contra els quals la posen en risc (el capital, les empreses, els poders econòmics...).

Igualment, el conflicte capital-planeta també s'ha aguditzat. El canvi climàtic prossegueix el seu curs mentre la immensa majoria dels governs desenvolupats miren cap a un altre costat. L'amenaça ecològica és tal que és impossible

pagados, incrementando la desigualdad entre las personas asalariadas. También se ha reducido el tiempo de permanencia en la empresa, llevándonos a un mercado de trabajo aún más dual que antes de la crisis.

Pero no sólo el conflicto central entre el capital y el trabajo está empeorando las condiciones de vida de las clases populares. El sistema patriarcal sigue situando a las mujeres en condiciones de subalternidad. La división sexual del trabajo, en su dimensión más clásica, sitúa a las mujeres como únicas responsables de las tareas reproductivas y de cuidados, y a los hombres en el trabajo productivo. Esto provoca una dificultad de conciliar la vida laboral con la personal debido a la distribución desequilibrada en el seno del hogar de las tareas domésticas y de cuidados. Y en relación al mercado laboral, esta división provoca una segmentación vertical y horizontal. Es decir, existe una concentración de mujeres en las profesiones del sector servicios, sanidad, educación... Las profesiones y sectores más feminizados cuentan con salarios más bajos, menores posibilidades de promoción y menor prestigio social. Además independientemente de su formación, se concentran en los niveles más bajos de las organizaciones con mayores impedimentos para ocupar puestos de mayor responsabilidad, lo que conocemos como techo de cristal. A estas desigualdades laborales entre hombres y mujeres se le suma la brecha salarial de género y el incremento de peores condiciones laborales, agudizado por la crisis. Las mujeres continúan sufriendo una doble explotación: como trabajadoras y como mujeres.

Nos enfrentamos también a un conflicto capital-vida. Hemos vivido una crisis que apunta a la raíz de un sistema que asfixia a las clases populares, mercantilizandoy dominando nuestra democracia y a la humanidad. Por ello este sistema capitalista no puede ser reformado sino trascendido, puesto que continúa desarrollándose sobre la violencia y el aumento de las desigualdades que afectan a las mayorías. Vivimos un conflicto entre las personas y los pueblos en favor de una vida digna, contra los que la ponen en riesgo (el capital, las empresas, los poderes económicos...).

Igualmente, el conflicto capital-planeta también se ha agudizado. El cambio climático prosigue su curso mientras la inmensa mayoría de los gobiernos desarrollados miran hacia otro lado. La amenaza ecológica es tal que es imposible pensar ningún

pensar cap projecte polític que no integre la perspectiva ecològica i un horitzó de societat solar.

Cada vegada és més evident que el Capitalisme no és reformable en un sentit positiu per a la majoria social, per la qual cosa reafirmem la nostra aspiració a construir el socialisme en el Segle XXI.

EUPV planteja una eixida social i sostenible a la crisi que passa per un nou model productiu que diversifiqui l'estructura productiva, redistribuïska el temps de treball, fent del treball i els salaris el motor essencial de l'impuls econòmic. Açò implicaria polítiques de redistribució de la renda i d'inversió pública, si bé la majoria d'elles xoquen frontalment amb la camisa de forces de l'actual Unió Europea, especialment pel paper del Banc Central Europeu, l'arquitectura institucional i els últims tractats i pactes per l'austeritat. Aqueixa batalla cal lliurar-la.

En aquesta perspectiva, entenem que el treball és motor fonamental del desenvolupament social i el benestar, de creació de riquesa per part de la classe treballadora, que hauria de ser de gaudi col·lectiu, però se l'apropia la minoria que posseeix els mitjans de producció, concentrats cada vegada en menys mans. Aspirem al fet que aqueixa riquesa revertisca al conjunt de la societat i es genere en processos on la igualtat i el respecte per la diversitat social i per la naturalesa trenen xarxes d'interessos comuns contribuint a un ordre mundial just i en pau, i de respecte als pobles.

En aqueixa societat a la qual aspirem, el treball és –així mateix- motor de desenvolupament de la persona, és la clau d'accés a la ciutadania, és l'expressió més reticular de la democràcia. Una ciutadania sense treball manca tant d'ingressos com de participació en la producció de la riquesa. Una ciutadania sense treball es veu desproveïda d'allò que li permet participar des d'uns mínims d'autonomia personal.

En primer lloc, el treball

Per a nosaltres, en primer lloc, està el treball. No hi ha objectiu més important per a Esquerra Unida que la plena ocupació, digna i de qualitat. Ni brots verds ni llums al final del túnel, només treball digne. Després podem parlar de tota la resta. Perquè sense treball digne no hi ha sentiment de País, ni de pertinença, únicament

projecto político que no integre la perspectiva ecológica y un horizonte de sociedad solar.

Cada vez es más evidente que el Capitalismo no es reformable en un sentido positivo para la mayoría social, por lo que reafirmamos nuestra aspiración a construir el socialismo en el Siglo XXI.

EUPV plantea una salida social y sostenible a la crisis que pasa por un nuevo modelo productivo que diversifique la estructura productiva, redistribuya el tiempo de trabajo, haciendo del trabajo y los salarios el motor esencial del impulso económico. Ello implicaría políticas de redistribución de la renta y de inversión pública, si bien la mayoría de ellas chocan frontalmente con la camisa de fuerzas de la actual Unión Europea, especialmente por el papel del Banco Central Europeo, la arquitectura institucional y los últimos tratados y pactos por la austeridad. Esa batalla hay que librarla.

En esta perspectiva, entendemos que el trabajo es motor fundamental del desarrollo social y el bienestar, de creación de riqueza por parte de la clase trabajadora, que debería ser de disfrute colectivo, pero se la apropia la minoría que posee los medios de producción, concentrados cada vez en menos manos. Aspiramos a que esa riqueza revierta al conjunto de la sociedad y se genere en procesos donde la igualdad y el respeto por la diversidad social y por la naturaleza trenen redes de intereses comunes contribuyendo a un orden mundial justo y en paz, y de respeto a los pueblos.

En esa sociedad a la que aspiramos, el trabajo es – así mismo- motor de desarrollo de la persona, es la clave de acceso a la ciudadanía, es la expresión más reticular de la democracia. Una ciudadanía sin trabajo carece tanto de ingresos como de participación en la producción de la riqueza. Una ciudadanía sin trabajo se ve desprovista de aquello que le permite participar desde unos mínimos de autonomía personal.

En primer lugar, el trabajo

Para nosotros y nosotras, en primer lugar, está el trabajo. No hay objetivo más importante para Esquerra Unida que el pleno empleo, digno y de calidad. Ni brotes verdes ni luces al final del túnel, sólo trabajo digno. Después podemos hablar de todo lo demás. Porque sin trabajo digno no hay sentimiento de País, ni de pertenencia, únicamente

desolació, desarrelament i emigració. No obstant açò, en els últims anys, els poders públics han escollit el camí contrari, reduint els drets socials, els llocs de treball, i especialment el sou en joves i en les dones. La precarietat ara impregna tot un ordre social i afecta a tota una generació.

El País Valencià, de la mà del PP, ha constituït el paradigma de les polítiques neoliberals en aquests últims lustres. Estem pagant amb escreix els efectes devastadors d'un finançament extremadament injust, una gestió malbaratadora i corrupta d'uns recursos públics escassos i l'aposta per un model productiu especulador que ha comportat la reconversió industrial cap a activitats de baix valor afegit, de baixos salaris i condicions laborals altament precaritzades.

L'economia va tocar fons per aplicar polítiques neoliberals provocant una baixada del consum, però també s'ha demostrat la inviabilitat d'aqueixes polítiques en termes humans i mediambientals. La situació de pobresa, precarietat i desigualtat és insostenible.

Tot açò ha generat un fenomen desconegut durant les últimes dècades, la reaparició dels "treballadors pobres", persones amb ocupació, però amb salaris insuficients que els situen en el llindar, quan no directament en situació de pobresa.

La precarització s'ha encebat en la joventut i la dona. Els primers, obligats a emigrar per a trobar futur. I la dona posant cara a la pobresa.

La dona necessita treballar 11,5 anys més que un home per a cobrar una pensió de la mateixa quantitat, el 75% de les dones amb ocupació ho fan a temps parcial i la bretxa salarial respecte a l'home és del 24%. És més, el treball precari determina, juntament amb les febleses estructurals del nostre sistema de benestar, formes d'inseguretat existencial real que acaba deixant soles a les persones i traslladant a les dones tot el pes de l'absència de serveis socials adequats.

L'augment de l'explotació té una relació directa amb la desregulació introduïda en el mercat laboral per les reformes laborals. Reformes (2010 i 2012) que han atacat la negociació col·lectiva, la força vinculant dels convenis i han afeblit la posició negociadora dels sindicats de classe, la

desolación, desarraigo y emigración. Sin embargo, en los últimos años, los poderes públicos han escogido el camino contrario, reduciendo los derechos sociales, los puestos de trabajo, y especialmente el sueldo en jóvenes y las mujeres. La precariedad ahora impregna todo un orden social y afecta a toda una generación.

El País Valenciano, de la mano del PP, ha constituido el paradigma de las políticas neoliberales en éstos últimos lustros. Estamos pagando con creces los efectos devastadores de una financiación extremadamente injusta, una gestión despilfarradora y corrupta de unos recursos públicos escasos y la apuesta por un modelo productivo especulador que ha conllevado la reconversión industrial hacia actividades de bajo valor añadido, de bajos salarios y condiciones laborales altamente precarizadas.

La economía tocó fondo por aplicar políticas neoliberales provocando una bajada del consumo, pero también se ha demostrado la inviabilidad de esas políticas en términos humanos y medioambientales. La situación de pobreza, precariedad y desigualdad es insostenible.

Todo ello ha generado un fenómeno desconocido durante las últimas décadas, la reaparición de los "trabajadores pobres", personas con empleo, pero con salarios insuficientes que los sitúan en el umbral, cuando no directamente en situación de pobreza.

La precarización se ha cebado en la juventud y la mujer. Los primeros, obligados a emigrar para encontrar futuro. Y la mujer poniendo cara a la pobreza.

La mujer necesita trabajar 11,5 años más que un hombre para cobrar una pensión de la misma cantidad, el 75% de las mujeres con empleo lo hacen a tiempo parcial y la brecha salarial respecto al varón es del 24%. Es más, el trabajo precario determina, junto con las debilidades estructurales de nuestro sistema de bienestar, formas de inseguridad existencial real que termina dejando solas a las personas y trasladando a las mujeres todo el peso de la ausencia de servicios sociales adecuados.

El aumento de la explotación tiene una relación directa con la desregulación introducida en el mercado laboral por las reformas laborales. Reformas (2010 y 2012) que han atacado la negociación colectiva, la fuerza vinculante de los convenios y han debilitado la posición negociadora

qual cosa, al costat de la desmobilització social que vivim, ha comportat una caiguda important de salaris en el nostre país.

A açò cal afegir la deterioració dels mecanismes de protecció social en general i les prestacions per desocupació que se situa entorn del 50% amb prestacions més baixes, que acaben conformant un quadre de precarietat i pobresa que s'han convertit en el vertader assot de les famílies treballadores. De la immensa majoria social treballadora.

Des d'EUPV sempre hem afirmat que és un dret tenir un treball estable, i que qui fa un treball estable ha de tenir un contracte estable, igual que qui fa el mateix treball ha de tenir el mateix salari per hora. Igual que ha de ser combatut radicalment el treball no declarat, com la forma més absoluta de la inseguretat.

Amb aquesta situació infernal i de sofriment cal acabar. No hi ha més camí que la lluita social, la lluita en el carrer, en els centres de treball i estudi.

La societat no solament es transforma des de les institucions. Les institucions, i fins i tot els governs, són instruments per a la transformació social si estan en mans de forces d'esquerra, però no són gens sense el protagonisme d'un poble mobilitzat i organitzat.

Per a transformar la societat, la clau és generar consciència de classe i consciència social, i per a açò cal reactivar el conflicte social. Vénen moments difícils, la UE exigeix a Espanya un ajust (retallada) de 10.000 milions en la despesa per incompliment del dèficit, al seu torn el Govern exigeix al Consell més retallades per –també– incompliment del dèficit, i encara no sabem com s'ajustarà el Brexit en la UE. L'amenaça sobre les pensions públiques torna a la palestra igual que una nova reforma laboral.

EUPV ha d'impulsar la contestació, el conflicte. No conformar-nos amb formar-ne part. Perquè la lluita per les condicions materials dels treballadors i treballadores i de les capes populars és vital per a avançar en el procés de ruptura i transformació que necessitem. Per açò, hem de treballar en les organitzacions on avui el nostre poble s'organitza i es reconeix, amb totes les seues limitacions, però són les úniques xarxes socials estables. Organitzar-nos en els centres de treball on es lluita pel salari directe, en els barris,

de los sindicatos de clase, lo que, junto a la desmovilización social que vivimos, ha conllevado una caída importante de salarios en nuestro país.

A esto hay que añadir el deterioro de los mecanismos de protección social en general y las prestaciones por desempleo que se sitúa en torno al 50% con prestaciones más bajas, que terminan conformando un cuadro de precariedad y pobreza que se han convertido en el verdadero azote de las familias trabajadoras. De la inmensa mayoría social trabajadora.

Desde EUPV siempre hemos afirmado que es un derecho tener un trabajo estable, y que quien hace un trabajo estable debe tener un contrato estable, igual que quien hace el mismo trabajo deben tener el mismo salario por hora. Al igual que debe ser combatido radicalmente el trabajo no declarado, como la forma más absoluta de la inseguridad.

Con esta situación infernal y de sufrimiento hay que acabar. No hay más camino que la lucha social, la lucha en la calle, en los centros de trabajo y estudio.

La sociedad no solo se transforma desde las instituciones. Las instituciones, e incluso los gobiernos, son instrumentos para la transformación social si están en manos de fuerzas de izquierda pero no son nada sin el protagonismo de un pueblo movilizado y organizado.

Para transformar la sociedad, la clave es generar conciencia de clase y conciencia social, y para ello hay que reactivar el conflicto social. Vienen momentos difíciles, la UE exige a España un ajuste (recorte) de 10.000 millones en el gasto por incumplimiento del déficit, a su vez el Gobierno exige al Consell más recortes por –también– incumplimiento del déficit, y aún no sabemos cómo se ajustará el Brexit en la UE. La amenaza sobre las pensiones públicas vuelve a la palestra al igual que una nueva reforma laboral.

EUPV debe impulsar la contestación, el conflicto. No conformarnos con formar parte de él. Porque la lucha por las condiciones materiales de los trabajadores y trabajadoras y de las capas populares es vital para avanzar en el proceso de ruptura y transformación que necesitamos. Por ello, debemos trabajar en las organizaciones donde hoy nuestro pueblo se organiza y se reconoce, con todas sus limitaciones, pero son las únicas redes sociales estables. Organizarnos en los centros de trabajo donde se lucha por el salario directo, en los barrios,

on es lluita pels serveis públics i on avui s'acull la desocupació i la precarietat. Activar el conflicte, atendre les necessitats de les famílies treballadores colpejades per la crisi. Fomentar la solidaritat entre la classe i la solidaritat intergeneracional.

El treball en els sindicats de classe ha de ser una aposta de primer ordre. Són una referència de classe i de supervivència, i han protagonitzat algunes de les mobilitzacions socials més importants de la democràcia. Les plataformes contra desnonaments, les AAVV, la XSP i tantes més.

La crisi de governabilitat en la qual està situat el govern d'Espanya, com a expressió de la crisi de règim, no ha de tancar-se a favor dels poderosos ja que s'obriria una nova bretxa de reculades socials. Per açò la mobilització, les respostes a les polítiques antisocials ha de ser un objectiu prioritari i ací la lluita de la classe obrera és clau per a avortar els plans de recomposició de l'oligarquia.

Es podria dir que en la lluita de classes s'ha produït tal canvi en les regles del joc i en les condicions objectives que les classes necessiten rearmar-se. Les classes dominants estan posant tots els mitjans al seu abast, que són molts, per a reorganitzar-se. Tenim l'obligació de contribuir a reorganitzar les forces de la classe treballadora, ja que ens estem jugant no solament el futur de les nostres organitzacions sinó el futur de les condicions d'existència del poble treballador en el seu conjunt.

Una societat feminitzada

Esquerra Unida del País Valencià està compromesa en la construcció d'una societat democràtica i participativa, on les dones tinguen presència, representació, opinió, expressió i justa influència social, política i econòmica, en igualtat real de condicions, tracte i oportunitats i poder de decisió. Aquesta transformació social a què aspirem només s'entén amb l'aportació d'una òptica crítica i reflexiva: des de la perspectiva feminista. Volem una organització des de la mirada feminista.

El feminisme és el discurs global que equipara les persones en opcions i possibilitats. El feminisme és l'estratègia política que plantejem per a

donde se lucha por los servicios públicos y donde hoy se cobija el desempleo y la precariedad. Activar el conflicto, atender las necesidades de las familias trabajadoras golpeadas por la crisis. Fomentar la solidaridad entre la clase y la solidaridad intergeneracional.

El trabajo en los sindicatos de clase debe ser una apuesta de primer orden. Son una referencia de clase y de supervivencia, y han protagonizado algunas de las movilizaciones sociales más importantes de la democracia. Las plataformas contra desahucios, las AAVV, la RSP y tantas más.

La crisis de gobernabilidad en la que está situado el gobierno de España, como expresión de la crisis de régimen, no debe cerrarse a favor de los poderosos pues se abriría una nueva brecha de retrocesos sociales. Por eso la movilización, las respuestas a las políticas antisociales debe ser un objetivo prioritario y ahí la lucha de la clase obrera es clave para abortar los planes de recomposición de la oligarquía.

Se podría decir que en la lucha de clases se ha producido tal cambio en las reglas del juego y en las condiciones objetivas que las clases necesitan rearmarse. Las clases dominantes están poniendo todos los medios a su alcance, que son muchos, para reorganizarse. Tenemos la obligación de contribuir a reorganizar las fuerzas de la clase trabajadora, pues nos estamos jugando no sólo el futuro de nuestras organizaciones sino el futuro de las condiciones de existencia del pueblo trabajador en su conjunto.

Una sociedad feminizada

Esquerra Unida del País Valencià està comprometida en la construcció de una societat democràtica y participativa, donde las mujeres tengan presencia, representación, opinión, expresión y justa influencia social, política y económica, en igualdad real de condiciones, trato y oportunidades **y poder de decisión**. Esta transformación social a que aspiramos sólo se entiende con la aportación de una óptica crítica y reflexiva: desde la perspectiva feminista. Queremos una organización desde la mirada feminista.

El feminismo es el discurso global que equipara a las personas en opciones y posibilidades. El feminismo es la estrategia política que planteamos

aconseguir elements definitius i consolidables d'igualtat per a totes i tots.

La democràcia participativa significa, per a les dones, la possibilitat d'incidir directament en les formes i en el què de la política. Una forma d'implementar les polítiques participatives, paritàries i transversals són els pressupostos participatius amb perspectiva de gènere. Fer viable el principi d'una persona un vot, significa crear l'entorn polític perquè les dones estiguen integrades de manera plena en un àmbit de decisió directa. Paritat, propostes transversals, responsabilitat directa són factors facilitadors d'una democràcia participativa i feminista.

En els moments d'involució econòmica i possible dretització de la societat, EUPV ha de defensar amb més força que mai que el feminisme i la igualtat han de vertebrar totes les polítiques de transformació social des de l'esquerra. La igualtat en drets i l'equitat en les condicions de desenvolupament humà segueixen sent una aspiració, encara són un dret no conquistat.

El reconeixement social de les cures, alguna cosa fonamental per al desenvolupament d'una vida digna, ni es valora ni es resignifica. Avui està sent realitzat, quasi íntegrament per dones, reclòs en l'àmbit domèstic i en gran part ni tan sols té la consideració de treball. No hem d'oblidar que els éssers humans venim al món amb cures i ens anem amb cures també.

El feminisme ha de formar part constitutiva de la democràcia, de les relacions de producció i personals, del model econòmic i de tots els àmbits que conformen l'entramat social. Les nostres propostes, prioritats i pràctiques polítiques han d'estar emmarcades des de la perspectiva de gènere. Entenem que una societat igualitària passa pel desenvolupament de nous models de feminitat i masculinitat que els rols tradicionalment assignats, no coarten el desenvolupament emocional i social de les persones.

El feminisme és un moviment transversal que implica a tots els éssers humans, dones i homes. Precisament grups com Homes per la Igualtat plantegen unes noves masculinitats ja que el model de gènere que els imposa la societat patriarcal suposa una legitimació del masclisme i coarta el seu desenvolupament com a éssers

para conseguir elementos definitivos y consolidables de igualdad para todas y todos.

La democracia participativa significa, para las mujeres, la posibilidad de incidir directamente en las formas y en el qué de la política. Una forma de implementar las políticas participativas, paritarias y transversales son los presupuestos participativos con perspectiva de género. Hacer viable el principio de una persona un voto, significa crear el entorno político para que las mujeres estén integradas de manera plena en un ámbito de decisión directa. Paridad, propuestas transversales, responsabilidad directa, son factores facilitadores de una democracia participativa y feminista.

En los momentos de involución económica y posible derechización de la sociedad, EUPV tiene que defender con más fuerza que nunca que el feminismo y la igualdad, deben vertebrar todas las políticas de transformación social desde la izquierda. La igualdad en derechos y la equidad en las condiciones de desarrollo humano sigue siendo una aspiración, todavía son un derecho no conquistado.

El reconocimiento social de los cuidados, algo fundamental para el desarrollo de una vida digna, ni se valora ni se resignifica. Hoy está siendo realizado, casi en su totalidad por mujeres, recluido en el ámbito doméstico y en gran parte ni siquiera tiene la consideración de trabajo. No debemos olvidar que los seres humanos venimos al mundo con cuidados y nos vamos con cuidados también.

El feminismo debe formar parte constitutiva de la democracia, de las relaciones de producción y personales, del modelo económico y de todos los ámbitos que conforman el entramado social. Nuestras propuestas, prioridades y prácticas políticas deben estar emmarcadas desde la perspectiva de género. Entendemos que una sociedad igualitaria pasa por el desarrollo de nuevos modelos de feminidad y masculinidad que los roles tradicionalmente asignados, no coartan el desarrollo emocional y social de las personas.

El feminismo es un movimiento transversal que implica a todos los seres humanos, mujeres y varones. Precisamente grupos como Hombres por la Igualdad plantean unas nuevas masculinidades ya que el modelo de género que les impone la sociedad patriarcal supone una legitimación del machismo y coarta su desarrollo como seres humanos libres

humans lliures per a decidir la seua forma de vida. El feminisme no és una lluita solament de les dones, és una aposta i un repte també dels homes que aspiren a una societat més justa i més equitativa basada en el consens i no en les imposicions i els privilegis entre éssers humans.

Però aquesta violència contra les dones, violència mil·lenària en la nostra societat, se sustenta en aparats ideològics com les religions, l'escola, la família i l'Estat. Si no intentem una desconstrucció del patriarcalisme no canviarem la societat per moltes declaracions pro feministes que es facen. Hem d'anar a l'arrel perquè la humanitat no siga patrimoni d'allò masculí. Precisament aquests aparats citats presenten com una cosa natural el que és una construcció cultural i social.

Els drets socials i econòmics de totes les persones estan sent arrabassats en pro del manteniment del benefici capitalista. La crisi capitalista ataca directament les condicions de vida aparentment consolidades i entre els sectors més vulnerables es troben les dones. Per això, la independència econòmica, l'estabilitat laboral, la igualtat salarial, tenen avui més sentit, si cap, ja que el que es pretén és arrabassar no solament els èxits aconseguits, sinó fins i tot els conceptes reivindicats per les dones.

En una democràcia ningú no hauria de viure sota l'amenaça de la violència, tampoc les dones. Aquest principi hauria de ser el que guie la determinació de les polítiques públiques. Les relacions entre dones i homes se segueixen sustentant en una desigualtat en la qual les conquestes de les dones es converteixen per al patriarcat en un atac. La violència de gènere és una violació dels Drets humans i engloba tota la societat. I entenem que no podrà existir una democràcia real mentre més de la meitat de la població seguisca sotmesa a una diversitat de violències.

Els drets sexuals i reproductius garanteixen la lliure decisió sobre com viure el propi cos. Inclouen la lliure decisió de les dones a practicar la sexualitat sense estereotips sexistes i sense la coerció social que determine forçosament la maternitat i sense un Estat i una Jerarquia eclesiàstica que decidisca i legisle sobre els cossos de les dones. Són els drets que les dones tenim a compartir sexualment la nostra vida sense determinacions morals o religioses

para decidir su forma de vida. El feminismo no es una lucha solamente de las mujeres, es una apuesta y un reto también de los varones que aspiran a una sociedad más justa y más equitativa basada en el consenso y no en las imposiciones y los privilegios entre seres humanos.

Pero esta violencia contra las mujeres, violencia milenaria en nuestra sociedad, se sustenta en aparatos ideológicos como las religiones, la escuela, la familia, y el estado. Si no intentamos una desconstrucción del patriarcalismo no vamos a cambiar la sociedad por muchas declaraciones pro feministas que se hagan. Tenemos que ir a la raíz para que la humanidad no sea patrimonio de lo masculino. Precisamente estos aparatos citados presentan como algo natural lo que es una construcción cultural y social.

Los derechos sociales y económicos de todas las personas están siendo arrebatados en pro del mantenimiento del beneficio capitalista. La crisis capitalista ataca directamente las condiciones de vida aparentemente consolidadas y entre los sectores más vulnerables se encuentran las mujeres. Por ello, la independencia económica, la estabilidad laboral, la igualdad salarial, tienen hoy más sentido, si cabe, ya que lo que se pretende es arrebatar no sólo los éxitos conseguidos, sino incluso los conceptos reivindicados por las mujeres.

En una democracia nadie debería vivir bajo la amenaza de la violencia, tampoco las mujeres. Este principio debería ser el que guíe la determinación de las políticas públicas. Las relaciones entre mujeres y hombres se siguen sustentando en una desigualdad en la que las conquistas de las mujeres se convierten para el patriarcado en un ataque. La violencia de género es una violación de los Derechos humanos y engloba toda la sociedad. Y entendemos que no podrá existir una democracia real mientras más de la mitad de la población siga sometida a una diversidad de violencias.

Los derechos sexuales y reproductivos garantizan la libre decisión sobre cómo vivir el propio cuerpo. Incluyen la libre decisión de las mujeres a practicar la sexualidad sin estereotipos sexistas y sin la coerción social que determine forzosamente la maternidad y sin un Estado y una Jerarquía eclesiástica que decida y legisle sobre los cuerpos de las mujeres. Son los derechos que las mujeres tenemos a compartir sexualmente nuestra vida sin determinaciones morales o religiosas prefijadas o

prefixades o imposades. Açò significa la despenalització total en el Codi Penal de la Interrupció Voluntària de l'Embaràs, reconeixent el dret a la IVE per lliure decisió de la dona.

És necessari un pacte d'estat per a fer reformes d'alguns articles de la constitució com són els 32, 39 i 57 on s'esmenta les dones com dins de la família, com a mare i com a esposes però no com a ciutadanes lliures i amb el dret a viure en un món lliure de violència. I amb entitat jurídica, que no la tenim. Cal reformar la Constitució també des dels drets de les dones que no estan recollits.

Considerem, a més, que l'heterosexisme, com a construcció social imperant, segueix sent la forma predominant de relacions sexoafectives que no compartim. No només pel que significa de desigualtat entre els sexes, ja que la imposició heterosexual segueix sent una forma d'opressió contra les dones, sinó perquè defensem relacions amoroses, afectives i sexuals de les persones, independentment del seu sexe biològic.

Per a garantir els drets sexuals considerem que en l'ensenyament, des de la primària fins a la universitària, ha d'estar reglada l'educació afectivosexual i de gènere, de manera que es naturalitze el concepte d'igualtat i es generen els valors ètics i polítics que construeixen una societat sense tabús ni biaixos sexuals en totes les edats.

En l'ensenyament també s'ha de divulgar la història de les dones en tots els camps: científiques, artistes, escriptores, inventores i un llarg etcètera.

Les polítiques inclusives no consisteixen senzillament a posar el femení i prou, que també, sinó a incloure tot el que segueix sent invisible perquè ens falten moltes dones en la història que han estat importantíssimes i el treball de les quals ha estat importantíssim, des de temps immemorials fins avui. Que no crega la gent que la intervenció de les dones arranxa amb el sufragisme, és molt anterior.

Som conscients que la feminista és una revolució pendent en la societat i en la nostra organització. Hem de comprometre'ns-hi i açò significa canviar nosaltres, fer de l'autocrítica una eina intel·lectual, i que considerem d'una vegada que ALLÒ PERSONAL ÉS POLÍTIC, perquè en la nostra organització el feminisme i la lluita contra la

impuestas. Esto significa la despenalización total en el Código Penal de la Interrupción Voluntaria del Embarazo, reconociendo el derecho a la IVE por libre decisión de la mujer.

Es necesario un pacto de estado para hacer reformas de algunos artículos de la constitución como son el 32, 39 y 57 donde se menciona a las mujeres como dentro de la familia, como madre y como esposas pero no como ciudadanas libres y con el derecho a vivir en un mundo libre de violencia. Y con entidad jurídica, que no la tenemos. Hay que reformar la Constitución también desde los derechos de las mujeres que no están recogidos.

Consideramos además que el heterosexismo, como construcción social imperante, sigue siendo la forma predominante de relaciones sexo-afectivas que no compartimos. No sólo por lo que significa de desigualdad entre los sexos, ya que la imposición heterosexual sigue siendo una forma de opresión contra las mujeres, sino porque defendemos relaciones amorosas, afectivas y sexuales de las personas, independientemente de su sexo biológico.

Para garantizar los derechos sexuales consideramos que en la enseñanza, desde la primaria hasta la universitaria, debe estar reglada la educación afectivo sexual y de género, de modo que se naturalice el concepto de igualdad y se generen los valores éticos y políticos que construyan una sociedad sin tabúes ni sesgos sexuales en todas las edades.

En la enseñanza también se tiene que divulgar la historia de las mujeres en todos los campos: científicas, artistas, escritoras, inventoras y un largo etcétera.

Las políticas inclusivas no consisten sencillamente en poner el femenino y vale, que también, sino en incluir todo lo que sigue siendo invisible porque nos faltan muchas mujeres en la historia que han y cuyo trabajo ha sido importantísimo, desde tiempos inmemoriales hasta hoy. Que no crea la gente que la intervención de las mujeres arranxa con el sufragismo, es muy anterior.

Somos conscientes de que la feminista es una revolución pendiente en la sociedad y en nuestra organización. Debemos comprometernos con ella y eso significa cambiar nosotros, hacer de la autocrítica una herramienta intelectual, y que consideremos de una vez que LO PERSONAL ES POLÍTICO, para que en nuestra organización el

societat patriarcal siguen prioritaris.

Una organització per a operar en política en un nou segle; per a organitzar la rebel·lia democràtica de milions; organitzada per a disputar l'hegemonia social al neoliberalisme i al patriarcat: perquè des del discurs de classe, avui més vigent que mai, ha de tenir una política d'aliances i un discurs de majories.

Per això, necessitem i la societat necessita:

- Una organització que integre la igualtat de drets de les dones i l'equitat en les condicions vitals i de desenvolupament com a ésser humà com a element central de la seua política i del seu discurs.
- Una organització que assimile el feminisme com a element definitori i com a pràctica política i organitzativa distintiva del seu dia a dia.
- Una organització que destrüisca els pilars patriarcal de la societat
- Una organització que treballi amb dones i homes en peus d'igualtat per a transformar la nostra societat.
- Una organització que faci visible les dones i que les incorpore a tots els seus àmbits de representació, participació, gestió i decisió.
- Una organització que participe, senti, col·labore i acompanye el moviment feminista; contribueixca al fet que les reivindicacions feministes s'aconseguisquen i la teoria feminista s'enriqueixca amb la nostra presència activa, alhora que nodrisca el quefer de la nostra organització.
- Una organització que lluiti de la mà amb les dones, amb les organitzacions i el moviment feminista.
- Una organització que treballi per a transformar la vida de les dones, fent-les ciutadanes de primera, en igualtat i sense violències de gènere.
- Una organització que situe les reivindicacions i exigències d'igualtat de les dones com a element central del seu discurs.
- Una organització on les feministes no

feminismo y la lucha contra la sociedad patriarcal sean prioritarios.

Una organización para operar en política en un nuevo siglo; para organizar la rebeldía democrática de millones; organizada para disputar la hegemonía social al neoliberalismo y al patriarcado: porque desde el discurso de clase hoy más vigente que nunca, debe tener una política de alianzas y discurso de mayorías.

Por lo que necesitamos y la sociedad necesita:

- Una organización que integre la igualdad de derechos de las mujeres y la equidad en las condiciones vitales y de desarrollo como ser humano como elemento central de su política y de su discurso.
- Una organización que asimile el feminismo como elemento definitorio y como práctica política y organizativa distintiva de su día a día.
- Una organización que destruya los pilares patriarcales de la sociedad
- Una organización que trabaje con mujeres y hombres en pie de igualdad para transformar nuestra sociedad.
- Una organización que haga visible a las mujeres y que las incorpore a todos sus ámbitos de representación, participación, gestión y decisión.
- Una organización que participe, oiga, colabore y acompañe al movimiento feminista; contribuya a que las reivindicaciones feministas se consigan y la teoría feminista se enriquezca con nuestra presencia activa, al tiempo que nutra el quehacer de nuestra organización.
- Una organización que luche de la mano con las mujeres, con las organizaciones y el movimiento feminista.
- Una organización que trabaje para transformar la vida de las mujeres, haciéndolas ciudadanas de primera, en igualdad y sin violencias de género.
- Una organización que sitúe las reivindicaciones y exigencias de igualdad de las mujeres como elemento central de su discurso.
- Una organización donde las feministas no

adscrites puguen sentir-se representades.

- Una organització on les militants feministes se senten part de l'organització, escoltades i preses en consideració les seues aportacions, decisions i el seu treball.
- Una organització que siga exemple de coherència i pràctica feminista.

Esquerra i Ecologia: una estratègia solidària per a la supervivència.

Fa ja molt de temps que Els Verds alemanys, fonamentalment, van plantejar de manera radical l'ecologia com un aspecte polític a tenir en compte, i van dibuixar un nou món on el productivisme no era el motor de la història, sinó un problema a resoldre si volíem salvaguardar l'espècie. I ho van fer des de posicions molt progressistes, allunyades del conservadorisme conservacionista fins a aqueix moment dominant quan es plantejava la relació entre l'espècie humana i la naturalesa.

A principis dels 80 aquest moviment, clarament anticapitalista, suposava una onada d'aire fresc en la política europea. De fet, i més enllà de l'evolució posterior dels partits verds a Europa, la radicalitat de les seues propostes ha deixat una petjada política que ha fet que altres forces polítiques, entre elles la nostra, hagen anat incorporant al seu bagatge polític bona part d'aquestes.

La constatació que el capitalisme com a sistema econòmic no només és socialment injust, sinó que tampoc és viable en el temps, atès que requereix del consum creixent de materials i energia, ens ha de fer tenir com a pròpia també una visió ecològica del món. El planeta no és infinit. No és possible, en definitiva, un capitalisme verd. Algunes mesures concretes poden paliar el desastre mediambiental, i cal defensar-les. Però són insuficients. Una plena concepció del problema vital ens ha de fer tant ecologistes com anticapitalistes.

En combinar-se els efectes del canvi climàtic global i els escassos recursos naturals s'incrementa la possibilitat de conflictes violents per terres, aigua i energia.

Considerar el canvi climàtic només com un problema ambiental no fa justícia a la magnitud dels perills que comporta. El major perill no és la

adscritas puedan sentirse representadas

- Una organización donde las militantes feministas se sientan parte de la organización, escuchadas y tomadas en consideración sus aportaciones, decisiones y trabajo.
- Una organización que sea ejemplo de coherencia y práctica feminista.

Izquierda y Ecología: una estrategia solidaria para la supervivencia.

Hace ya mucho tiempo que Los Verdes alemanes, fundamentalmente, plantearon de manera radical la ecología como un aspecto político a tener en cuenta, y dibujaron un nuevo mundo donde el productivismo no era el motor de la historia, sino un problema a resolver si queríamos salvaguardar la especie. Y lo hicieron desde posiciones muy progresistas, alejadas del conservadurismo conservacionista hasta ese momento dominante cuando se planteaba la relación entre la especie humana y la naturaleza.

A principios de los 80 este movimiento, claramente anticapitalista, suponía una oleada de aire fresco en la política europea. De hecho, y más allá de la evolución posterior de los partidos verdes en Europa, la radicalidad de sus propuestas ha dejado una huella política que ha hecho que otras fuerzas políticas, entre ellas la nuestra, hayan ido incorporando a su bagaje político buena parte de las mismas.

La constatación de que el capitalismo como sistema económico no sólo es socialmente injusto, sino que tampoco es viable en el tiempo dado que requiere del consumo creciente de materiales y energía, nos debe hacer tener como propia también una visión ecológica del mundo. El planeta no es infinito. No es posible, en definitiva, un capitalismo verde. Algunas medidas concretas pueden paliar el desastre medioambiental, y hay que defenderlas. Pero son insuficientes. Una plena concepción del problema vital nos debe hacer tanto ecologistas como anticapitalistas.

Al combinarse los efectos del cambio climático global y los escasos recursos naturales se incrementa la posibilidad de conflictos violentos por tierras, agua y energía.

Considerar el cambio climático sólo como un problema ambiental no hace justicia a la magnitud de los peligros que conlleva. El mayor peligro no es

degradació dels ecosistemes *per se*, sinó la desintegració de societats senceres, que pot produir una fam immensa en moltíssimes poblacions, migracions massives i recurrents conflictes pels recursos. La lluita política o religiosa no desapareixerà de l'escenari, però serà canalitzada cap a la competència per l'aigua, els aliments i l'energia.

La globalització capitalista i el seu model d'expansió productivista generen contínues crisis ecològiques. Les dimensions actuals de les crisis ecològiques assenyalen, cada vegada més clarament, les amenaces al futur i la supervivència de les societats humanes, en tant no es produïska un gir radical de les polítiques productivistes cap a unes polítiques sostenibles. La política productivista accelera les destruccions biofísiques a nivell planetari, que representen les conseqüències lògiques d'un model socioeconòmic basat en la cerca de màxims beneficis per a les elits socials i en l'opressió i en l'explotació de la naturalesa i de la majoria de la població.

Pensem que una nova orientació ecològica és necessària per a garantir la sostenibilitat actual i futura de les societats en contra de les actuals polítiques dominants que prioritzen el creixement econòmic i l'acumulació de capital a costa dels escassos i vitals recursos de la naturalesa. L'actual economia capitalista mundial és incompatible amb la preservació d'una biosfera capaç d'acollir, en condicions mínimament dignes, la humanitat futura.

Cal deixar clar que és la totalitat de la nostra manera de producció i consum el que produeix les alteracions climàtiques i ecològiques globals. Per tant, no es poden tallar aquests perills sense qüestionar de forma global la manera de producció i consum, les nostres pràctiques industrials, agrícoles i, fins i tot, domèstiques. És, per tant, imprescindible satisfer les nostres necessitats sense danyar les possibilitats que generacions futures puguin satisfer les seues. Açò significa detenir la destrucció i posar límit a algunes formes de creixement, sobretot en el consum de recursos físics i d'energia. Però frenar el creixement no significa viure pitjor. Significa viure d'una altra manera. És falsa l'equació que equipara creixement econòmic a benestar, si no s'introdueixen, alhora, paràmetres de redistribució i solidaritat, també de solidaritat

la degradación de los ecosistemas *per se*, sino la desintegración de sociedades enteras, que puede producir un hambre inmensa en muchísimas poblaciones, migraciones masivas y recurrentes conflictos por los recursos. La lucha política o religiosa no desaparecerá del escenario, pero será canalizada hacia la competencia por el agua, los alimentos y la energía.

La globalización capitalista y su modelo de expansión productivista generan continuadas crisis ecológicas. Las dimensiones actuales de las crisis ecológicas señalan, cada vez más claramente, las amenazas al futuro y la supervivencia de las sociedades humanas, en tanto no se produzca un giro radical de las políticas productivistas hacia unas políticas sostenibles. La política productivista acelera las destrucciones biofísicas a nivel planetario, que representan las consecuencias lógicas de un modelo socio-económico basado en la búsqueda de máximos beneficios para las élites sociales y en la opresión y en la explotación de la naturaleza y de la mayoría de la población.

Pensamos que una nueva orientación ecológica es necesaria para garantizar la sostenibilidad actual y futura de las sociedades en contra de las actuales políticas dominantes que priorizan el crecimiento económico y la acumulación de capital a costa de los escasos y vitales recursos de la naturaleza. La actual economía capitalista mundial es incompatible con la preservación de una biosfera capaz de acoger, en condiciones mínimamente dignas, la humanidad futura.

Hay que dejar claro que es la totalidad de nuestro modo de producción y consumo lo que produce las alteraciones climáticas y ecológicas globales. Por tanto, no se pueden cortar estos peligros sin cuestionar de forma global el modo de producción y consumo, nuestras prácticas industriales, agrícolas y, incluso, domésticas. Es, por tanto, imprescindible satisfacer nuestras necesidades sin dañar las posibilidades de que generaciones futuras puedan satisfacer las suyas. Esto significa detener la destrucción y poner coto a algunas formas de crecimiento, sobre todo en el consumo de recursos físicos y de energía. Pero frenar el crecimiento no significa vivir peor. Significa vivir de otra manera. Es falsa la ecuación que equipara crecimiento económico en bienestar si no se introducen, a la vez, parámetros de redistribución y solidaridad, también de solidaridad intergeneracional.

intergeneracional.

La nostra aposta per un desenvolupament econòmic que siga ecològicament sostenible és clara des de fa molts anys. Plantejar-nos ara temes com el decreixement econòmic no és cap bogeria si es planteja en relació al consum de recursos naturals. Tard o d'hora haurem de fer-ho, tenint clar que açò no ha de suposar un empobriment de les classes populars. Al cap i a la fi, la relació entre ecologia i justícia social és una de les aportacions més interessants dels partits verds dels anys 80.

Des d'EUPV rebutgem la concepció antropocèntrica que els animals són objectes, útils o meres diversions per als éssers humans; per això advoquem per reconèixer-los tota una sort de drets i a ser tractats, per tant, amb dignitat. Considerem l'actual legislació en matèria de protecció dels animals com a insuficient i defensem un canvi de mentalitat i moralitat que s'ha de concretar en diferents àmbits: Comerç animal, maltractament i abandonament animal, experimentació amb animals, espectacles i festejos amb animals i espècies en perill d'extinció. Al País Valencià, la qüestió més polèmica és la dels "bous al carrer" que compta amb gran arrelament en determinades localitats i comarques i que s'hauria d'afrontar des de: "L'oposició a l'ús de recursos públics i subvencions a activitats lúdiques, espectacles, festejos, proves esportives o recreatives i concursos incompatibles amb el benestar animal i, en el concret, la prohibició de festejos com el Bou de la Vega o les "Becerradas" d'Algemesí, on s'ocasiona la mort injustificada i dolorosa a animals de fins i tot curta edat per simple diversió, així com la prohibició de circs amb animals", com recull el nostre programa federal.

Un estat laic.

Després de més de quasi 38 anys de promulgar la Constitució en què s'establia la aconfesionalitat de l'Estat, la igualtat de la ciutadania davant la llei i la no discriminació per raó de creences, dues bases fonamentals de l'església catòlica van venir a consolidar els seus enormes privilegis: Els Acords amb la Santa Seu (1979), clarament inconstitucionals i encara sense derogar que ratifiquen el concordat encara del 53 i la Llei orgànica de llibertat religiosa de 1980.

Nuestra apuesta por un desarrollo económico que sea ecológicamente sostenible es clara desde hace muchos años. Planteamos ahora temas como el decrecimiento económico no es ninguna locura si se plantea en relación al consumo de recursos naturales. Tard o temprano tendremos que hacerlo, teniendo claro que esto no debe suponer un empobrecimiento de las clases populares. Al fin y al cabo, la relación entre ecología y justicia social es una de las aportaciones más interesantes de los partidos verdes de los años 80.

Desde EUPV rechazamos la concepción antropocéntrica de que los animales son objetos, útiles o meras diversiones para los seres humanos, por eso abogamos por reconocerles toda una suerte de derechos y a ser tratados, por ende, con dignidad. Consideramos la actual legislación en materia de protección de los animales como insuficiente y defendemos un cambio de mentalidad y moralidad que se debe concretar en diferentes ámbitos: Comercio animal, maltrato y abandono animal, experimentación con animales, espectáculos y festejos con animales y especies en peligro de extinción. En el País Valenciano, la cuestión más polémica es la de "els bous al carrer" que cuenta con gran arraigo en determinadas localidades y comarcas y que se debería afrontar desde: "La oposición al uso de recursos públicos y subvenciones a actividades lúdicas, espectáculos, festejos, pruebas deportivas o recreativas y concursos incompatibles con el bienestar animal y, en lo concreto, la prohibición de festejos como el Toro de la Vega o las Becerradas de Algemesí, donde se ocasiona la muerte injustificada y dolorosa a animales de incluso corta edad por simple diversión, así como la prohibición de circos con animales", como recoge nuestro programa federal.

Un estado laico.

Después de más de casi 38 años de promulgar la Constitución en la que se establecía la aconfesionalidad del estado, la igualdad de la ciudadanía ante la ley y la no discriminación por razón de creencias, dos bazas fundamentales de la iglesia católica vinieron a consolidar sus enormes privilegios: Los Acuerdos con la Santa Sede (1979), claramente inconstitucionales y aún sin derogar que ratifican el concordato todavía del 53 y La ley orgánica de Libertad religiosa 1980.

L'Estat espanyol, en la pràctica, ni tan sols és aconfessional per la interferència que segueix existint entre l'Estat i l'església catòlica i la ingerència d'aquesta corporació en el terreny públic, a més dels privilegis econòmics, ideològics (el dogma catòlic en l'educació és el millor exemple), simbòlics i jurídics.

L'aspiració cap a un Estat laic ha de formar part dels nostres senyals d'identitat i la nostra organització ha de ser coherent amb aquest principi.

El laïcisme defensa la llibertat de consciència i l'estat ha de garantir el seu compliment protegint aquesta llibertat de les consciències en allò personal i assegurant la no interferència de cap credo o ideologia en les seues institucions. La neutralitat dels Estats en qualsevol assumpte relatiu a creences assegura l'absència de privilegis en cap d'elles. Vivim en una societat multicultural, amb ideologies i creences variades però el que ha d'assegurar el seu caràcter laic són les institucions, no les persones que són lliures de tenir la creença desitjada o les no creences. Aquest és un principi d'organització democràtica de la societat, que arranca de la Il·lustració.

El laïcisme no és l'ateisme, és un principi transversal basat en la llibertat de consciència i un Estat laic ha de garantir que açò siga una realitat. Drets per a totes i tots, privilegis per a ningú.

La separació de les esglésies i l'Estat és condició i garantia de la seua imparcialitat, de la seua neutralitat confessional i de la seua orientació única cap al ben comú. Implica que les religions respecten i no interfereixen en les lleis de l'Estat.

El laïcisme allibera a l'esfera pública de qualsevol tutela religiosa.

El funcionament de les estructures socials bàsiques -l'escola, la sanitat, la ciència, la cultura- i el lliure discórrer de les relacions entre els ciutadans -familiars, sexuals, socials- necessita, en una democràcia sòlida, soltar el llast d'unes servituds heretades del nacionalcatolicisme imperant durant dècades i encara presents en els usos i costums socials, que l'Església pretén mantenir contra vent i marea, sent també presents en altres religions que van guanyant pes en la societat actual.

El estado español, en la práctica, ni siquiera es aconfesional por la interferencia que sigue existiendo entre el estado y la iglesia católica y la injerencia de esta corporación en el terreno público, además de los privilegios económicos, ideológicos (el dogma católico en la educación es el mejor ejemplo), simbólicos y jurídicos.

La aspiración hacia un estado laico debe formar parte de nuestras señas de identidad y nuestra organización ha de ser coherente con este principio.

El laicismo defiende la libertad de conciencia y el estado ha de garantizar su cumplimiento protegiendo esta libertad de las conciencias en lo personal y asegurando la no interferencia de ningún credo o ideología en sus instituciones. La neutralidad de los estados en cualquier asunto relativo a creencias asegura la ausencia de privilegios a ninguna de ellas. Vivimos en una sociedad multicultural, con ideologías y creencias variadas pero lo que tiene que asegurar su carácter laico son las instituciones, no las personas que son libres de tener la creencia deseada o las no creencias. Este es un principio de organización democrática de la sociedad, que arranca de la Ilustración.

El laicismo no es el ateísmo, es un principio transversal basado en la libertad de conciencia y un estado laico ha de garantizar que esto sea una realidad. Derechos para todas y todos, privilegios para nadie.

La separación de las iglesias y el Estado es condición y garantía de su imparcialidad, de su neutralidad confesional y de su orientación única hacia el bien común. Implica que las religiones respetan y no interfieren en las leyes del Estado.

La laicidad libera a la esfera pública de cualquier tutela religiosa.

El funcionamiento de las estructuras sociales básicas -la escuela, la sanidad, la ciencia, la cultura- y el libre discurrir de las relaciones entre los ciudadanos -familiares, sexuales, sociales- necesita, en una democracia sólida, soltar el lastre de unas servidumbres heredadas del nacionalcatolicismo imperante durante décadas y todavía presentes en los usos y costumbres sociales, que la Iglesia pretende mantener contra viento y marea, siendo también presentes en otras religiones que van ganando peso en la sociedad actual.

El laïcisme alliberarà les relacions cíviques i sanejarà la vida social, tenallada encara per un model de societat en el qual la religió és un component essencial, que es resisteix a passar a un segon pla opcional.

Laïcisme i democràcia són termes indissociables; per tant, no s'entén una democràcia que finança una o diverses religions amb diners públics.

La influència de les religions en l'espai públic ja suposa un privilegi enfront de grups o associacions civils, i de tots aquells que es reclamen agnòstics o ateus.

El laïcisme aporta una resposta moderna a un vell problema: Com assegurar l'heterogeneïtat i l'autonomia dels individus i dels grups socials, d'una banda, i l'autonomia de l'Estat respecte a les religions, de l'altra. Es tracta d'acabar amb qualsevol possibilitat de confusió Estat-Església sobre la qual pot recolzar una temptativa d'instrumentalització, vinga d'on vingui. Unes religions instituïdes que han volgut imposar a l'Estat les seues prescripcions en matèria de moral i convertir-les en llei per a reforçar el seu magisteri i, per tant, el seu poder sobre la societat i un Estat temptat a controlar la societat per mitjà de les religions instituïdes, subvencionades i amb assalariats respecte als seus responsables de culte. Més en un moment en què les religions augmenten el seu poder sobre els estats, tant en el món islamista com a l'Europa Oriental.

Suposa l'existència de les condicions polítiques, jurídiques i socials que garanteixen a les persones l'exercici de la llibertat de consciència en qualsevol de les seues manifestacions i en plànol d'igualtat. Llibertat que ha de ser protegida en un Estat de Dret davant qualsevol tipus de dominació o ingerència.

Malgrat l'avançat grau de secularització de la societat, i la creixent diversitat de creences, religioses i de qualsevol naturalesa (atea, agnòstica...), es mantenen enormes privilegis econòmics i simbòlics en benefici de l'església catòlica.

Ens preocupa la confusió entre els àmbits públic i religiós (en particular) inundant de símbols confessionals les cerimònies polítiques, i la presència institucional, quotidiana, en una sèrie de ritus i cerimònies religioses. Així com la permanent presència en presons, hospitals i exèrcit i forces de seguretat, totes finançades

El laicismo liberará las relaciones cívicas y saneará la vida social, atenazada aún por un modelo de sociedad en el que la religión es un componente esencial, que se resiste a pasar a un segundo plano opcional.

Laicismo y democracia son términos indisociables, por tanto, no se entiende una democracia que financia una o varias religiones con dinero público.

La influencia de las religiones en el espacio público ya supone un privilegio frente a grupos o asociaciones civiles, y de todos aquellos que se reclaman agnósticos o ateos.

La laicidad aporta una respuesta moderna a un viejo problema: Cómo asegurar la heterogeneidad y la autonomía de los individuos y los grupos sociales por un lado y la autonomía del Estado respecto a las religiones por otro. Se trata de acabar con cualquier posibilidad de confusión Estado-Iglesia sobre la que puede apoyar una tentativa de instrumentalización, venga de donde venga. Unas religiones instituidas que han querido imponer al Estado sus prescripciones en materia de moral y convertirlas en ley para reforzar su magisterio y, por tanto, su poder sobre la sociedad y un Estado tentado a controlar la sociedad por medio de las religiones instituidas, subvencionadas y con asalariados respecto a sus responsables de culto. Más en un momento en que las religiones aumentan su poder sobre los estados, tanto en el mundo islamista como en Europa Oriental.

Supone la existencia de las condiciones políticas, jurídicas y sociales que garantizan a las personas el ejercicio de la libertad de conciencia en cualquiera de sus manifestaciones y en plano de igualdad. Libertad que debe ser protegida en un Estado de Derecho ante cualquier tipo de dominación o injerencia.

A pesar del avanzado grado de secularización de la sociedad, y la creciente diversidad de creencias, religiosas y de cualquier naturaleza (atea, agnóstica...), se mantienen enormes privilegios económicos y simbólicos en beneficio de la iglesia católica.

Nos preocupa la confusión entre los ámbitos público y religioso (en particular) inundando de símbolos confessionales las ceremonias políticas, y la presencia institucional, cotidiana, en una serie de ritos y ceremonias religiosas. Así como la permanente presencia en prisiones, hospitales y ejército y fuerzas de seguridad, todas financiadas

amb diners públics.

La Constitució atorga a l'Estat la possibilitat d'animar els poders públics a garantir la cohesió social sobre la base de la llibertat de consciència, la igualtat davant la llei, la justícia social, la solidaritat i els drets humans.

Les organitzacions socials religioses i no religioses han de sotmetre's al dret comú, sense privilegis públics, d'ordre econòmic o institucional i han de gaudir del mateix tracte jurídic:

Un Estat que es vol laic així ho exigeix.

Per tot això, proposarem modificacions de caràcter normatiu, en general, i respecte a la Simbologia, i mesures economicofiscals que siguin garantits de la igualtat enfront de la llei, amb l'objectiu de:

1 Garantir la independència real de l'Estat respecte a qualsevol confessió religiosa o ideologia particular, assegurant la neutralitat ideològica de les administracions públiques.

2 Eliminar qualsevol tipus de privilegi o discriminació en el tracte econòmic i fiscal a totes les entitats de caràcter privat, religioses o no, per a assegurar el principi democràtic de defensa d'allò públic, la igualtat de drets davant la llei i la separació dels àmbits públic i privat.

3 Assegurar una Educació laica com un dret universal, igualitari i integrador dins d'un projecte comú de ciutadania.

4. Derogació dels acords amb la santa seu del 79 i dels articles vigents del concordat del 53.

5 Exigència que l'església catòlica retorne els béns que s'ha immatriculat fins a 2015.

FONAMENTS DEMOCRÀTICS QUE LA RELIGIÓ HA D'EIXIR DE L'ESCOLA.

El dret universal a l'educació i l'escola com a institució pública sense discriminació.

Igualtat de tracte: integració enfront de segregació ideològica. No pot haver-hi segregació per creences.

Respecte a la llibertat de consciència de xiquetes i xiquets que són ciutadans/es en formació i molt vulnerables en aquesta etapa.

Les finalitats pròpies de l'escola són els sabers relacionats amb la ciència, les humanitats, les

con dinero público.

La Constitución otorga al estado la posibilidad de animar a los poderes públicos a garantizar la cohesión social en base a la libertad de conciencia, la igualdad ante la ley, la justicia social, la solidaridad y los derechos humanos.

Las organizaciones sociales religiosas y no religiosas deben someterse al derecho común, sin privilegios públicos, de orden económico o institucional y deben gozar del mismo trato jurídico:

Un estado que se quiere laico así lo exige.

Por todo esto, propondremos modificaciones de carácter normativo, en general y respecto a la Simbología, y medidas económico-fiscales que sean garantantes de la igualdad frente a la ley, con el objeto de:

1 Garantizar la independencia real del Estado respecto a cualquier confesión religiosa o ideología particular, asegurando la neutralidad ideológica de las administraciones públicas.

2 Eliminar cualquier tipo de privilegio o discriminación en el trato económico y fiscal a todas las entidades de carácter privado, religiosas o no, para asegurar el principio democrático de defensa de lo público, la igualdad de derechos ante la ley y la separación de los ámbitos público y privado.

3 Asegurar una Educación laica como un derecho universal, igualitario e integrador dentro de un proyecto común de ciudadanía.

4. Derogación de los acuerdos con la santa sede del 79 y de los artículos vigentes del concordato del 53.

5 Exigencia de que la iglesia católica devuelva los bienes que se ha inmatriculado hasta 2015.

FUNDAMENTOS DEMOCRÁTICOS DE QUE LA RELIGIÓN DEBE SALIR DE LA ESCUELA.

El derecho universal a la educación y la escuela como institución pública sin discriminación.

Igualdad de trato: integración frente a segregación ideológica. No puede haber segregación por creencias.

Respeto a la libertad de conciencia de niñas y niños que son ciudadanos/as en formación y muy vulnerables en esta etapa.

Los fines propios de la escuela son los saberes relacionados con la ciencia, las humanidades, las

arts i els valors cívics.

Mentre continue el dogma catòlic en les aules, la nostra organització participarà a promoure l'escola universal, democràtica, pública i laica, apostant pel laïcisme en les campanyes de "Raons per a no matricular a les teues filles i fills en religió" per les raons exposades.

L'EDUCACIÓ LAICA NO ÉS UNA OPCió ENTRE UNES ALTRES, ÉS EL MODEL EDUCATIU ESPECÍFIC DE LA DEMOCRÀCIA.

4. Una perspectiva de País: Una República Federal

L'Estat espanyol ha fracassat com a Estat nacional. Comprèn, de fet, territoris diversos des del punt de vista històric, cultural i lingüístic. Objectivament i subjectiva es tracta, doncs, d'un Estat clarament 'plurinacional'. Aquests territoris amb llengua i cultura pròpies han estat sotmesos, com a mínim, a una evident dominació cultural que ni tan sols ha desaparegut amb l'assoliment d'institucions d'autogovern. Les temptatives de construcció d'una identitat globalitzadora i superadora de les confrontacions nacionals han estat dirigides per la dreta i s'han recolzat en un espanyolisme d'imposició.

Fèiem aquesta reflexió fa poc més de dos anys quan el moviment a favor del 'dret a decidir' a Catalunya sacsejava els fonaments de l'arquitectura territorial de l'Estat espanyol. Avui el problema segueix plantejat en termes molt semblants. Amb la particularitat que les forces favorables a la resolució dels problemes mitjançant l'expressió democràtica dels pobles han aconseguit un considerable però insuficient suport en el conjunt de l'Estat. Fins i tot, les eleccions plebiscitàries convocades al Principat van conformar una majoria en el parlament que, no obstant això, no disposa de la majoria de vots populars que requeriria una declaració d'independència. Posicionar-se davant la qüestió catalana segueix sent una obligació ineludible per a resoldre l'articulació territorial de l'Estat espanyol.

L'autodeterminació és un dret bàsic de qualsevol comunitat nacional. Estar a favor de l'autodeterminació no implica ser independentista, sinó ser senzillament demòcrata. No hi ha autodeterminació efectiva sense la possibilitat de la independència. EUPV dona suport al dret a

artes y los valores cívicos.

Mientras continúe el dogma católico en las aulas, nuestra organización participará en promover la escuela universal, democrática, pública y laica apostando por el laicismo en las campañas de "Razones para no matricular a tus hijas e hijos en religión" por las razones expuestas.

LA EDUCACIÓN LAICA NO ES UNA OPCIÓN ENTRE OTRAS, ES EL MODELO EDUCATIVO ESPECÍFICO DE LA DEMOCRACIA.

4. Una perspectiva de País: Una República Federal

El estado español ha fracasado como estado nacional. Comprende, de hecho, territorios diversos desde el punto de vista histórico, cultural y lingüístico. Objetiva y subjetivamente se trata, pues, de un estado claramente 'plurinacional'. Estos territorios con lengua y cultura propias han sido sometidos, como mínimo, a una evidente dominación cultural que ni siquiera ha desaparecido con el logro de instituciones de autogobierno. Las tentativas de construcción de una identidad globalizadora y superadora de las confrontaciones nacionales han sido dirigidas por la derecha y se han apoyado en un españolismo de imposición.

Hacíamos esta reflexión hace poco más de dos años cuando el movimiento a favor del 'derecho a decidir' en Cataluña sacudía los cimientos de la arquitectura territorial del Estado español. Hoy el problema sigue planteado en términos muy parecidos. Con la particularidad de que las fuerzas favorables a la resolución de los problemas mediante la expresión democrática de los pueblos han alcanzado un considerable pero insuficiente apoyo en el conjunto del estado. Incluso, las elecciones plebiscitarias convocadas en el Principado conformaron una mayoría en el parlamento que, sin embargo, no dispone de la mayoría de votos populares que requeriría una declaración de independencia. Posicionarse ante la cuestión catalana sigue siendo una obligación ineludible para resolver la articulación territorial del estado español.

La autodeterminación es un derecho básico de cualquier comunidad nacional. Estar a favor de la autodeterminación no implica ser independentista sino ser sencillamente demócrata. No hay autodeterminación efectiva sin la posibilidad de la independencia. EUPV apoya el derecho a decidir de

decidir dels catalans, així com el de qualsevol altra comunitat de l'Estat que ho reclame. Cal establir un nou marc territorial en l'Estat espanyol que permeta l'exercici lliure dels drets nacionals i l'aprofundiment de la democràcia. No es poden contraposar els nacionalismes 'perifèrics' al nacionalisme espanyol. Aquest últim és especialment confrontador i opressiu (fins i tot la Constitució Espanyola reconeix el paper de l'exèrcit com a garant de la integritat territorial de l'Estat, art.8 CE), ja que és el dominant i s'empra per a vendre com a projecte 'nacional' el que no és més que un projecte de classe: la destrucció de l'Estat del benestar. Un objectiu, d'altra banda, compartit pel nacionalisme burgès perifèric i d'una efectivitat dubtosa, atès que aquesta destrucció es realitza sota les ordres de la Troika i, per tant, amb un notori menyspreu de la sobirania del conjunt dels pobles d'Espanya i, fins i tot, de l'Estat espanyol mateix.

L'actual estructura territorial derivada de la constitució de 1978 té deficiències evidents. Com que va resultar fruit d'un pacte en la Transició, en el qual van participar els hereus del règim, el resultat va ser un híbrid que ha acabat provocant greus problemes. El sistema autonòmic s'acosta a una estructura federal però sense arribar, amb un reconeixement inicial de les anomenades 'nacionalitats' (terme ambigu per a evitar referir-se a 'nacions') històriques, una figura pensada per a Catalunya, Euskadi i, potser, Galícia. En la pràctica, a aquestes tres es va sumar Andalusia, però es van deixar fora a Aragó, les Illes i al País Valencià, que sí que podrien haver entrat en aquesta definició.

L'estructura autonòmica s'ha superposat, sense tocar-la, a la franquista que derivava directament de la sorgida de la revolució liberal del segle XIX, en la qual li havien eliminat els canvis introduïts en la II República i, fins i tot, les de l'època de la Restauració. Subsisteixen, doncs, uns organismes anacrònics, poc transparents i allunyats de la representació directa i el control democràtic com són les diputacions provincials, una espècie d'excrecència del poder municipal sobre el qual se superposa i el parasita. També ha subsistit el sistema d'hisendes forals de Biscaia, Araba, Gipuzkoa i Nafarroa del que es deriva el particular sistema de concerts amb Euskadi i Nafarroa que són les úniques comunitats autònomes amb un sistema propi de

los catalanes, así como el de cualquier otra comunidad del estado que lo reclame. Hay que establecer un nuevo marco territorial en el Estado Español que permita el ejercicio libre de los derechos nacionales y la profundización de la democracia. No se pueden contraponer los nacionalismos 'periféricos' al nacionalismo español. Este último es especialmente confrontador y opresivo (incluso la Constitución Española reconoce el papel del ejército como garante de la integridad territorial del estado, art.8 CE) ya que es el dominante y se emplea para vender como proyecto 'nacional' lo que no es más que un proyecto de clase: la destrucción del estado del bienestar. Un objetivo, por otra parte, compartido por el nacionalismo burgués periférico y de una efectividad dudosa, dado que esta destrucción se realiza bajo las órdenes de la Troika y, por tanto, con un notorio desprecio de la soberanía del conjunto de los pueblos de España y, incluso, del propio Estado español.

La actual estructura territorial derivada de la constitució de 1978 tiene deficiencias evidentes. Como resultó fruto de un pacto en la Transición, en el que participaron los herederos del régimen, el resultado fue un híbrido que ha acabado provocando graves problemas. El sistema autonómico se acerca a una estructura federal pero sin llegar, con un reconocimiento inicial de las llamadas 'nacionalidades' (término ambiguo para evitar referirse a 'naciones') históricas, una figura pensada para Cataluña, Euskadi y, quizás, Galicia. En la práctica, a estas tres se sumó Andalucía, pero se dejaron fuera a Aragón, Les Illes y al País Valenciano que sí que podrían haber entrado en esta definición.

La estructura autonómica se ha superpuesto, sin tocarla, a la franquista que derivaba directamente de la surgida de la revolución liberal del siglo XIX en la que le habían eliminado los cambios introducidos en la II República e incluso las del época de la Restauración. Subsisten, pues, unos organismos anacrónicos, poco transparentes y alejados de la representación directa y el control democrático como son las diputaciones provinciales, una especie de excrecencia del poder municipal sobre el que se superpone y lo parasita. También ha subsistido el sistema de haciendas forales de Vizcaya, Araba, Gipuzkoa y Nafarroa del que se deriva el particular sistema de conciertos con Euskadi y Nafarroa que son las únicas comunidades autónomas con un sistema propio de recaudación fiscal.

recaptació fiscal.

A més de la persistència de les diputacions provincials, els principals elements que allunyen l'anomenat Estat de les autonomies d'una estructura territorial federal són la indefinició de les competències i el sistema de finançament.

Quant al primer, la constitució defineix competències pròpies i intransferibles de l'Estat central (com l'exèrcit, les relacions exteriors o el sistema de la seguretat social), però la resta queda indefinit. Un autèntic Estat federal definiria amb claredat cadascun dels nivells de competències aplicant el principi de subsidiarietat, segons el qual les competències han d'estar en mans d'aquella administració més propera als ciutadans que pugui exercir de forma eficient. Açò implicaria, a més, un sistema de finançament adequat per a exercir-les. És necessari, per tant, una definició clara de les competències de cadascun dels nivells de l'administració, partint de baix cap amunt i oferint a cada nivell la capacitat de recaptar i distribuir els recursos necessaris sobre la base d'un acord previ que definisca el nivell mínim de serveis a oferir.

En l'actualitat, no obstant això, els Ajuntaments tenen poques competències mal finançades i les autonomies han assumit moltes sense el finançament suficient. Les competències bàsiques de proveir els serveis de l'Estat del benestar (educació, sanitat, serveis socials) estan en mans d'unes comunitats autònomes que no disposen de recursos distribuïts de forma equitativa per a poder prestar-los i, a més, fer-ho en unes condicions d'igualtat efectiva en tots els territoris. Els problemes del finançament local no s'han resolt mai i ara el PP accentua la centralització sotraient competències als ajuntaments i potenciant les diputacions provincials; és a dir, allunyant el poder dels ciutadans. El finançament autonòmic va partir de l'anomenat *statu quo*, és a dir, de com estava distribuïda la despesa estatal per territoris abans d'engegar el sistema.

D'aquesta manera, territoris com Catalunya o el País Valencià, que rebien menys recursos però que tenien unes hisendes locals (a través dels ajuntaments o diputacions) que suplien amb escreix aqueixa manca encara que no disposaven de mecanismes de recaptació com els territoris forals, s'han vist perjudicats a llarg

Además de la persistencia de las diputaciones provinciales, los principales elementos que alejan el llamado estado de las autonomías de una estructura territorial federal son la indefinición de las competencias y el sistema de financiación.

En cuanto al primero, la constitución define competencias propias e intransferibles del estado central (como el ejército, las relaciones exteriores o el sistema de la seguridad social), pero el resto queda indefinido. Un auténtico estado federal definiría con claridad cada uno de los niveles de competencias aplicando el principio de subsidiariedad, según el cual las competencias deben estar en manos de aquella administración más cercana a los ciudadanos que pueda ejercer de forma eficiente. Esto implicaría, además, un sistema de financiación adecuado para ejercerlas. Es necesario, por tanto, una definición clara de las competencias de cada uno de los niveles de la administración, partiendo de abajo hacia arriba y ofreciendo a cada nivel la capacidad de recaudar y distribuir los recursos necesarios sobre la base de un acuerdo previo que defina el nivel mínimo de servicios a ofrecer.

En la actualidad, sin embargo, los Ayuntamientos tienen pocas competencias mal financiadas y las autonomías han asumido muchas sin la financiación suficiente. Las competencias básicas de proveer los servicios del estado del bienestar (educación, sanidad, servicios sociales) están en manos de unas comunidades autónomas que no disponen de recursos distribuidos de forma equitativa para poder prestarles y, además, hacerlo en unas condiciones de igualdad efectiva en todos los territorios. Los problemas de la financiación local no se han resuelto nunca y ahora el PP acentúa la centralización sustrayendo competencias a los ayuntamientos y potenciando las diputaciones provinciales; es decir, alejando el poder de los ciudadanos. La financiación autonómica partió del llamado *statu quo*, es decir, de cómo estaba distribuido el gasto estatal por territorios antes de poner en marcha el sistema.

De esta manera, territorios como Cataluña o el País Valenciano que recibían menos recursos pero que tenían unas haciendas locales (a través de los ayuntamientos o diputaciones) que suplían con creces esa carencia aunque no disponían de mecanismos de recaudación como los territorios forales, se han visto perjudicados a largo plazo.

termini.

L'atac planejat per la troica a l'Estat del benestar s'ha executat a Espanya, fonamentalment, a través de les retallades a autonomies i ajuntaments. Un atac en el qual juga un paper essencial la reforma constitucional de l'article 135, pactada per PSOE i PP i la subsegüent Llei d'estabilitat pressupostària. És difícil no veure el moviment independentista a Catalunya en part com una reacció ciutadana contra aquesta agressió. Si en bona part de la resta d'Espanya, la fracció dominant de la burgesia ha volgut identificar els problemes en el sistema autonòmic, utilitzant el nacionalisme espanyolista per a atacar les 'ineficients autonomies' i optant per la recentralització, a Catalunya el resultat ha sigut l'oposat: el nacionalisme burgès català pretén ocultar les retallades darrere de la pantalla de fum de la reivindicació independentista. Amb una particularitat, una gran part de la ciutadania catalana identifica la independència com la solució als seus problemes i com una manera de recuperar l'Estat del benestar. El dret a decidir ha convertit en un poderós moviment popular que va molt més allà del que els seus promotors inicials plantejaven.

Per tot això, EUPV es reafirma en les conclusions aprovades al febrer de 2014:

1. Qualsevol proposta de democràcia radical ha de partir de la col·lectivitat i en sentit ascendent, de baix cap amunt. L'administració hauria d'estructurar-se precisament d'aquesta forma i fer-ho partint del criteri de subsidiaritat. Açò implica una descentralització i un major control democràtic de l'exercici polític, facilitant la democràcia directa i no solament la representativa.

2. No hi ha cap contradicció entre internacionalisme i la defensa dels drets nacionals. Salvant distàncies, no ens podem sentir nacionalistes quan es defensa al poble sahrauí, palestí o cubà, ja que es tracta de pobles i/o nacions oprimides (i no només econòmicament). L'internacionalisme, de fet, no té cap sentit si el que es pretén és esborrar les diferències culturals. Al contrari, la germanor entre els pobles solament pot partir del respecte i el foment de la diversitat.

3. El nostre objectiu, ara com ara, és la consecució d'un Estat Federal, que volem

El ataque planeado por la troika al estado del bienestar se ha ejecutado en España, fundamentalmente, a través de los recortes a autonomías y ayuntamientos. Un ataque en el que juega un papel esencial la reforma constitucional del artículo 135, pactada por PSOE y PP y la subsiguiente Ley de estabilidad presupuestaria. Es difícil no ver el movimiento independentista en Cataluña en parte como una reacción ciudadana contra esta agresión. Si en buena parte del resto de España, la fracción dominante de la burguesía ha querido identificar los problemas en el sistema autonómico, utilizando el nacionalismo españolista para atacar las 'ineficientes autonomías' y optando por la recentralización, en Cataluña el resultado ha sido lo opuesto: el nacionalismo burgués catalán pretende ocultar los recortes detrás de la pantalla de humo de la reivindicación independentista. Con una particularidad, una gran parte de la ciudadanía catalana identifica la independencia como la solución a sus problemas y como una manera de recuperar el estado del bienestar. El derecho a decidir ha convertido en un poderoso movimiento popular que va mucho más allá de lo que sus promotores iniciales planteaban.

Por todo esto EUPV se reafirma en las conclusiones aprobadas en febrero de 2014:

1. Cualquier propuesta de democracia radical tiene que partir de la colectividad y en sentido ascendente, de abajo hacia arriba. La administración debería estructurarse precisamente de esta forma y hacerlo partiendo del criterio de subsidiaridad. Esto implica una descentralización y un mayor control democrático del ejercicio político, facilitando la democracia directa i no solo la representativa.

2. No hay ninguna contradicción entre internacionalismo y la defensa de los derechos nacionales. Salvando distancias, no nos podemos sentir nacionalistas cuando se defiende al pueblo saharauí, palestino o cubano, ya que se trata de pueblos y/o naciones oprimidas (y no solo económicamente). El internacionalismo, de hecho, no tiene ningún sentido si lo que se pretende es borrar las diferencias culturales. Al contrario, la hermandad entre los pueblos solo puede partir del respeto y el fomento de la diversidad.

3. Nuestro objetivo, hoy por hoy, es la consecución de un Estado Federal, que queremos republicano y

republicà i que abaste l'àmbit de l'actual Estat espanyol. En qualsevol cas, acceptarem el que cada poble decidisca en exercici del seu dret d'autodeterminació, encara que supose la reducció d'aquest àmbit. De la mateixa manera, hem d'estar oberts al fet que, en una perspectiva de futur, aquest àmbit es pugui ampliar si es propaga la cadena de solidaritat entre pobles contigus, recordant que, des del nostre internacionalisme, no podem romandre ancorats en cap territori predefinit.

4. Qualsevol estructura de poder ha de ser radicalment democràtica. No podem limitar-nos a defensar una forma republicana d'estat, hem de dotar de contingut aquest republicanisme. La democràcia només pot aconseguir-se acostant la capacitat de decisió a la ciutadania. Per això, defensem un federalisme de lliure adhesió que inclou el municipalisme com un element bàsic de l'estructura territorial.

5. Sense el reconeixement de la diversitat no hi ha igualtat possible. La igualtat és un horitzó que parteix del reconeixement de situacions desiguals. Ningú no posa en dubte que per a combatre el patriarcat és necessari adoptar mesures de discriminació positives que permeten a les dones apoderar-se i tendir cap a la igualtat. De la mateixa manera, cal partir dels problemes que ens fan desiguals per a poder corregir-los específicament en un sentit just i igualitari.

6. Les polítiques neoliberals suposen, alhora, una retallada de drets socials i una expropiació de la sobirania popular per a garantir la continuïtat de les agressions. Un amplíssim consens de classe uneix en aquesta política les dretes europees (alemanya, francesa...) i les peninsulars (espanyola, catalana, basca...). Defensar la sobirania al segle XXI és per a nosaltres garantir el dret a decidir coherentment respecte de Madrid, però també respecte de Brussel·les. La sobirania i el federalisme democràtic i solidari és avui la pedra angular de qualsevol projecte socialista i alternatiu. En els treballadors i les treballadores també resideix un sentit nacional, encara que aquest sentit no coincidisca, ni molt menys, amb el de la burgesia. Avui hi ha una lluita coordinada pels drets socials i per les sobirania populars i els drets democràtics enfront de les burocràcies i els capitals, una lluita que ha d'unir immediatament les lluites del sud d'Europa. EUPV no renuncia a una Europa dels Pobles, ni tampoc a una República Federal

que abarque el àmbito del actual Estado español. En cualquier caso, aceptaremos lo que cada pueblo decida en ejercicio de su derecho de autodeterminación, aunque suponga la reducción de este àmbito. De la misma manera debemos estar abiertos a que, en una perspectiva de futuro, este àmbito se pueda ampliar si se propaga la cadena de solidaridad entre pueblos contiguos, recordando que, desde nuestro internacionalismo, no podemos permanecer anclados en ningún territorio predefinido.

4. Cualquier estructura de poder debe ser radicalmente democrática. No podemos limitarnos a defender una forma de estado republicana, debemos dotar de contenido a este republicanismo. La democracia sólo puede conseguirse acercando la capacidad de decisión a la ciudadanía. Por eso defendemos un federalismo de libre adhesión que incluye el municipalismo como un elemento básico de la estructura territorial.

5. Sin el reconocimiento de la diversidad no hay igualdad posible. La igualdad es un horizonte que parte del reconocimiento de situaciones desiguales. Nadie pone en duda que para combatir el patriarado es necesario adoptar medidas de discriminación positivas que permiten a las mujeres empoderarse y tender hacia la igualdad. Del mismo modo, hay que partir de los problemas que nos hacen desiguales para poder corregirlos específicamente en un sentido justo e igualitario.

6. Las políticas neoliberales suponen, a la vez, un recorte de derechos sociales y una expropiación de la soberanía popular para garantizar la continuidad de las agresiones. Un amplísimo consenso de clase une en esta política las derechas europeas (alemana, francesa,...) y las peninsulares (española, catalana, vasca,...). Defender la soberanía en el siglo XXI es para nosotros garantizar el derecho a decidir coherentemente respecto de Madrid, pero también respecto de Bruselas. La soberanía y el federalismo democrático y solidario es hoy la piedra angular de cualquier proyecto socialista y alternativo. En los trabajadores y las trabajadoras también reside un sentido nacional, aunque este sentido no coincida, ni mucho menos, con el de la burgesía. Hoy hay una lucha coordinada por los derechos sociales y por las soberanías populares y los derechos democráticos frente a las burocracias y los capitales, una lucha que debe unir de inmediato las luchas del sur de Europa. EUPV no renuncia a una Europa de los Pueblos, ni tampoco a una República Federal constituida por la libre adhesión

constituïda per la lliure adhesió dels pobles de l'actual 'regne d'Espanya'; uns projectes que entenem complementaris. No seran possibles acords lliures entre els pobles europeus mentre hi haja comunitats nacionals oprimides en el seu si, es tracte d'Scotland, Euskadi o Catalunya.

7. El dret a decidir comporta l'establiment de relacions específiques pactades; és a dir, el que es denomina asimetria entre comunitats i territoris. EUPV respectarà els acords específics de lliure adhesió, però açò no pot significar desigualtat respecte als drets ciutadans o socials. Caldrà establir un mínim suficient garantit pel pacte federal i formarà part constituent del seu caràcter solidari.

La qüestió nacional i el País Valencià

La realitat nacional valenciana és un fenomen molt complex i, per tant, generalment mal entès. Històricament han sigut les forces de l'esquerra les que han assumit la defensa i reivindicació de l'autogovern. Encara avui, cinquanta anys després de la publicació de "*Nosaltres els valencians*", la feblesa de la consciència nacional valenciana és un fet palès. La dreta, conscient del potencial subversiu i transformador de les reivindicacions nacionals, ha assumit com a propi el sentiment diferencial valencià i l'ha alienat dirigint-lo contra Catalunya i reforçant l'espanyolitat del poble valencià. La llengua i la cultura valencianes queden reduïdes a una mera manifestació folklòrica que, com a molt, té un valor merament etnogràfic; i, el que pot ser fins i tot pitjor, la capacitat d'autogovern apareix com una concessió: l'autogovern ens presenta com una concessió graciosa de l'Estat espanyol.

Cal afrontar aquesta realitat, com cal afrontar també la realitat de les grans diferències lingüístiques i identitàries que caracteritzen el nostre país. El sentiment identitari diferenciat i l'ús de la llengua són decreixents en una gradació que (amb escasses excepcions) va de nord a sud, des de la costa cap a l'interior i des del món rural a l'urbà. La diversitat també està present notablement a la nostra organització que, amb algunes excepcions, també manifesta una notable feblesa en aquelles comarques on el sentiment identitari es troba més arrelat (algunes amb un considerable pes demogràfic com és el cas de les dues Marines i la Safor, amb més de 525.000 habitants, un 10% del total). Aquesta és

de los pueblos del actual 'reino de España'; unos proyectos que entendemos complementarios. No serán posibles acuerdos libres entre los pueblos europeos mientras haya comunidades nacionales oprimidas en su seno, se trate de Scotland, Euskadi o Cataluña.

7. El derecho a decidir conlleva el establecimiento de relaciones específicas pactadas; es decir, lo que se denomina asimetría entre comunidades y territorios. EUPV respetará los acuerdos específicos de libre adhesión, pero esto no puede significar desigualdad respecto a los derechos ciudadanos o sociales. Habrá que establecer un mínimo suficiente garantizado por el pacto federal y formará parte constituyente de su carácter solidario.

La cuestión nacional y el País Valenciano

La realidad nacional valenciana es un fenómeno muy complejo y, por tanto, generalmente mal entendido. Históricamente han sido las fuerzas de la izquierda las que han asumido la defensa y reivindicación del autogobierno. Todavía hoy, cincuenta años después de la publicación de "*Nosaltres els valencians*", la debilidad de la conciencia nacional valenciana es un hecho patente. La derecha, consciente del potencial subversivo y transformador de las reivindicaciones nacionales, ha asumido como propio el sentimiento diferencial valenciano y lo ha alienado dirigiéndolo contra Cataluña y reforzando la españolidad del pueblo valenciano. La lengua y la cultura valencianas quedan reducidas a una mera manifestación folclórica que, como mucho, tiene un valor meramente etnográfico; y, lo que puede ser incluso peor, la capacidad de autogobierno aparece como una concesión: el autogobierno nos presenta como una concesión graciosa del estado español.

Hay que afrontar esta realidad, como hay que afrontar también la realidad de las grandes diferencias lingüísticas e identitarias que caracterizan nuestro país. El sentimiento identitario diferenciado y el uso de la lengua son decrecientes en una gradación que (con escasas excepciones) va de norte a sur, desde la costa hacia el interior y desde el mundo rural al urbano. La diversidad también está presente notablemente a nuestra organización que, con algunas excepciones, también manifiesta una notable debilidad en aquellas comarcas donde el sentimiento identitario se encuentra más arraigado (algunas con un considerable peso demográfico como es el caso de las dos Marinas y la Safor, con más de 525.000

una feblesa que cal superar si volem construir una autèntica alternativa.

Si és cert que, des de la seua constitució, EUPV ha aspirat a ser una força valenciana (el que es reflecteix clarament en els seus estatuts i la seua relació amb IU), també és cert que la "valencianitat" del projecte s'ha afeblit notablement. L'origen actual d'aquesta feblesa bé pot situar-se després del pacte amb la força hegemònica en el nacionalisme valencià (el BN) i la crisi ulterior de la nostra pròpia organització que es va saldar amb l'eixida del corrent que es reclamava nacionalista per a integrar-se en Compromís. Des de llavors, el Bloc ha canviat el seu discurs dretà i, assumint el caràcter molt més esquerrà de Compromís, ha contribuït a la identificació social d'aquesta formació política amb el valencianisme d'esquerres. No obstant això, no s'ha acabat de superar un distanciament evident entre una part de la base social clarament compromesa amb un nacionalisme d'esquerres anticapitalista i el discurs oficial de la coalició que exhibeix uns tons molt més moderats. Aquesta contradicció podria veure's enfortida amb l'experiència del govern de la Generalitat.

Sembla evident que el sentiment independentista només és significatiu entre el sector més catalanista del nacionalisme valencià i, no obstant això, és molt minoritari (la qual cosa s'aprecia clarament amb l'escassa base social i electoral de ERPV). Ara com ara, no sembla que l'experiment de les CUP tinga un major arrelament gràcies al seu tarannà clarament anticapitalista que pot rebre un millor acolliment entre els joves militants radicals, fortament adherits a les idees independentistes i catalanistes.

En aquest escenari, EUPV té un repte important: aconseguir sumar al moviment anticapitalista aquests sectors orfes de referents clars i estendre's per zones en les quals l'espai de l'esquerra transformadora ha estat suplantat per sucedanis empeltats de pragmatisme i neoliberalisme.

Quatre haurien de ser les directrius a desenvolupar:

- Valencianitzar el discurs de l'organització. Açò no implica exclusivament pensar i actuar en clau valenciana en primera instància. Suposa també incrementar l'ús del valencià en

habitantes, un 10% del total). Esta es una debilidad que hay que superar si queremos construir una auténtica alternativa.

Si es cierto que, desde su constitución, EUPV ha aspirado a ser una fuerza valenciana (lo que se refleja claramente en sus estatutos y su relación con IU), también es cierto que la "valencianidad" del proyecto se ha debilitado notablemente. El origen actual de esta debilidad bien puede situarse tras el pacto con la fuerza hegemónica en el nacionalismo valenciano (el BN) y la crisis ulterior de nuestra propia organización que se saldó con la salida de la corriente que se reclamaba nacionalista para integrarse en Compromís. Desde entonces, el Bloc ha cambiado su discurso derechista y, asumiendo el carácter mucho más izquierdista de Compromís, ha contribuido a la identificación social de esta formación política con el valencianismo de izquierdas. Sin embargo, no se ha terminado de superar un distanciamiento evidente entre una parte de la base social claramente comprometida con un nacionalismo de izquierdas anticapitalista y el discurso oficial de la coalición que exhibe unos tonos mucho más moderados. Esta contradicción podría verse fortalecida con la experiencia del gobierno de la Generalitat.

Parece evidente que el sentimiento independentista sólo es significativo entre el sector más catalanista del nacionalismo valenciano y, sin embargo, es muy minoritario (lo que se aprecia claramente con la escasa base social y electoral de ERPV). Por ahora no parece que el experimento de las CUP tenga un mayor arraigo gracias a su talante claramente anticapitalista que puede recibir una mejor acogida entre los jóvenes militantes radicales, fuertemente adheridos a las ideas independentistas y catalanistas.

En este escenario, EUPV tiene un reto importante: conseguir sumar al movimiento anticapitalista estos sectores huérfanos de referents claros y extenderse por zonas en las que el espacio de la izquierda transformadora ha sido suplantado por sucedáneos injertados de pragmatismo y neoliberalismo.

Cuatro deberían ser las directrices a desarrollar:

- Valencianizar el discurso de la organización. Esto no implica exclusivamente pensar y actuar en clave valenciana en primera instancia. Supone también incrementar el uso del

l'expressió oral i escrita de l'organització. La nostra defensa de l'ús i l'ensenyament del valencià és formalment impecable; fins i tot en la forma que es recull en els nostres estatuts. El principal problema és que aquest discurs no resulta creïble si no s'expressa precisament en la llengua que es diu defensar. Resulta sorprenent la insistència amb què tractem de modificar l'ús del llenguatge en determinats àmbits (de gènere, per exemple) i l'escassa voluntat per a fer-ho en uns altres. Si assumim que el valencià es troba en una situació de diglòssia, que és una llengua minoritzada, hauríem d'esforçar-nos especialment a contribuir activament a canviar aquesta situació, particularment en els espais en els quals el nostre missatge gaudeix de més difusió. Lògicament açò és un treball que hauria de ser transversal a tots els àmbits de l'organització.

EUPV ha de recuperar els seus estrets vincles amb el món de la cultura. Un món molt divers, certament, però en el qual el pes de les reivindicacions lingüístiques i nacionals és molt gran. Sense la valencianització de la nostra organització difícilment podrem aspirar a construir un nou subjecte polític hegemònic.

- El repte polític més important que tenen avui les institucions valencianes és, sens dubte, resoldre el problema del finançament autonòmic. L'elevat endeutament a què ha arribat la Generalitat, després de successius exercicis de dèficit sistemàtics, resolt reiteradament a través de l'accés a crèdits del sistema financer, ha arribat fins al límit d'exhaurir la confiança dels seus creditors. Açò ha col·locat els comptes valencians en situació de fallida virtual donada l'absoluta absència de liquiditat i la impossibilitat d'acudir al sistema financer. La situació s'ha agreujat després d'haver perdut l'oportunitat de dirigir-se a les caixes i bancs d'origen local que venien proporcionant crèdit en condicions d'alt risc que eren obviades mitjançant la ingerència política en els seus òrgans de govern.
- El nou Consell sorgit de l'acord del Botànic ha millorat considerablement la gestió o l'ha fet més transparent, però no ha aconseguit abordar el problema de fons; sobretot, perquè no es tracta d'un problema exclusivament valencià. L'anàlisi de les dades del

valenciano en la expresión oral y escrita de la organización. Nuestra defensa del uso y la enseñanza del valenciano es formalmente impecable; incluso en la forma que se recoge en nuestros estatutos. El principal problema es que este discurso no resulta creíble si no se expresa precisamente en la lengua que se llama defender. Resulta sorprendente la insistencia con que tratamos de modificar el uso del lenguaje en determinados ámbitos (de género, por ejemplo) y la escasa voluntad para hacerlo en otros. Si asumimos que el valenciano se encuentra en una situación de diglosia, que es una lengua minorizada, deberíamos esforzarnos especialmente en contribuir activamente a cambiar esta situación, particularmente en los espacios en los que nuestro mensaje goza de más difusión. Lógicamente esto es un trabajo que debería ser transversal a todos los ámbitos de la organización.

EUPV debe recuperar sus estrechos vínculos con el mundo de la cultura. Un mundo muy diverso, ciertamente, pero en el que el peso de las reivindicaciones lingüísticas y nacionales es muy grande. Sin la valencianización de nuestra organización difícilmente podremos aspirar a construir un nuevo sujeto político hegemónico.

- El reto político más importante que tienen hoy las instituciones valencianas es, sin duda, resolver el problema de la financiación autonómica. El elevado endeudamiento al que ha llegado la Generalitat, tras sucesivos ejercicios de déficit sistemáticos, resueltos reiteradamente a través del acceso a créditos del sistema financiero, ha llegado hasta el límite de agotar la confianza de sus acreedores. Esto ha colocado las cuentas valencianas en situación de quiebra virtual dada la absoluta ausencia de liquidez y la imposibilidad de acudir al sistema financiero. La situación se ha agravado después de haber perdido la oportunidad de dirigirse a las cajas y bancos de origen local que venían proporcionando crédito en condiciones de alto riesgo que eran obviadas mediante la injerencia política en sus órganos de gobierno.
- El nuevo Consell surgido del acuerdo del Botánico ha mejorado considerablemente la gestión o la ha hecho más transparente, pero no ha conseguido abordar el problema de fondo; sobre todo, porque no se trata de un problema exclusivamente valenciano. El análisis de los

finançament autonòmic posa en evidència que el País Valencià s'ha vist perjudicat pels dos models d'assignació de recursos per a les institucions autonòmiques. El 2001 el Govern valencià es va comportar com un agent validador del model en sintonia política amb el Govern central. I al seu substitut, i actualment vigent, el de 2009, el Consell es va abstenir en la votació final acceptant el resultat, en la mesura que s'incrementava l'ingrés sobre el model anterior, i a l'espera que la definició del fons de Suficiència Global i el fons de Convergència, en el seu vessant de Cooperació, milloraren la seua posició. Si el 2001 s'acceptava un criteri de repartiment rígid que ens ha perjudicat, el 2009 es van acceptar uns criteris que han conduït al fet que la ciutadania valenciana siga una contribuïdora neta malgrat tenir un PIB per càpita inferior a la mitjana estatal. Amb aquest balanç general ha arribat el moment d'assumir responsabilitats col·lectives per a corregir la deriva en què ens trobem.

- Per a aconseguir l'objectiu de recuperació econòmica i participar en la solució, resulta imprescindible que la Generalitat realitze un exercici de transparència, informant als representants de la ciutadania en les Corts de la situació real, aprofitant aquest exercici de responsabilitat per a depurar les responsabilitats d'aquells que han abusat de la confiança que s'hi va dipositar. Açò passa per informar de quin és el deute real de la Generalitat; quins són els problemes de dèficit conjuntural; i quin és la dimensió real de la falta de liquiditat de l'Administració. Només amb bona informació, fruit d'una anàlisi detallada, es podrà elaborar un bon diagnòstic i proposar les línies d'actuació que ens permeten resoldre els problemes greus amb el suport solidari de tots.

Tots aquests reptes només podran ser abordats des d'una EUPV forta amb autonomia de funcionament, reconeixement de la seua capacitat jurídica, la seua organització interna, la capacitat de definir les polítiques generals i concretes en totes les institucions i en tot el que afecta als valencians i a les valencianes. Tot açò exigeix el reconeixement del caràcter plurinacional de l'Estat espanyol i la realitat diferenciada que representa el País Valencià.

datos de la financiación autonómica pone en evidencia que el País Valenciano se ha visto perjudicado por los dos modelos de asignación de recursos para las instituciones autonómicas. En el 2001 el Gobierno valenciano se comportó como un agente validador del modelo en sintonía política con el Gobierno central. Y a su sustituto, y actualmente vigente, el de 2009, el Consell se abstuvo en la votación final aceptando el resultado, en la medida que se incrementaba el ingreso sobre el modelo anterior, y a la espera de que la definición del fondo de Suficiencia Global y el fondo de Convergencia, en su vertiente de Cooperación, mejoraran su posición. Si en 2001 se aceptaba un criterio de reparto rígid que nos ha perjudicado, en 2009 se aceptaron unos criterios que han conducido a que la ciudadanía valenciana sea una contribuidora neta pese a tener un PIB per cápita inferior a la media estatal. Con este balance general ha llegado el momento de asumir responsabilidades colectivas para corregir la deriva en la que nos encontramos.

- Para conseguir el objetivo de recuperación económica y participar en la solución, resulta imprescindible que la Generalitat realice un ejercicio de transparencia, informando a los representantes de la ciudadanía en las Cortes de la situación real, aprovechando este ejercicio de responsabilidad para depurar las responsabilidades de aquellos que han abusado de la confianza que se depositó en ellos. Esto pasa por informar de cuál es la deuda real de la Generalitat; cuáles son los problemas de déficit coyuntural; y cuál es la dimensión real de la falta de liquidez de la Administración. Sólo con buena información, fruto de un análisis detallado, se podrá elaborar un buen diagnóstico y proponer las líneas de actuación que nos permiten resolver los graves problemas con el apoyo solidario de todos.

Todos estos retos sólo podrán ser abordados desde una EUPV fuerte con autonomía de funcionamiento, reconocimiento de su capacidad jurídica, su organización interna, la capacidad de definir las políticas generales y concretas en todas las instituciones y en todo lo que afecta a los valencianos y a las valencianas. Todo ello exige el reconocimiento del carácter plurinacional del Estado español y la realidad diferenciada que representa el País Valenciano.

No resultarà senzill amb la imposició dominant de les polítiques conservadores, com les previstes en la modificació de l'article 135 de la Constitució i el seu desenvolupament en la "Llei Orgànica d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera" que imposen la reducció del sector públic per la via del límit a la despesa pública, límit al dèficit i al deute. Ignorant que l'endeutament permet la dotació d'infraestructures que gaudirem les generacions actuals i les futures, no podran escometre's iniciatives d'envergadura amb els limitats pressupostos anuals, sobretot quan aquelles que podran beneficiar-se no són les generacions que les han de finançar, sinó les esdevenidores.

Aquest panorama tan negatiu ha de ser corregit amb urgència i tots els responsables polítics, econòmics i socials hauríem d'implicar-nos en una solució immediata, perquè les conseqüències estan sent molt perniciosos: per als treballadors i treballadores en atur que veuen arruïnades expectatives personals i familiars; per als i les joves que no troben el seu primer treball i arruïnen el gruix de la seua formació en un entorn sense expectatives; per als treballadors autònoms en situacions de ruïna personal; per a aquelles xicotetes i mitges empreses, algunes d'elles familiars, que es troben en situacions de precarietat i insolvència; i també per a les empreses de major grandària que no troben l'entorn favorable per a contractar i desenvolupar la seua activitat econòmica.

No es pot oblidar, entre els aspectes més perniciosos de la crisi, el deteriorament dels serveis públics més importants per a la convivència i el benestar social, que les polítiques d'austeritat imposada i les seues retallades estan aprofundint. Aquests serveis es recolzen sobre professionals que, per a complir la llei, han hagut de passar per rigorosos processos de selecció. La pèrdua de qualitat d'aquests serveis té repercussions de molt llarg abast: la sanitat i la seua xarxa d'assistència, tant d'ambulatoris com l'hospitalària; l'educació i la seua xarxa de centres públics; els centres d'ensenyament superior i de recerca; els serveis d'assistència social als més desvalguts, amb els reforços desplegats per la igualtat de gènere i per a la lluita contra la marginació social. Tots aquests aspectes defineixen la frontera entre un país desenvolupat i un altre en procés de ser-ho, retrocedir en aquests aspectes significa entrar en una espiral

No resultará sencillo con la imposición dominante de las políticas conservadoras, como las previstas en la modificación del artículo 135 de la Constitución y su desarrollo en la "Ley Orgánica de estabilidad presupuestaria y sostenibilidad financiera" que imponen la reducción del sector público por la vía del límite al gasto público, límite al déficit y a la deuda. Ignorando que el endeudamiento permite la dotación de infraestructuras que disfrutaremos las generaciones actuales y las futuras, no podrán acometerse iniciativas de envergadura con los limitados presupuestos anuales, sobre todo cuando aquéllas que podrán beneficiarse no son las generaciones que las han de financiar, sino las venideras.

Este panorama tan negativo debe ser corregido con urgencia y todos los responsables políticos, económicos y sociales deberíamos implicarnos en una solución inmediata, porque las consecuencias están siendo muy perniciosas: para los trabajadores y trabajadoras en paro que ven arruinadas expectativas personales y familiares; para los y las jóvenes que no encuentran su primer trabajo y arruinan el grueso de su formación en un entorno sin expectativas; para los trabajadores autónomos en situaciones de ruina personal; para aquellas pequeñas y medianas empresas, algunas de ellas familiares, que se encuentran en situaciones de precariedad e insolvencia; y también para las empresas de mayor tamaño que no encuentran el entorno favorable para contratar y desarrollar su actividad económica.

No se puede olvidar, entre los aspectos más perniciosos de la crisis, el deterioro de los servicios públicos más importantes para la convivencia y el bienestar social, que las políticas de austeridad impuesta y sus recortes están profundizando. Estos servicios se apoyan sobre profesionales que, para cumplir la ley, han tenido que pasar por rigurosos procesos de selección. La pérdida de calidad de estos servicios tiene repercusiones de muy largo alcance: la sanidad y su red de asistencia tanto de ambulatorios como la hospitalaria; la educación y su red de centros públicos; los centros de enseñanza superior y de investigación; los servicios de asistencia social a los más desvalidos, con los refuerzos desplegados por la igualdad de género y para la lucha contra la marginación social. Todos estos aspectos definen la frontera entre un país desarrollado y otro en proceso de serlo, retroceder en estos aspectos significa entrar en una espiral de empobrecimiento con resultados muy indeseables e

d'empobriment amb resultats molt indesitjables i incerts.

Cal impulsar de forma oberta una àmplia reforma de l'estructura territorial i política del nostre país. Vivim en un territori que té greus desequilibris territorials que són (i reflecteixen) alguns dels pitjors problemes que patim. Tal vegada, el desequilibri costa/interior siga el que resumisca de forma més palesa tots aquests problemes. Un desequilibri que només se'ns fa tràgicament present quan arriben els grans incendis forestals. El model provincial, basat en les diputacions, resulta àmpliament obsolet i ineficient per a resoldre aquesta problemàtica. Cal apostar per una reforma que acabe amb les diputacions (o les relegue mentre no siga possible constitucionalment) i que aquestes siguen substituïdes per estructures comarcals flexibles que acosten a la ciutadania els municipis, els mecanismes de decisió, les competències i els recursos.

És necessari reprendre en l'àmbit de la Comarca, la institució pública denominada Consell Metropolità de L'Horta formada per l'agrupació de municipis per al compliment de les seues finalitats amb la planificació conjunta de la gestió de matèries supramunicipals de la seua competència com: del cicle hidràulic, residus sòlids, urbanisme, incendis, transport, etc.

De la mateixa manera, és necessària una reforma de la Llei Electoral valenciana, inserint-la en una Llei de Participació Política que fomentara la participació activa de la ciutadania. Es tractaria, d'una banda, d'acabar amb el consens bipartidista que va donar forma a l'actual sistema de representació, marcat per límits inusualment elevats que han privat de representació històricament a centenars de milers de ciutadanes i per un fort desequilibri territorial que implica que no valen el mateix els vots de les ciutadanes d'uns territoris que els d'uns altres. De l'altra, a més, que millorara la qualitat democràtica amb un increment de la participació i amb la introducció de mecanismes que facilitaren el control permanent de la ciutadania sobre els seus representants. Tot açò partint dels criteris de la proposta que en el seu moment ja vam fer formular en el context de la pretesa reforma que pretenia impulsar el PP.

Des d'EUPV hem de seguir exigint, amb més força que mai, que el govern valencià modifique

inciertos.

Hace falta impulsar de forma abierta una amplia reforma de la estructura territorial y política de nuestro país. Vivimos en un territorio que tiene graves desequilibrios territoriales que son (y reflejan) algunos de los peores problemas que padecemos. Tal vez, el desequilibrio costa/interior sea el que resuma de forma más patente todos estos problemas. Un desequilibrio que sólo se nos hace trágicamente presente cuando llegan los grandes incendios forestales. El modelo provincial, basado en las diputaciones, resulta ampliamente obsoleto e ineficiente para resolver esta problemática. Hay que apostar por una reforma que acabe con las diputaciones (o las relegue mientras no sea posible constitucionalmente) y que éstas sean sustituidas por estructuras comarcales flexibles que acercan a la ciudadanía ya los municipios, los mecanismos de decisión, las competencias y los recursos.

Es necesario retomar en el ámbito de la Comarca, la institución pública denominada Consell Metropolità de L'Horta formada por la agrupación de municipios para el cumplimiento de sus fines con la planificación conjunta de la gestión de materias supramunicipales de su competencia como: del ciclo hidràulico, residuos sólidos, urbanismo, incendios, transporte, etc.

Del mismo modo, es necesaria una reforma de la Ley Electoral valenciana, insertándola en una Ley de Participación Política que fomentara la participación activa de la ciudadanía. Se trataría, por una parte, de acabar con el consenso bipartidista que dio forma al actual sistema de representación, marcado por topes inusualmente elevados que han privado de representación históricamente a cientos de miles de ciudadanas y por un fuerte desequilibrio territorial que implica que no valen lo mismo los votos de las ciudadanas de unos territorios que los de otros. De otro, además, que mejorara la calidad democrática con un incremento de la participación y con la introducción de mecanismos que facilitaran el control permanente de la ciudadanía sobre sus representantes. Todo ello partiendo de los criterios de la propuesta que en su día ya hicimos formular en el contexto de la pretendida reforma que pretendía impulsar el PP.

Desde EUPV debemos seguir exigiendo, con más fuerza que nunca, que el gobierno valenciano

l'actual Llei electoral per a trencar la barrera del 5% actual que s'estableix per a accedir a les Corts i als Ajuntaments i establir-la en un 3% i el sistema cremallera per a garantir la paritat.

Finalment, caldrà definir una posició clara sobre el debat actual respecte al model d'Estat i sobre l'encaix del País Valencià dins d'aquest model. El model d'Estat federal que propugna IU/EUPV només pot defensar-se des d'una organització que respecte en la seua articulació interna tots els drets i atribucions que reclamem per als diferents pobles que constitueixen l'Estat espanyol, per aquest motiu siga necessari mantenir i aprofundir la sobirania d'EUPV i les seues competències.

Caldria organitzar una discussió assembleària per a iniciar un debat obert i participatiu entre afiliades i simpatitzants amb l'objectiu d'aprovar un document que done resposta, entre altres, a les qüestions següents:

- a) La realitat nacional del País Valencià: qüestions històriques i sociològiques.
- b) El model d'Estat: l'encaix del País Valencià dins de les estructures polítiques actuals (Espanya i Europa).
- c) L'articulació del País Valencià amb la resta de països de parla catalana: quines relacions?
- d) El dret a decidir: cap a un federalisme de lliure adhesió?
- i) Llengües nacionals i Espanya.

modifique la actual Ley electoral para romper la barrera del 5% actual que se establece para acceder a las Corts y a los Ayuntamientos y establecerla en un 3% y el sistema cremallera para garantizar la paridad.

Por último habrá que definir una posición clara sobre el debate actual respecto al modelo de estado y sobre el encaje del País Valenciano dentro de este modelo. El modelo de estado federal que propugna IU/EUPV sólo puede defenderse desde una organización que respete en su articulación interna todos los derechos y atribuciones que reclamamos para los diferentes pueblos que constituyen el Estado español, de ahí que sea necesario mantener y profundizar la soberanía de EUPV y sus competencias.

Habría que organizar una discusión asamblearia para iniciar un debate abierto y participativo entre afiliadas y simpatizantes con el objetivo de aprobar un documento que dé respuesta, entre otras, a las siguientes cuestiones:

- a) La realidad nacional del País Valenciano: cuestiones históricas y sociológicas.
- b) El modelo de estado: el encaje del País Valenciano dentro de las estructuras políticas actuales (España y Europa).
- c) La articulación del País Valenciano con el resto de países de habla catalana: ¿qué relaciones?
- d) El derecho a decidir: ¿hacia un federalismo de libre adhesión?
- e) Lenguas nacionales y España.